LA ORA BILANȚULUI: CATALOAGE FĂRĂ CORIGENȚI!

E vremea «culesului» în cataloage!

Revista noastră, suporter entuziast și consecvent de-a lungul întregului an școlar al eforturilor purtătorilor de ghiozdane se află alături de voi, iată, și acum, la linia de sosire. Cu bucuria — nedesmințită de-atîtea ori — de-a transmite un nou succes.

Un succes care, prin semnificațiile lui, apare ca un simbol al izbînzilor miilor de pionieri și școlari ai țării, care, în aceste zile, privesc printre zîmbetele cataloagelor la culorile fermecate ale marii vacanțe.

33 DE ZÎMBETE!

La începutul acestui trimestru școlar, la prima emisiune a stației de radioamplificare a școlii, pionierii — crainici din clasa a V-a au anunțat în cadrul rubricii «Aplauze pentru...» (rubrică ce o susține pe cea similară de la Semafor) — încheierea cu succes a trimestrului II de către detașamentul clasei a VII-a, printr-o promovare integrală. De atunci și pînă acum, la sfîrșit de trimestru și de an școlar, anunțul și-a menținut mesajul confirmînd calitatea acestui detașament de a fi fruntaș la învățătură și în acțiunile pionierești.

Dacă însă această emisiune ar fi avut loc cu doi ani în urmă, reporterul ar fi înregistrat, oarecum nedumerit, o cu totul altă situație.

Despre acest început, dar mai ales despre ceea ce a urmat, să aflăm chiar de la eroii în cauză, pionierii clasei a VII-a de la Școala generală nr. 4 din Slobozia.

PRIMA CUNOȘTINȚĂ

Sala de clasă în care învață ei este autodotată și îngrijită ireproșabil. Ea invită la studiu prin materialul didactic — planșe, machete — ce îmbracă impunător încăperea, în vreme ce băncile acoperite cu huse albastre și perdelele primăvăratice îi fac pe elevi să se simtă bine la lecții. «Succesul zilei depinde și de o sală de clasă aranjată cu gust», le-a spus nu odată pionierilor tovarășa profesoară Ecaterina Stroe, comandantul-instructor. Pînă în anul trecut se mai aflau printre ei copii nepăsători față de-o asemenea estetică a locului lor de studiu. Acum, cînd se așază în bancă, fiecare elev are un gest reflex: se uită în jur, pe jos să vadă dacă totul este ordonat, curat.

Dar, după această primă cunoștință, cu semnificațiile și promisiunile ei, să mergem mai departe.

PRIETENIA: UN MOD DE-A CREȘTE ÎMPREUNĂ

În experiența pionierească a acestui detașament, mijloacele la care au apelat pentru ridicarea ștachetei la învățătură n-au fost propriu-zis altele decît în oricare altă școală sau oricare alt detașament. Adunările de analiză a rezultatelor la învățătură, (ultima adunare intitulată «Rezultatele noastre — prilej de bucurii») au avut loc cu regularitate. De asemenea, au funcționat grupele de întrajutorare și s-a format o opinie fermă a întregului colectiv în vederea intensificării efortului lor. Ca atare, n-o să ne oprim la lucruri știute, ci o să aflăm particularitățile unei ascensiuni, care a pornit inițial de la un nivel ce se arăta nesatisfăcător.

Același detașament, în clasa a V-a număra mai mulți corigenți. Același detașament în clasa a VI-a, deci anul trecut, spre ultimul trimestru, a început să se smulgă însă dintr-o anume inerție, iar anul acesta a făcut pași victorioși înainte. Din ceea ce ne mărturisesc pionierii din comandament—Ecaterina Negru, Anișoara Manole, Nicu Barbu, Emilia Dumitru, Adrian Necula și alții—aflăm că la început (acest început aparținînd experienței lor de elevi în clasa a V-a) mulți din clasă aveau o optică puțin cam ciudată despre note. Poate fiindcă erau mai mici, trăiau mereu cu teama că vor fi ascultați, că vor lua note slabe. Și asta, pentru că nu se cunoșteau suficient, nu reușiseră să fie destul de uniți, destul de solidari, nu reușiseră să se ajute, să se încurajeze, să se susțină în vederea învingerii unor dificultăți. Se mai certau, se mai pîrau... Iată, deci, că reușita efortului lor, care i-a dus la izbînzile de astăzi, s-a aflat într-o luptă călăuzită de codul etic al pionierului. Au fost rînd pe rînd smulse din viața clasei buruienile egoismului, ale răutății și invidiei ce-și împrăștiaseră sămînța dăunătoare. Și a înflorit în locul lor o grădină a prieteniei. **Reușind să devină din ce în ce mai buni colegi, au reușit totodată să devină din ce în ce mai buni școlari.** *Dacă a fost ușor? Nicidecum. Soluțiile bune nu-s întotdeauna și cele ușoare — roadele însă sînt sigure!*

De la acest detașament, o descindere în întreaga unitate de pionieri prezintă un tablou grăitor. Detașamentul pe care l-am cunoscut nu este, de fapt, o excepție, o insulă, o oază, el face parte dintr-o unitate cu peste cinci sute de pionieri, care a izbutit să urce în acest an cote înalte ale sîrguinței la învățătură. Și alte detașamente de pionieri, cum ar fi cel al clasei a VI-a, cele ale claselor a III-a, a IV-a, sînt fruntașe, ceea ce dovedește încă o dată că rezultatele bune la învățătură se nasc întotdeauna acolo unde există un climat general al sîrguinței și prieteniei.

Iar dacă pe coperta de astăzi a revistei noastre apar numai treizeci și trei de zîmbete, să nu uităm că ei, «posesorii lor» reprezintă meritele unei întregi unități.

...Că semnificația izbînzii lor omagiază roadele luminii din toate cataloagele țării, acum, în pragul vacanței mari.

MARGARETA MICU

CARATELE RULMENTULUI DE ALEXANDRIA

(URMARE DIN PAG. 3)

Alexandria, creșterea, transformarea aceasta e mai evidentă poate decît în multe alte părți.

Pînă nu de mult Alexandria nu dispunea de nici un fel de industrie. Și nici de muncitori în accepțiunea strictă a acestui cuvînt. Acum însă detașamentul lor numără multe mii și crește de la an la an. Și marea lor majoritate sînt muncitori de înaltă calificare, în meserii dintre cele mai moderne. Unii — puțini la număr —, dintre cei mai vîrstnici, cum e mecanicul de întreținere Petre Tecuceanu sau maistrul Victor Bodea — au venit aici gata calificați, de prin alte întreprinderi din țară. Cei mai mulți însă aici s-au calificat, aici s-au format ca muncitori. Mai toți sînt teleormăneni. Din Alexandria și de prin satele învecinate. Fii de țărani, de agricultori din moși-strămoși. Și iată-i acum în halele uriașe ale fabricii, mînuind strungurile automate cu unul, cu patru sau opt axe. Sau alte asemenea utilaje ultramoderne.

C-o sete de tehnică mereu nepotolită, oamenii aceștia au învățat și s-au calificat și învață în continuare și se califică din mers și pe la alte întreprinderi similare din țară, dar mai ales aici, în școlile de pe lîngă uzină (profesională, de maiștri și liceu) și îndeosebi la locul de muncă.

Ilie Moț e unul dintre ei. E din Peretu — un sat aflat la vreo 10—15 kilometri de oraș. Tatăl e mecanizator, mama cooperatoare. Iar el, la 27 de ani e — după cum ni s-a spus — unul dintre «pionii» principali ai uzinei: reglor de înaltă calificare. Mersul a 24 de strunguri automate depinde, zi de zi, ceas de ceas, minut de minut, de priceperea și de hărnicia lui.

Biografia lui, felul lui de a gîndi și de a munci sînt comune tuturor oamenilor în salopete din această întreprindere. Ilie a învățat mult și a crescut odată cu fabrica. A făcut mai întîi Școala profesională, la Brașov, apoi și-a ridicat calificarea, lucrînd un timp la Întreprinderea de rulmenți din acest oraș. Pe urmă a venit aici în vara lui '73 **«încă de la primii rulmenți de Alexandria»** — cum ține el să precizeze. E mîndru de întreprinderea în care lucrează (**«doar prin ea ne-am făcut cunoscuți și apreciați pe toate meridianele globului»**), de colectivul ei, de el însuși. Și conștiincios. De-o conștiinciozitate cu adevărat muncitorească. Deși face zilnic naveta între fabrică și satul lui, în toți anii care au trecut din '73 pînă acum n-a întîrziat niciodată de la program. Iar din cele 480 de minute pe zi, cît se află printre strungurile lui, scoate tot ceea ce poate fi scos. **«Cît sînt în fabrică uit de tot și de toate și nu mă gîndesc decît la lucru, la obligațiile care-mi revin mie aici».**

Și lucrează. În așa fel încît, împreună cu strungarii cărora el le reglează mașinile pentru diversele tipuri de rulmenți (operație deosebit de complexă, care necesită cam 8 ore pentru fiecare strung, dar pe care Ilie o face și-n 4 ore), lună de lună realizează și depășesc planul de producție, dînd numai produse de înaltă calitate.

Ilie Moț muncește și gîndește așa pentru că **«Așa trebuie și altfel nu se poate. Rulmenții fabricați de noi merg și-n țară, dar și în străinătate. Și dacă merg e pentru că noi îi facem buni, mai buni chiar decît alții, produși de întreprinderi similare străine. Și nu-i putem face mai puțin buni. Că doar e vorba și de banii, dar și de prestigiul nostru și al țării. Și asta cere din partea noastră multă muncă, pricepere și pasiune pentru munca noastră».**

Cu 30 de ani în urmă, cînd muncitorii noștri au cutezat să-și ia această mare responsabilitate, de-a deveni ei înșiși singurii proprietari, dar și organizatori și conducători ai industriei românești, foștii patroni dezmoșteniți, care preziceau dispariția aces-

AGENDA PIONIERULUI COMANDANT

FORUMURILE PIONIEREȘTI — TRIBUNĂ A DEMOCRAȚIEI ȘI SPIRITULUI REVOLUȚIONAR

Încununarea cu izbînzi a ultimului trimestru, încheierea anului școlar, debutul vacanței se asociază în experiența noastră cu pregătirile pentru desfășurarea forumurilor pionierești — momente de vîrf ale anului pionieresc de pregătire pentru muncă și viață.

Despre semnificația, pregătirea și desfășurarea forumurilor pionierești din anul acesta ne vorbește tovarășul NICOLAE BOJAN, membru al Biroului C.N.O.P., șeful comisiei pentru activitatea organizatorică, de cadre și problemele vieții de organizație a C.N.O.P.

Red.: Mai întîi, cînd vor avea loc manifestările respective?

Nicolae Bojan: *Forumurile județene și al municipiului București se vor desfășura între 19 iunie — 8 iulie, pe parcursul a 10 zile, în condiții de tabără de instruire, în localități sau locuri de pe teritoriul județului respectiv. Forumul Național va avea loc între 17—26 iulie, tot în condiții de tabără de instruire, la București în localul Liceului de matematică-fizică nr. 4, Măgurele, sectorul 6.*

— Care este deviza celei de a 7-a ediții a forumurilor organizației noastre și ce semnifică aceasta pentru purtătorii cravatei roșii cu tricolor?

— Preluînd simbolurile cele mai adînci ale activității complexe desfășurate în Organizația Pionierilor, acumulările calitative ale activității pionierești, deviza aleasă, «Învățăm, muncim și trăim în chip comunist» apare ca o emanație firească a vieții pionierești, ample, bogată, conectată permanent la cele mai generoase idealuri politice, patriotice, revoluționare ale societății noastre, înscrise în documentele fundamentale ale Partidului Comunist Român.

— Consecvente acestei devize, cum își vor propune forumurile să-și structureze activitatea?

— În prima lor fază, se vor înfățișa ca **moment de bilanț:** *ca un schimb de experiență privind aplicarea în viață a indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința festivă de deschidere a Forumului tineretului, a sarcinilor ce revin Organizației Pionierilor din hotărîrile Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale ale Partidului Comunist Român. De asemenea, se va face un bilanț asupra activității politico-educative desfășurate de comandamentele pionierești și consiliile organizației în anul școlar 1977—1978. Modalitatea esențială de manifestare va fi* **dezbaterea** *— instrument de lucru familiar pionierilor și definitoriu pentru atitudinea democratică, responsabilă, instaurată în organizația noastră. Bilanțul astfel realizat, analiza rezultatelor cît și a propunerilor aduse de delegați din unitățile și detașamentele pe care le reprezintă, vor prilejui desprinderea unor învățăminte, apariția unor propuneri și inițiative noi — care să conducă la îmbunătățirea întregii activități a organizației. Acesta urmează să fie momentul de sinteză al Forumurilor, de contribuție, de înnoire — care se va concretiza în cadrul Forumului Național și printr-o chemare mobilizatoare adresată tuturor pionierilor.*

— Cîteva precizări despre Forumul Național 1978...

— Forumul Național va constitui principala manifestare politico-ideologică a Organizației Pionierilor în acest an. Activitățile desfășurate se vor asemăna întrucîtva cu cele întîlnite la forumurile județene: dezbateri. întîlniri cu activiști de partid și personalități ale vieții sociale, acțiuni comune cu uteciștii și șoimii patriei, activități de muncă patriotică, vizite și excursii, manifestări cultural-sportive.

Dat fiind faptul că în acest an Forumul Național beneficiază de o gazdă de excepție, Capitala patriei noastre, urmează ca reprezentanții tuturor pionierilor din România socialistă, întruniți la București — copii români, maghiari, germani și de alte naționalități — să desfășoare o activitate care să ilustreze caracterul revoluționar al organizației, forța ei politică educativă. Pe lîngă dezbateri, vor avea loc vizite la expoziția de la Muzeul de istorie a R.S. România care exprimă înalta stimă și prețuire de care se bucură secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu, pe plan național și internațional, precum și la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România. Parcul Tineretului va găzdui un amplu festival pionieresc, va avea loc o evocare la Monumentul Eroilor Patriei. Vor fi vizitate mari întreprinderi bucureștene, iar locuitorii Bucureștiului vor putea admira exuberanta paradă pionierească.

— În aceste zile au loc în țară adunări de detașament în care se analizează activitatea desfășurată în anul școlar ce se va încheia curînd. Ce semnificație atribuiți acestei acțiuni?

— Trebuie să reținem faptul că analiza efectuată în aceste adunări va fi direcționată pe problematica dezbaterilor din viitoarele forumuri. Ele au astfel un bine conturat caracter pregătitor; aici se află marile rezerve de idei, inițiative, soluții care urmează să se sintetizeze în hotărîrile forumului ca **expresie înalt-democratică de autoconducere pionierească.** *În acest context responsabilitatea pionierului-delegat apare în toată importanța sa.*

DRAGI CITITORI!

Așteptăm spre publicare vești, idei, propuneri, întrebări de la participanții la lucrările forumurilor pionierești, de la toți cititorii revistei atît în perioada de pregătire a forumurilor cît și în timpul desfășurării acestora!

VĂ REAMINTIM LOCUL ȘI ANUL DESFĂȘURĂRII PRECEDENTELOR FORUMURI PIONIEREȘTI

I 1972 — **Breaza,** jud. Prahova
II 1973 — **Livada,** jud. Satu Mare
III 1974 — **Cîmpulung Moldovenesc,** jud. Suceava
IV 1975 — **Reșița,** jud. Caraș Severin
V 1976 — **Galați**
VI 1977 — **Colibași,** jud. Argeș
— și urmează —
VII 1978 — **Bucuresti**

---

teia, nu știau — nu aveau de unde să știe — că Ilie Moț, fiul de țăran din Peretu, care în 1948 încă nu venise pe lume, va ajunge în 1978 să muncească și să gîndească astfel. Partidul însă, și muncitorii de atunci, cei care au înfăptuit acest act revoluționar de mare îndrăzneală și responsabilitate, au știut. Cu încredere deplină în forțele și în capacitatea lor, ei și-au asumat această responsabilitate și trudind din greu și învățînd, învățînd și trudind și transmițînd mai departe, din generație în generație, ștafeta cutezanței lor, au făcut din industria românească ceea ce vedem și știm că e azi: o industrie modernă, cu o capacitate de producție de zeci de ori mai mare decît în 1948, ale cărei produse sînt din ce în ce mai apreciate și mai solicitate pe toate meridianele și paralele globului. **«Rulmentul de Alexandria»,** care «crește» pe un pămînt unde doar cu șapte ani în urmă creștea doar grîul, porumbul și lucerna, este doar unul dintre miile de produse de acest fel.

CONSTANTIN DIACONU

COPILUL ȘI CARTEA:

CE ȘI CUM CITIM (2)

de prof. univ. ION DODU BĂLAN

Încă din copilărie vom alege pentru lectură cărțile fundamentale pentru cultura unui om tînăr, care mai tîrziu se va întîlni, tot mai intim, cu arta și cultura universală. Trebuie să cunoaștem bine, la această vîrstă, marile mitologii ale popoarelor antice ale căror mituri au înrîurit puternic culturile europene și au intrat organic — de-a lungul istoriei — în esența multor creații literare, plastice sau muzicale. Vei intra într-un muzeu de artă sau vei deschide un album și vei vedea celebrul tablou al lui Breughel **Căderea lui Icar** și nu-l vei înțelege bine dacă nu cunoști mitul fiului lui Dedal din legenda greacă sau din Metamorfozele poetului latin Ovidiu. Trebuie citite încă din școală lucrările de bază ale literaturii greco-romane pentru bogăția lor intrinsecă de gînduri și simțiri, dar și pentru ecoul pe care l-au avut în cultura mondială de mai tîrziu. Vei vedea într-o seară la operă sau vei asculta pe disc Oedip, geniala creația a lui George Enescu, și o vei înțelege mai puțin dacă nu cunoști mitul lui Oedip din marea poezie a tragicilor greci. Se cer cunoscute, apoi, la această vîrstă cîteva din marile epopei ale omenirii, precum Odiseea și Iliada lui Homer, Eneida lui Vergilius sau Țiganiada lui Ion Budai Deleanu. Este indispensabilă, de asemenea, cunoașterea cîtorva opere din toate marile curente artistice care au ilustrat evoluția artelor și a literaturii universale. Numai astfel vom putea înțelege stilurile artistice, vom putea ști ce e un scriitor sau un artist al barocului, al clasicismului, romantismului, simbolismului etc. etc.

Concomitent cu lectura acestor cărți vom privi și într-un manual de istorie, de istoria artei sau a literaturii, pentru a profita de ajutorul oferit de oamenii de specialitate care au studiat amănunțit opera, scriitorul, epoca sau curentul respectiv. Lucrurile citite nu le vom rîndui inerte în memoria noastră ca pe niște obiecte într-o magazie. Vom cerca să le discutăm cu prietenii, colegii și profesorii noștri. Să le încorporăm în activitatea de fiecare zi. Cultura nu trebuie să fie numai o înmagazinare mecanică de informații și fapte. Capul unui tînăr citit nu poate să fie un muzeu de idei fosile, ci un fantastic laborator, cu realități vii, active. care se implică dinamic și creator în procesul de înțelegere complexă a lumii și vieții. Mai mult ca oricînd școala noastră nu formează «papagali», «tocilari», ci ființe gînditoare și personalități armonioase, creatoare, proces în care aportul literaturii este esențial și definitoriu.

O ZI DE NEUITAT

Scenariu: AL. MITRU
Desene: VINTILĂ MIHĂESCU

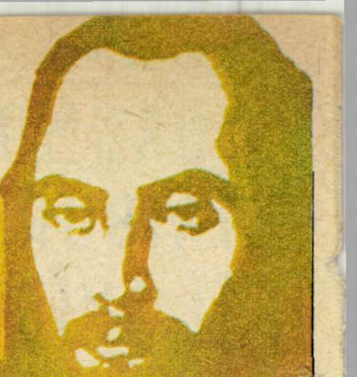

Se împlinesc 130 de ani de la revoluția burghezo-democratică din 1848 desfășurată în țările române. Mișcarea pașoptistă care a reunit într-un șuvoi de luptă revoluționară cele trei țări române a avut un caracter unitar. Pe steagul ei de luptă revoluționară, atît în Țara Românească cît și în Moldova și Transilvania, s-au aflat înscrise aceleași idealuri de luptă pentru dreptate socială, pentru eliberare de sub dominație străină și constituirea statului național unitar și independent.

Îmbrățișînd ideile lui Tudor Vladimirescu și continuînd pe alt plan acțiunea începută de acesta în anul 1821, marele luptător Nicolae Bălcescu, în fruntea unui grup de tineri patrioți, alcătuiește cu minuțiozitate planul revolutiei burghezo-democrate în Țara Românească. Potrivit acestui plan, în urmă cu 130 de ani, într-o mare adunare populară, la Islaz (județul Romanaț), a fost adoptată Proclamația (întocmită tot de Nicolae Bălcescu), fapt care a marcat chiar începutul revoluției.

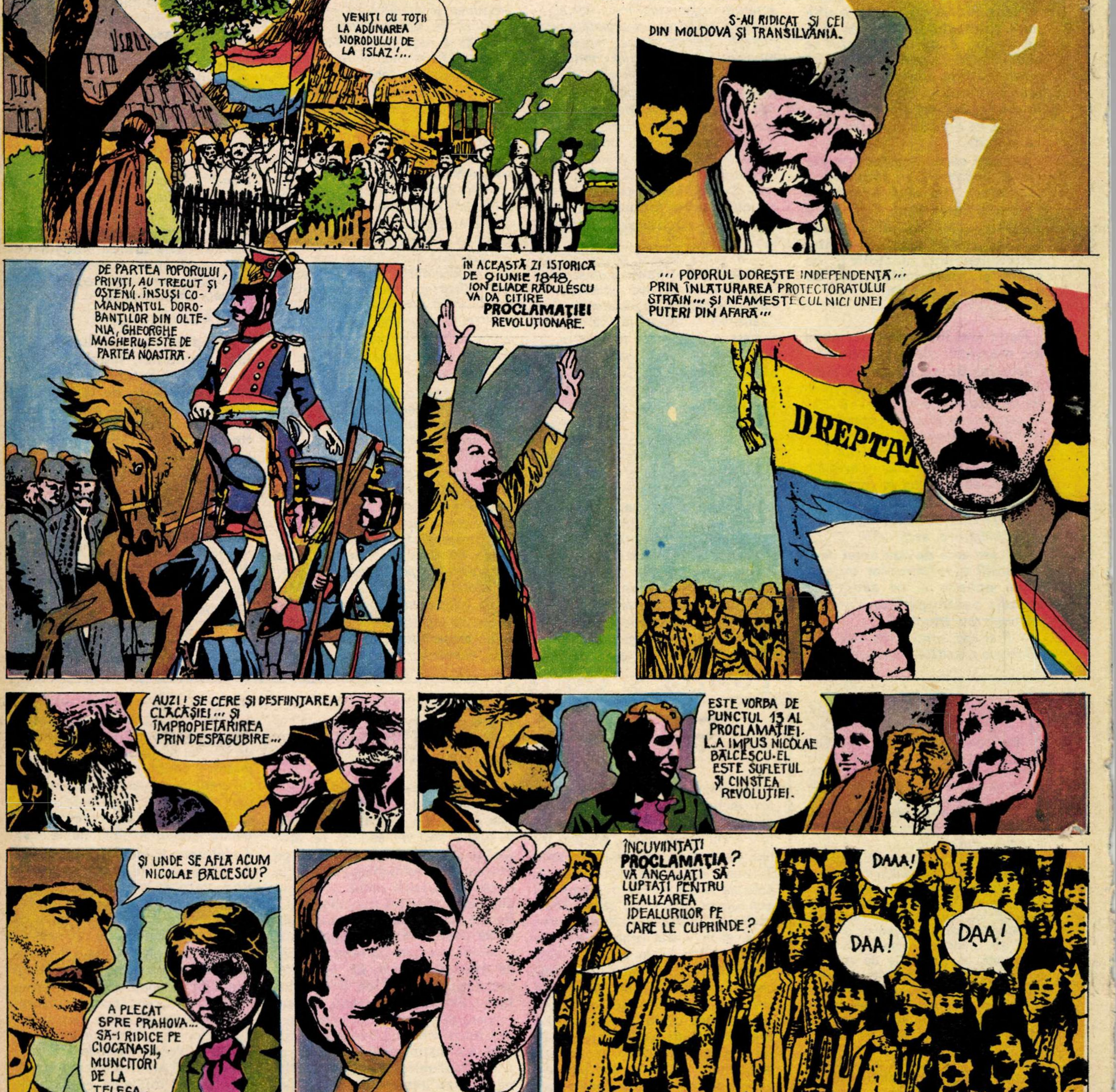
VENIȚI CU TOȚII LA ADUNAREA NORODULUI DE LA ISLAZ!...
S-AU RIDICAT ȘI CEI DIN MOLDOVA ȘI TRANSILVANIA.
DE PARTEA POPORULUI, PRIVIȚI, AU TRECUT ȘI OSTENII. ÎNSUȘI COMANDANTUL DOROBANȚILOR DIN OLTENIA, GHEORGHE MAGHERU, ESTE DE PARTEA NOASTRĂ.
ÎN ACEASTĂ ZI ISTORICĂ DE 9 IUNIE 1848, ION ELIADE RĂDULESCU VA DA CITIRE PROCLAMAȚIEI REVOLUȚIONARE.
... POPORUL DOREȘTE INDEPENDENȚA... PRIN ÎNLĂTURAREA PROTECTORATULUI STRĂIN... ȘI NEAMESTECUL NICI UNEI PUTERI DIN AFARĂ...
DREPTAT
AUZI! SE CERE ȘI DESFIINȚAREA CLĂCĂȘIEI... ȘI ÎMPROPIETĂRIREA PRIN DESPĂGUBIRE...
ESTE VORBA DE PUNCTUL 13 AL PROCLAMAȚIEI. L-A IMPUS NICOLAE BĂLCESCU. EL ESTE SUFLETUL ȘI CINSTEA REVOLUȚIEI.
ȘI UNDE SE AFLĂ ACUM NICOLAE BĂLCESCU?
A PLECAT SPRE PRAHOVA... SĂ-I RIDICE PE CIOCĂNAȘII, MUNCITORI DE LA TELEGA.
ÎNCUVIINȚAȚI PROCLAMAȚIA? VĂ ANGAJAȚI SĂ LUPTAȚI PENTRU REALIZAREA IDEALURILOR PE CARE LE CUPRINDE?
DAAA!
DAA!
DAA!

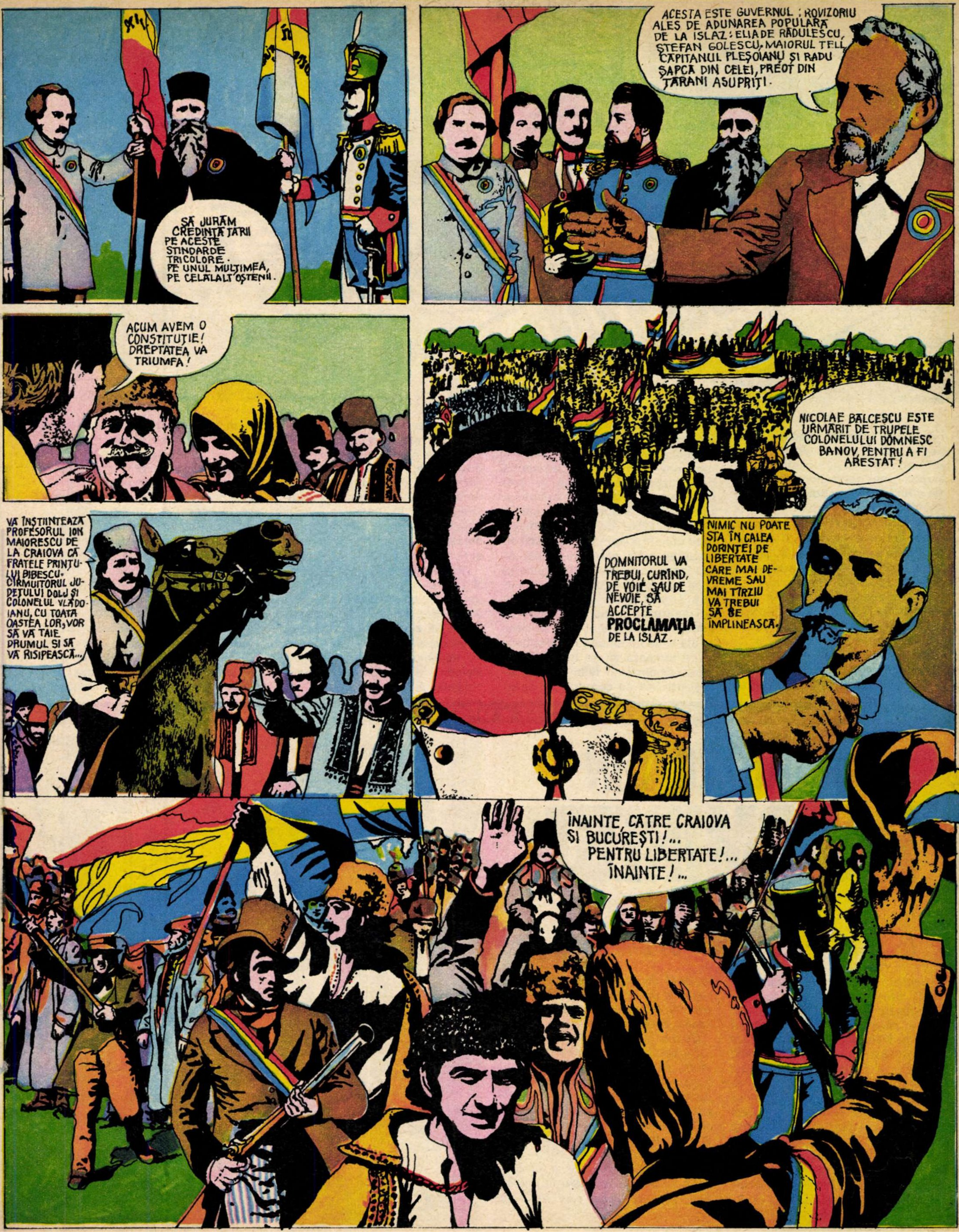
SĂ JURĂM CREDINȚĂ ȚĂRII PE ACESTE STINDARDE TRICOLORE. PE UNUL MULȚIMEA, PE CELĂLALT OSTENII.
ACESTA ESTE GUVERNUL ; ROVIZORIU ALES DE ADUNAREA POPULARĂ DE LA ISLAZ : ELIADE RĂDULESCU, ȘTEFAN GOLESCU, MAIORUL TELL, CĂPITANUL PLEȘOIANU ȘI RADU ȘAPCĂ DIN CELEI, PREOT DIN ȚĂRANI ASUPRIȚI.
ACUM AVEM O CONSTITUȚIE! DREPTATEA VA TRIUMFA!
NICOLAE BĂLCESCU ESTE URMĂRIT DE TRUPELE COLONELULUI DOMNESC BANOV, PENTRU A FI ARESTAT!
VĂ ÎNȘTIINȚEAZĂ PROFESORUL ION MAIORESCU DE LA CRAIOVA CĂ FRATELE PRINȚULUI BIBESCU, CÎRMUITORUL JUDEȚULUI DOLJ ȘI COLONELUL VLĂDOIANU, CU TOATĂ OASTEA LOR, VOR SĂ VĂ TAIE DRUMUL ȘI SĂ VĂ RISIPEASCĂ...
DOMNITORUL VA TREBUI, CURÎND, DE VOIE SAU DE NEVOIE, SĂ ACCEPTE PROCLAMAȚIA DE LA ISLAZ.
NIMIC NU POATE STA ÎN CALEA DORINȚEI DE LIBERTATE CARE MAI DEVREME SAU MAI TÎRZIU VA TREBUI SĂ SE ÎMPLINEASCĂ.
ÎNAINTE, CĂTRE CRAIOVA ȘI BUCUREȘTI!... PENTRU LIBERTATE!... ÎNAINTE!...

CONSTRUCTOR

FILE DINTR-O ENCICLOPEDIE A MESERIILOR

Arie de utilitate socială. Nu există practic nici un domeniu de activitate care să nu beneficieze de munca constructorilor. Meseriile din construcții îi așază pe cei ce le îmbrățișează în chiar centrul procesului dezvoltării noastre, fiindu-ne bine cunoscut că, de la școală pînă la marile obiective industriale, marile baraje, marile magistrale de transporturi, nimic nu e posibil fără aportul constructorului, totul purtînd amprenta muncii acestor entuziaști ai micilor și marilor șantiere.

Dezvoltare. Construcția de locuințe și de obiective social-economice are vechi tradiții în țara noastră. Multe din realizările constructorilor români au constituit premiere europene sau mondiale la vremea respectivă. În anii socialismului, construcțiile de locuințe și cele destinate industriei au cunoscut ritmuri fără precedent. Numai în perioada 1966—1976, de exemplu, s-au construit aproape 1 000 000 de locuințe, cifră care reprezintă aproape a șasea parte din numărul total al locuințelor existente în țară. Uriașa operă constructivă ce se realizează la noi în ritmuri cu adevărat neobișnuite este demonstrată și de milionul de apartamente ce urmează să se înalțe în actualul cincinal. În felul acesta, înseși nivelele de construcție de locuințe preconizate de Congresul al XI-lea vor fi depășite, grăbind sporul de confort al populației din municipiile, orașele și comunele patriei, iar potrivit directivelor programatice, se vor construi pînă în 1990, 3—3,5 milioane de locuințe, soluționîndu-se, astfel, în linii generale, problema spațiului locativ în țara noastră.

Modernizare. Chipul tradițional al zidarului, ca și al altor meserii din șantiere, a rămas doar o amintire. E drept, zidarul se numește și astăzi tot zidar, însă unealta lui — străvechea mistrie — e înlocuită tot mai mult cu cele mai diverse elemente ale industrializării muncii sale. Astăzi, muncitorul zidar e un bun cunoscător al tehnicii și tehnologiei betoanelor, un bun montator, un specialist în prefabricate, ca să amintim doar o parte din atributele acestei vechi și totuși noi meserii. De fapt, toate meseriile specifice construcțiilor au suferit o seamă de mutații importante, prin modernizarea lor continuă. Pe zi ce trece se accentuează procesul de înnoire a muncii în construcții, proces care duce la creșterea substanțială a productivității muncii și implicit la reducerea la fel de substanțială a efortului muncitorului. De altfel, însăși creșterea producției de construcții-montaj se realizează prin sporirea gradului de industriali-

PORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT •

LUPTĂTORII DIN RADOMIREȘTI

De la joacă, la performanță–un drum posibil!

Pentru băieții din Radomirești (Olt), trînta a fost dintotdeauna o preocupare obișnuită. Ba am putea spune chiar tradițională. Niciodată însă nu s-au gîndit că ar putea face sport din așa ceva. Pînă într-o zi cînd un tînăr a intrat pe poarta Școlii generale din localitate și, după ce le-a vorbit pe-ndelete despre luptele libere, le-a spus: «Cine vrea să învețe și să practice sportul ăsta, să ridice mîna».

Au ridicat-o mulți, chiar foarte mulți băieți. Dar noul antrenor — Sorin Marinescu, fost elev al acestei școli și fost component al lotului național de lupte —, după ce i-a supus la un test riguros, a ales doar vreo 30 dintre ei. Apoi au început treaba. Pregătirile adică.

Cu o bază materială modestă (vreo patru saltele instalate fie pe coridorul școlii, fie afară, pe asfaltul curții, după... starea vremii), dar cu multă pasiune, antrenîndu-se cu regularitate de trei ori pe săptămînă cîte una sau chiar două ore de fiecare dată, în cîteva luni cei 30 au ajuns departe în acest nou sport pentru ei: mai întîi pînă la județ, apoi și pînă la zonă. În ambele lor ieșiri în public, spre surpriza celor care încă nu

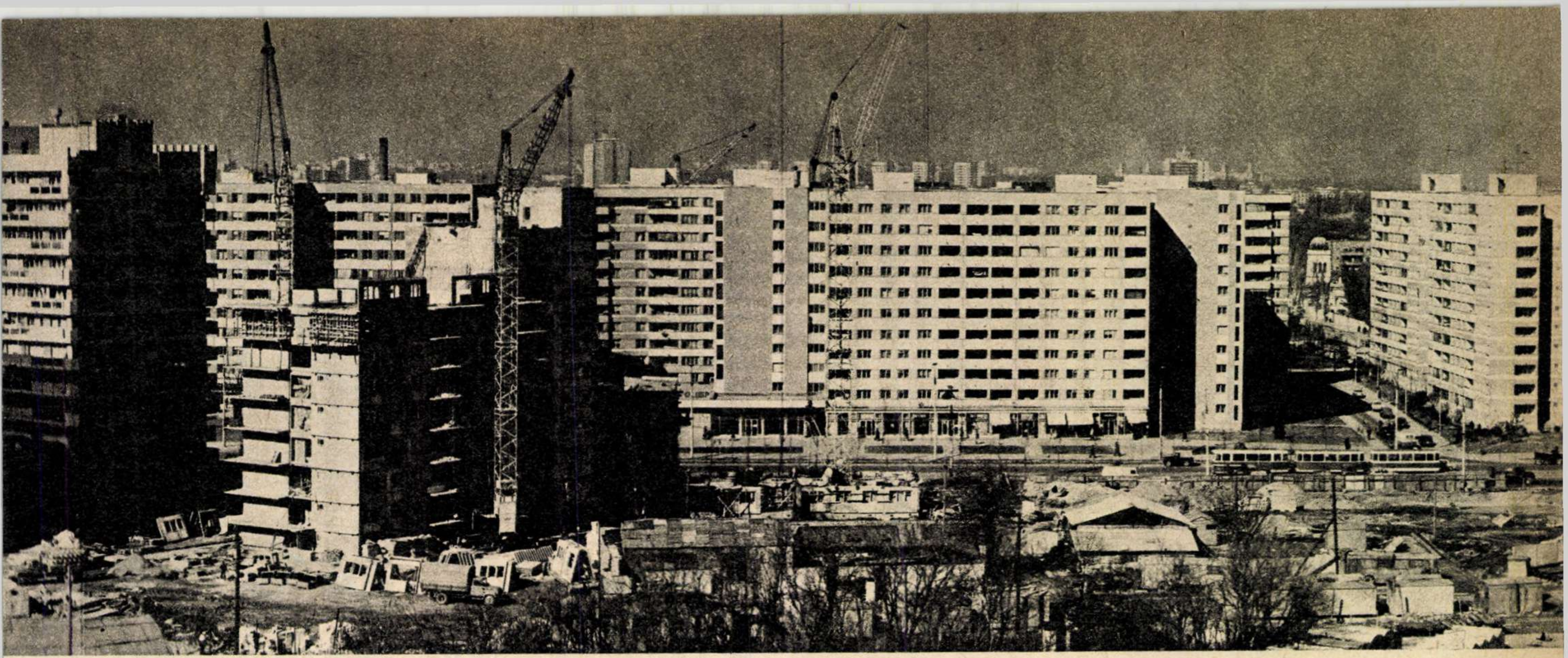

zare a lucrărilor, prin mecanizarea (în curînd integrală) a principalelor procese de execuţie, prin folosirea eficientă a modernelor utilaje aflate pe şantiere.

Orizont profesional şi şcolar. Absolvenţii clasei a VIII-a pot să opteze pentru meserii specifice activităţii de construcţii propriu-zise — zidari, dulgheri, zugravi, vopsitori, parchetari, montatori de elemente prefabricate; pentru meserii specifice lucrărilor de instalaţii — electricieni, instalatori tehnico-sanitari, instalatori încălzire centrală, instalatori de aparataj pentru ventilaţie şi condiţionare; pentru meserii în exploatarea şi întreţinerea utilajelor din construcţii cum sînt: buldozerist, screperist, macaragiu, excavatorist etc. De asemenea, pentru necesităţile şantierelor de construcţii industriale se mai pregătesc sudori, lăcătuşi, strungari.

Ministerul construcţiilor industriale dispune de unităţi de învăţămînt, în care se pregătesc pentru viaţa productivă peste 15 000 de tineri. O precizare pe care o considerăm utilă pentru viitorii elevi ai liceelor de construcţii: unităţile şcolare sînt situate în apropierea marilor platforme industriale, adică chiar acolo unde absolvenţii vor lucra ca muncitori. Liceele de construcţii sînt dotate cu cămine şi cantine moderne, cu spaţii de învăţămînt dispunînd de cabinete pe specialităţi, laboratoare, biblioteci de literatură tehnică, politică, beletristică, de cabinete pentru verificarea cunoştinţelor, cu pupitre de comandă, cabinete fonice, machete funcţionale, instalaţii complexe în funcţiune, laboratoare de încercări fizico-mecanice sau chiar de amfiteatre sau de instalaţii de televiziune cu circuit închis.

În treapta I de liceu, 44 la sută din elevi beneficiază de burse de întreprindere, incluzînd cazare la internat, masă la cantina şcolară, uniformă, încălţăminte, lenjerie de corp, echipament de lucru şi de protecţie, transport gratuit dus şi întors în vacanţele şcolare, rechizite, articole de igienă personală; alţi 46 la sută dintre elevi primesc burse de şcolarizare, iar 5 la sută beneficiază de scutiri de la plata regiei de internat şi de cantină. Se poate spune, astfel, că 95 la sută din numărul total al elevilor din treapta I a liceelor de construcţii se bucură pe timpul şcolarizării de sprijin din partea statului.

Iată şi localităţile ţării în care se află licee de construcţii aparţinînd Ministerului construcţiilor industriale: Arad, Bucureşti, Cîmpulung Moldovenesc, Craiova, Dej, Focşani, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Iaşi, Piteşti, Săcele, Sibiu, Tîrgovişte.

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT

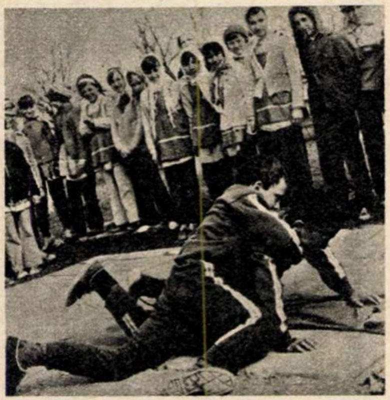

aflaseră că la şcoala din satul acesta există o asemenea preocupare sportivă, luptătorii din Radomireşti au cucerit o mulţime de locuri fruntaşe: 3 locuri I (prin **Toma Calotă,** *din clasa a IV-a,* **Constantin Pitaru,** *dintr-a VI-a şi* **Marin Stanciu,** *dintr-a VII-a), 4 locuri II şi... 10 locuri III la faza pe judeţ, Calotă şi Pitaru afirmîndu-se şi la faza pe zonă (primul ocupînd locul 3, iar al doilea locul 4).*

*După această primă afirmare, luptătorilor de la Şcoala generală din Radomireşti le-au crescut... **aripi.** Se antrenează cu şi mai multă sîrguinţă, îndrăznind în acelaşi timp să viseze la laurii unor performanţe şi mai mari.* **«La faza pe zonă —** *ne-a mărturisit pionierul Toma Calotă —* **după încheierea întrecerilor mi-am încercat puterile cu campionul naţional la copii, categoria 26 kilograme. M-a învins, bineînţeles, dar ştiţi la ce diferenţă? Doar la o jumătate de punct».** *Este cea mai mare victorie de pînă acum a micuţului Calotă care e hotărît ca la a doua întîlnire să nu se mai dea bătut. Şi ca el gîndesc mulţi dintre cei treizeci care practică luptele şi pentru că* **«sportul acesta ne place mai mult chiar decît fotbalul»,** *dar mai ales pentru că speră şi sînt hotărîţi să obţină performanţe şi mai mari, să se afirme pe deplin în cadrul «Daciadei». Şi dintr-atîta pasiune şi ambiţie nu-i exclus ca de la Şcoala generală din Radomireşti să răsară, peste doi-trei ani, un mare campion. De la şcoala aceasta, unde în urmă cu cîteva luni doar, nu prea se ştia ce-s alea lupte libere.*

D. CONSTANTIN

• PRETUTINDENI TRĂIESC COPII • PRETUTINDENI TRĂIESC COPII •

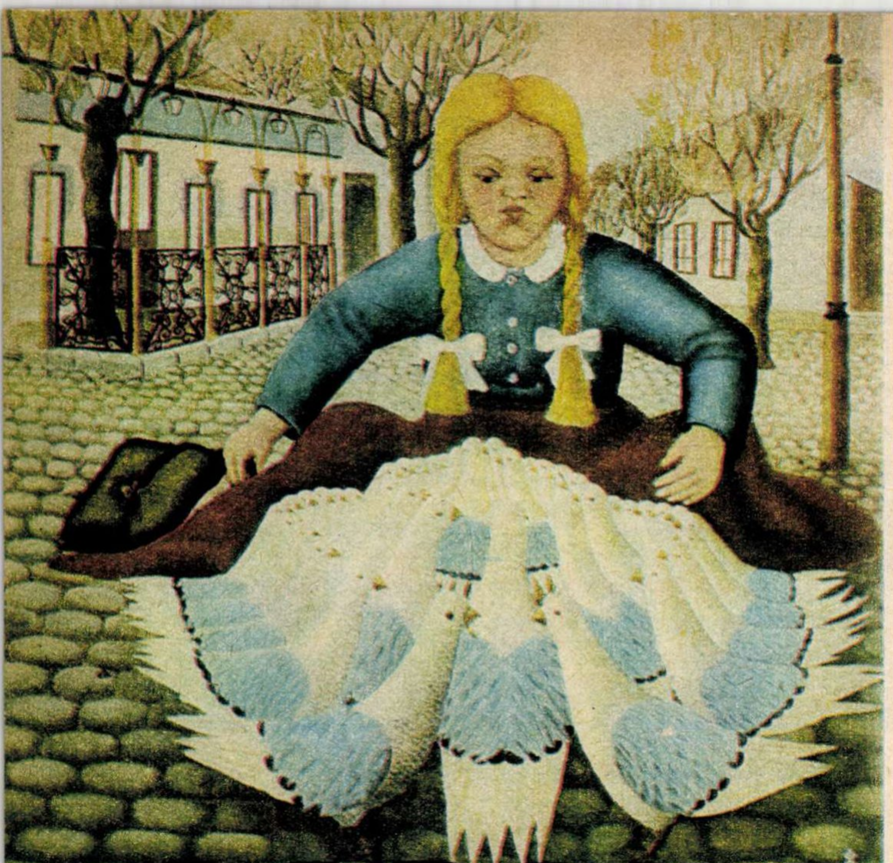

GORANA ȘI PORUMBEII

Într-o dimineață de vară, Gorana se îndrepta ca de obicei spre școală. Erau ultimele zile ale anului școlar și, mai mult decît oricînd, n-ar fi vrut să întîrzie. Apropierea vacanței o umplea de emoție. Dar, să facem cunoștință mai îndeaproape cu eroina noastră.

Gorana este o fetiță cu ochi mari, albaștri și păr auriu, strîns în două cozi grele ce-i atîrnă pe spate. Prin ce ne-a devenit foarte dragă nouă, Gorana, de ce ne-am hotărît să vorbim despre ea în povestirea aceasta? Prin multe, dar mai ales prin darul neobișnuit de a povesti despre minunatele întîmplări din viața ei — de la școală, de acasă, de la joacă. Din orice, Gorana știe să facă o poveste.

În acea dimineață fetița cobora veselă, cu ghiozdanul în spate, pe strada scăldată de soarele dimineții. Brazii ce străjuiesc casele albe și cochete ale orășelului de la poalele munților se înclinau în semn de salut. Cînd, deodată... Ce să vezi? Un stol de porumbei albi, cu cozi stufoase, cu nuanțe albăstrui — de parcă și-ar fi muiat aripile în culorile cerului — au început să zboare roată în jurul ei.

«Gorana, Gorana, spune-ne o poveste, știm că citești multe din cărțile tale» — gungureau veseli și jucăuși porumbeii cu aripi albăstrui. «Dar de unde ați apărut astăzi pe strada mea?» i-a întrebat fetița, lăsînd pentru cîteva clipe ghiozdanul pe caldarîm și îmbrățișînd larg, cu brațele sutele de porumbei albi-albăstrui ce-o înconjurau. «Venim din toate colțurile lumii, de pe toate meridianele, de peste tot unde trăiesc copii». «Atunci poate mi-ați putea spune voi poveștile voastre neasemuite de acolo de unde eu nu am fost decît cu gîndul», îi rugă Gorana. «Sîntem gata să-ți povestim despre tot ce am văzut și am cunoscut în călătoriile noastre peste mări și țări...»

...Și astfel a luat naștere un joc minunat. Oamenii puteau vedea în fiecare dimineață o fetiță blondă și un stol de porumbei albi-albăstrui, veniți din toată lumea, în orășelul de munte. Așa a aflat Gorana multe întîmplări din viața altor copii de pe meridiane îndepărtate sau mai apropiate. Unele vesele, altele triste. Cele care-i plăceau mai mult, le repovestea colegilor ei de școală. Tare se mai minunau aceștia de prietenii Goranei! Se bucurau cu toții de veștile aduse de la copii necunoscuți, cărora le aflau astfel gîndurile, bucuriile și necazurile. Copii fericiți ca voi, învățînd în școli frumoase, plecînd în tabere în care serbările sînt sărbători zilnice. Uneori. o undă de tristețe se ghicea în ochii lor cînd aflau și de copii care nu au case, nu au hrană, nici prieteni. «Toate acestea le știam din cărți, dar voi, dragii mei porumbei, mi le-ați povestit cu emoție, ați vorbit despre ei ca despre niște prieteni de departe și foarte apropiați totuși...» spunea deseori Gorana.

«Trebuie să facem ceva pentru ca toți copiii din lume să fie fericiți», se gîndeau porumbeii. Iar fetița se frămînta împreună cu ei.

Într-o dimineață, s-au hotărît: «Gorana, trebuie să ne despărțim! Plecăm spre țările unde ne așteaptă alți copii care au nevoie de prieteni, unde ei luptă alături de părinții lor, pentru a fi fericiți, așa, ca tine!» Iar Gorana, fetița cu cozi aurii și ochi mari, albaștri, le-a urat drum bun! Așa se face că, nu peste mult timp, prietenii ei zburau pe alte meridiane, purtînd mesajele de prietenie ale Goranei și ale colegilor săi. Gîndurile copilăriei ei fericite, dintr-o țară unde copiii trăiau, munceau și învățau, se jucau și visau la viitorul lor! Porumbeii se roteau în înălțimi, căutînd orașe și sate cu copii cu care se împrieteneau și le dăruiau poveștile lor.

Cum a aflat Gorana că porumbeii, prietenii ei, dau ocol pămîntului întreg și-și fac noi prieteni? Privind tablourile pictate de copii. I-a regăsit astfel, plăsmuiți de imaginația lor, zburînd mereu pe toate meridianele lumii, peste tot unde trăiesc copii.

GEORGETA ADAM

(POVESTE INSPIRATĂ DUPĂ TABLOUL «GORANA ȘI PORUMBEII» A CĂRUI REPRODUCERE V-O PREZENTĂM MAI SUS ȘI CARE APARȚINE PICTORULUI NAIV IUGOSLAV DJORDJE DOBRIC).

„COPIII ACESTEI LUMI“

Sub egida UNICEF a avut loc la Lausanne — Elveția — cea de-a patra expoziție mondială de fotografii cu tema **«Copiii acestei lumi»** consacrată Anului internațional al copilului — 1979. În expoziție au fost prezentate 515 fotografii document, realizate de 238 fotografi din 94 de țări ale lumii.

La ceremonia inaugurală, conducătoarea programului UNICEF la Geneva — Nafissa Zerdoumi — a declarat că fotografia document constituie o ilustrare a faptului că în lume «șansele nu sînt împărțite în mod egal». Vorbitoarea a precizat că astăzi aproximativ 90 milioane de copii suferă consecințele malnutriției, iar zece milioane sînt amenințați cu moartea prin subnutriție.

* * *

ELEVII DESCOPERĂ O STEA

Doi elevi din clasa a X-a a unei școli din orașul Simferopol, U.R.S.S., au descoperit, în Constelația Lebedei, o nouă stea, pe care au reușit s-o fotografieze. Descoperirea celor doi băieți a fost confirmată de 60 de astronomi sovietici și străini.

În orașul Simferopol există cel mai mare observator astronomic școlar din țară, dotat cu aparatură și instrumente astronomice de către atelierele școlilor din oraș.

* * *

JOCUL „MARINARILOR EXPLORATORI“

Printre jocurile foarte îndrăgite de copiii satelor din insula Jamaica se numără și așa-numitul joc al «marinarilor exploratori». Locul de desfășurare al puțin-obișnuitului joc nu este nici marea, nici puntea unui vapor, așa cum am fi tentati să credem, ci... crengile bogat ramificate ale unui copac. E vorba de o specie de copac tropical, cu crengi foarte flexibile pe care copiii îl asemuiesc cu un vapor ce plutește pe valurile mării și în care aceștia se cațără cu ușurință. La cea mai mică adiere a vîntului, copacul se înclină în toate direcțiile, oferind copiilor senzația că plutesc pe mare într-un vapor cuprins de furtună.

* * *

ATELIERUL
FANTEZIEI

Vreți să știți despre ce am discutat în această săptămînă în cadrul «Atelierului fanteziei» cu pionierii Școlii generale nr. 19 din București?

Vă răspundem: despre multe, foarte multe. Fiindcă ei au ținut să povestească despre preocupările lor, iar aria acestora este extrem de largă: electronică, aeromodelism, gimnastică, balet. Cei mai mulți însă dintre oaspeți sînt prieteni ai naturii și activează în cercul cu același nume al Casei pionierilor și șoimilor patriei din sectorul I. În această calitate, ei sădesc și îngrijesc pomii și florile din spațiile verzi aflate în jurul școlii; fac cercetări în laborator pe insecte și plante; se interesează despre ceea ce trebuie să întreprindă oamenii ca să nu tulbure echilibrul naturii. Vă închipuiți că avînd o asemenea diversitate de preocupări, discuțiile au fost pasionante. Trebuie să adăugăm, că la rîndul lor, tinerele condeie prezente la atelierul fanteziei au citit din încercările lor poetice. Am reținut spre publicare «Primăvara» scrisă de Anca Livia Hotineanu pentru nota de prospețime. Și ca la toate întîlnirile, n-au lipsit discuțiile despre rubricile revistei noastre. Reținem cîteva propuneri care ni le-au făcut pionierii, pornind de la interesul lor de a cunoaște cît mai mult despre situația politică în lume, despre aspecte ale politicii externe promovate de țara noastră.

Mircea Agapie — Să se publice date despre țări de pe glob, mai puțin cunoscute.

Dan Vlad Bănățeanu. Știm că țara noastră luptă pentru dezarmare. Să se arate în revistă ce înseamnă povara înarmărilor, cîte necazuri aduc omenirii aceste cheltuieli.

Diana Vasilescu. Ar fi interesant să se publice mai multe date, știri, fotografii despre copiii din toată lumea.

Vincențiu Covrig. Am dori să se publice documentare despre țările care s-au eliberat de sub jugul colonial și care se ridică la o nouă viață.

Am apreciat mult propunerile oaspeților noștri și, ca întotdeauna, ne vom strădui să le dăm viață în rubricile revistei.

Primăvara

Primăvară «Bun venit!»
Îți spunem, ție,
Tu ești haina ce îmbracă țara
Cu flori și veselie.

Tu vii cu cîmpuri înflorite
Gingașe flori surîd spre soare,
Vii cu belșug și zîmbetul pe buze
De-aceea te iubim noi, primăvară.

ANCA-LIVIA HOTINEANU
clasa a IV-a B,

Poezii de A.I. ZĂINESCU

Făgăduim

Și zborul șoimilor și șoimi,
Făgăduim: noi scut vom fi, vom fi și braț,
Vom crește mari, făgăduim,
Ca munții patriei, Carpați.

Ca cerul ei, cel mai frumos,
Și dealul ei și cîmpul care
La raza soarelui; mai jos
De pîini nici nu răsare.

Auzul codrilor ce-l știm
Sub arșița de început a verii,
Un cuget viu și-o patrie, făgăduim,
Copii ai libertății sîntem și-ai puterii.

Statornici

Vorbește aerul aici ca de cristal
Se rotunjește-aprinsă gura ca un astru,
Și roșu-acum și galben și albastru
La tricolor e cerul ca un val.

Și-n turnuri clopote se zbat,
De pe acoperișuri roua arde,
O, tot mai nesfîrșit, tot mai departe,
Destin ce dintr-o cumpănă ni-e dat.

Am fost, vom fi; și ca un scut
Ne vom clădi măreț statornicia
Lumină ce pe sine s-a văzut
Și își urmează-ntocmai, România.

Clipă

Se luminează de ziuă, e-un lan
De floarea-soarelui cerul, o cupă
Din care grăunțe dă și apă un țăran
La caii-ntărîtați de care se ocupă.

Un nor ce umblă-aproape înhămat
Și tropotă-n lucerna-abia întoarsă,
Strînsă-n grămezi și pusă la uscat
Ca o zăpadă verde, dinăuntru arsă.

UN MILION DE PRIETENI

● **SPUNE** cititoarea noastră **Beti Țalic,** cl. a opta, str. 7 Noiembrie 28, Fălticeni-Suceava: **«Am două prietene foarte bune dar cînd sînt numai cu una, se supără cealaltă, și invers. Ce mă sfătuiți?»** Văd că ești foarte disputată! Ai, pesemne, multe calități, de vreme ce stîrnești asemenea... conflicte. După cîte înțeleg din scrisoarea ta, cele două fete nu sînt prietene **și între ele.** De ce? Au firi opuse, preocupări prea diferite sau se antipatizează reciproc? Tu, Țalic, fii înțeleaptă, chibzuiește adînc și încearcă să găsești soluția, adică, în loc de două cîte două, să fiți trei prietene ● **CUM CITIM REVISTA?** Unii cu atenție, alții cam în grabă, altfel cum se explică de ce **Dorinel Călugărița** și **Sandu Anastasie**, amîndoi din satul Poiana-Seciuri, Bustuchia, (județul au uitat să-l scrie, așa că li-l.... reamintesc eu: Gorj), doresc neapărat **«un concurs cu întrebări de circulație»**, în condițiile cînd acest concurs a fost inaugurat acum trei săptămîni: cel pe teme de educație rutieră, la care participă un mare număr de cititori ● **LA FEL** de puțin atentă pare să fie **Daniela A. Radu** din Broșteni, Produlești-Dîmbovița, care îmi solicită **«adrese de fete cu care să corespondeze».** Am spus de nenumărate ori că astfel de adrese stau sub ochii voștri în fiecare număr din «Cutezătorii». Numărați-le, măcar de curiozitate, pe cele din ultimele, să zicem, patru numere ● **TOT** în această idee aș vrea să-i spun lui **Mihai Constantin** din str. Brestei 271 A, Craiova, că atunci cînd primești o scrisoare ești obligat să răspunzi. Or, el ar dori să corespondeze cu «toți cititorii». Frumos din partea ta, dar nu prea realist: mulți corespondenți care s-au avîntat atît de impetuos în această activitate îmi scriu, dînd din colț în colț, că au primit scrisori atît de numeroase (sute, mii!) încît nici timpul, nici banii (scrisorile trebuie timbrate, nu-i așa?) nici... mintea nu le mai ajung să răspundă la toate!

Ancheta rubricii: «CAVALERII FĂRĂ GLORIE»

Spicuind fragmente din scrisorile care exprimă opinii (foarte diferite) în legătură cu cele apărute la această rubrică în nr. 21 al revistei, îmi voi îngădui să le așez în formă de dialog.

— **Dan nu are nici o vină. A fost pur și simplu împins de către Aurel să se bată!** (Sorin Filipoiu, Timișoara).

— **E greu de spus că Dan e mai puțin vinovat. Știe sau nu știe că bătaia e un lucru urît? Cred că știe. Atunci de ce a primit provocarea?** (Valeria Turei, Brăila).

— **Să nu uităm că Dan a trebuit să-și apere demnitatea! E foarte important.** (Silvian Pascaru, Iași).

— **Depinde ce înțelegem prin demnitate și prin apărarea ei. Demn ar fi fost ca Dan să refuze încăierarea, iar dacă vreun nesocotit i-ar fi spus că a fost «laș», să explice că despre adevăratul curaj nu putem niciodată vorbi dacă nu-l punem în relație cu scopul urmărit. Or, atît scopul lui Aurel cît și al lui Dan numai inteligent și... nobil n-a fost** (Victor Pană, București).

— **Sigur că Aurel a procedat rău începînd bătaia, dar de ce Dan s-a încăpățînat să nu accepte că mutase greșit?** (Alice Moldovan, Cluj-Napoca).

— **Înțeleg indignarea lui Aurel (dacă mutarea a fost, într-adevăr, greșită) dar a-ți impune părerea cu ajutorul pumnilor înseamnă a recunoaște, indirect, că ori nu te pricepi la șah, ori nu ești inteligent. Normal era să reconstituie și să analizeze partida pînă la aflarea adevărului!** (Gabriel Stroescu, București).

...Aveți, în continuare, cuvîntul. Pe joia viitoare, prieteni!

OVIDIU ZOTTA

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scinteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index
41033

EI SÎNT CÎȘTIGĂTORII MARELUI TROFEU „BUSOLA DE AUR“

EDIȚIA A IX-A 1977 A EXPEDIȚIILOR „CUTEZĂTORII“

LANTERNA MAGICĂ 1

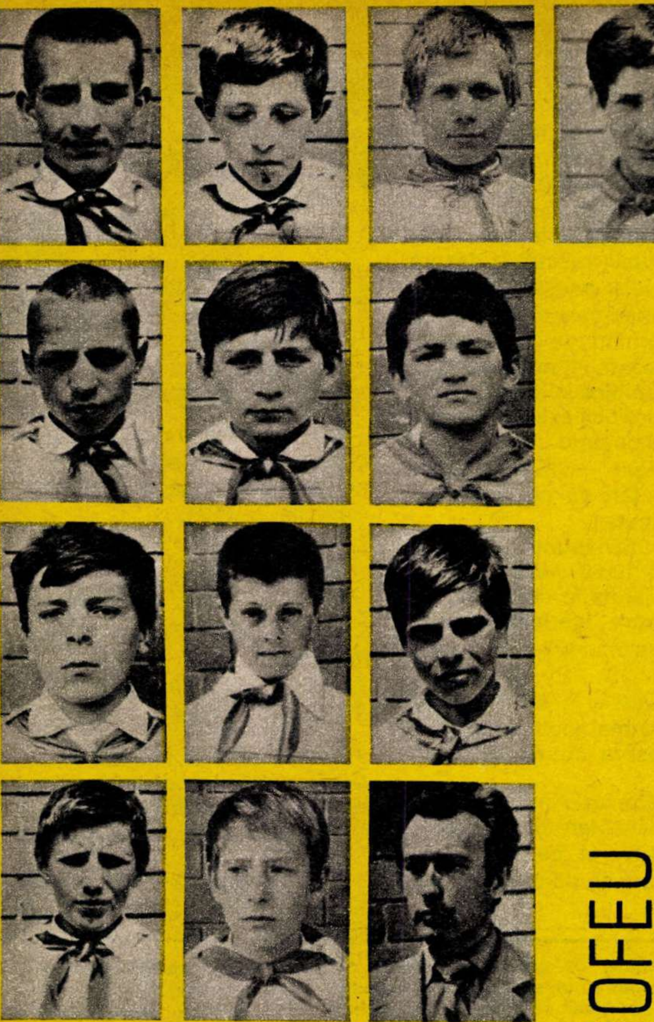

LANTERNA MAGICĂ 2

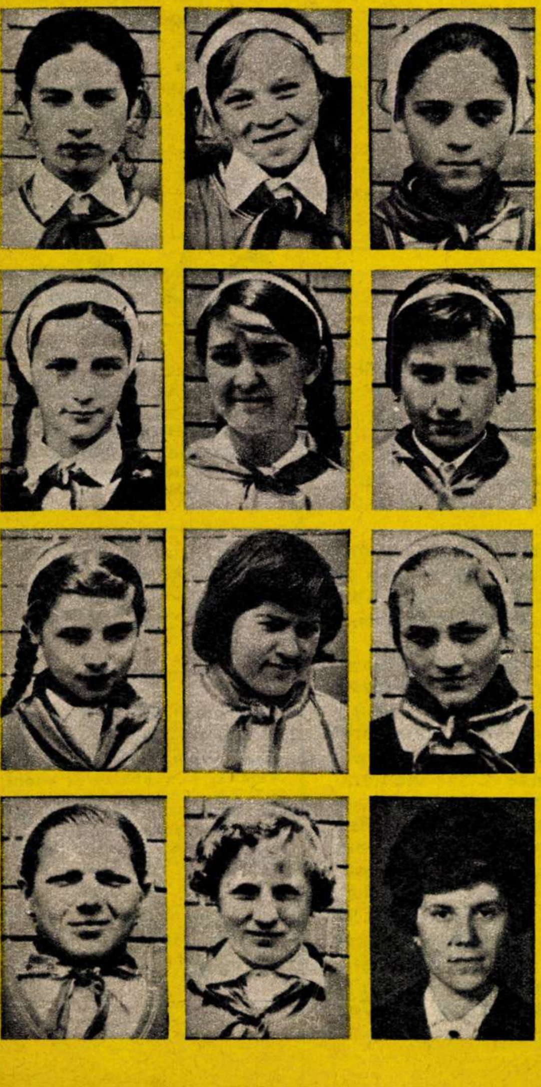

REZULTATELE

CELEI DE A IX-A EDIȚII, 1977, A

EXPEDIȚIILOR „CUTEZĂTORII“

Acum, în pragul vacanței mari, cu doar cîteva zile înainte de-a se da startul într-o nouă ediție -- cea de-a X-a — a Expedițiilor «Cutezătorii», cînd alte mii de pionieri și școlari sînt gata și nerăbdători să pornească pe cărările patriei ca expediționari, juriul republican ne comunică echipajele participante la precedenta ediție, cărora le-au fost acordate, pentru expedițiile lor deosebit de reușite, tradiționalele distincții și premii oferite de revista «Cutezătorii». Distincții și premii al căror număr, după cum veți vedea mai jos, a crescut evident față de celelalte ediții trecute. Deoarece la respectiva ediție trei echipaje au concurat cu șanse egale la marele trofeu **«BUSOLA DE AUR»**, juriul republican, în dorința unei cît mai echitabile aprecieri, a instituit, pentru prima oară și în mod excepțional, încă două noi trofee — **«BUSOLA DE ARGINT»** și **«BUSOLA DE BRONZ»**- care au fost acordate pentru locul II și, respectiv, locul III la secțiunea marelui trofeu.

Iar acum — rezultatele propriu-zise, o binemeritată răsplată pentru foștii expediționari și, totodată, un îndemn spre realizarea unor expediții cît mai reușite și mai utile pentru participanții la cea de-a X-a ediție a acestei mari și îndrăgite acțiuni pionierești, al cărui start va fi dat doar peste cîteva zile:

1. **Marele trofeu «BUSOLA DE AUR»** (transmisibil) — **pentru cea mai reușită expediție, pentru cele mai complexe și valoroase investigații și culegeri de material** — echipajelor **«LANTERNA MAGICĂ 1 și 2»**, **Școala generală Halmeu, județul Satu Mare;**

2. **«Busola de argint»** (netransmisibil) — pentru locul II la secțiunea marelui trofeu — echipajului **«Lotru '77»**, de la Școala generală Malaia, județul Vîlcea;

3. **«Busola de bronz»** (netransmisibil) — pentru locul III la sectiunea marelui trofeu — echipajului **«Florile Bucovinei»**, Școala generală nr. 3, Suceava.

TROFEE (Netransmisibile)

- **«Chemarea munților»** — pentru cea mai reușită expediție ce și-a propus cunoașterea și ocrotirea naturii patriei — echipajului **«Zimbrul»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Aiud, județul Alba;
- **«Cutezătorii»** — pentru dîrzenie și curaj în învingerea greutăților și dificultăților întîlnite pe traseu — echipajului **«Plutașii de pe Siret»**, Școala generală nr. 1, comuna Nicolae Bălcescu, județul Bacău;
- **«Scutul dacic»** — pentru cercetări deosebite cu profil istoric — echipajului **«Miorița»**, Școala generală nr. 3, Hunedoara;
- **«Gențianele»** — pentru cea mai reușită expediție a unui echipaj compus numai din fete — echipajului **«Retezat '77»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei a sectorului 1, București;
- **«Miorița»** — pentru colecții și studii deosebite de etnografie și folclor — echipajului **«Vulturii Apusenilor»**, Liceul nr. 15, Cluj-Napoca;
- **«Sfinxul Carpaților»** — pentru marcări și remarcări de trasee turistice — echipajului **«Ciuta»**, Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei, București;
- **«Caseta de cristal»** — pentru cele mai valoroase colecții și studii geologice și geografice — echipajului **«Focul viu»**, Școala generală Zărnești, județul Brașov;
- **«Jóbarát» («Prieten bun»)** — pentru cea mai reușită expediție a unui echipaj format din cititori ai revistei respective — echipajului **«Fontinallis»**, Școala generală Cîrța. județul Harghita;
- **«Egreta de fildeș»** — pentru cea mai reușită expediție în Delta Dunării sau pe rîuri — echipajului **«Egreta»**, Școala generală Gilău, județul Cluj;
- **«Termosul de argint»** — pentru cele mai frumoase rezultate în domeniul autofinanțării și autogospodăririi, pentru spirit colectiv și autoconducere — echipajului **«Oltișorul»**, Școala generală nr. 6, Caracal, județul Olt;
- **«Cortul de mătase»** — pentru romantism și voie bună — echipajelor reunite **«Românașul»**, de la Școala generală din Adjudul Vechi și **«Florela»**, de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Adjud, județul Vrancea.

Premiul excepțional al juriului — echipajelor reunite **«Urmașii dacilor»** și **«Florile Carpaților»**, de la Școala generală nr. 1, comuna Nicolae Bălcescu, județul Bacău.

Premiul special al juriului — echipajelor **«Burebista»**, Școala generală nr. 30, Craiova, județul Dolj; **«Ocrotitorii Apusenilor»**, Școala generală Filea de Jos, județul Cluj; **«Floare de colț»**, Școala generală nr. 3 Gura Humorului, județul Suceava.

(CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR)

LANTERNA MAGICĂ 1: Alexandru Gaidici, *căpitan;* **Viorel Bura,** *secund;* **Petru Florea,** *speolog-cartograf;* **Vasile Petraș,** *speolog-sanitar;* **Francisc Holezberger,** *speolog-topometrist;* **Liviu Pop,** *speolog-fotograf;* **Iosif Kotai,** *speolog-scafandru;* **Alexandru Kiss,** *geograf-meteorolog;* **Gheorghe Maghiar,** *bucătar-transmisionist;* **Iacob Lung,** *zoolog-gospodar;* **Florentin Florea,** *botanist-transmisionist;* **Victor Bura,** *botanist-bucătar;* **Mircea Sfășie,** *profesor-comandant.*

LANTERNA MAGICĂ 2: Aurica Lungu, *căpitan;* **Gyöngyi Joldoș,** *secund;* **Ileana Petrovan,** *sanitar;* **Veronica Negru,** *fotograf;* **Maria Călin,** *botanist;* **Carmen Mariana Man,** *bucătar;* **Ana Lupisca,** meteorolog; **Ileana Covaci,** *zoolog;* **Veronica Călin,** *geograf;* **Maria Boitor,** *speolog;* **Olga Perenyi,** *speolog;* **Maria Sfășie,** *profesor-comandant.*

18 IUNIE – ZIUA PIONIERILOR
De la comuniști învățăm cutezanța!

24

Cutezătorii

JOI, 15 IUNIE 1978,
ANUL XII (NR. 559)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NATIONAL AL ORGANIZATIEI PIONIERILOR

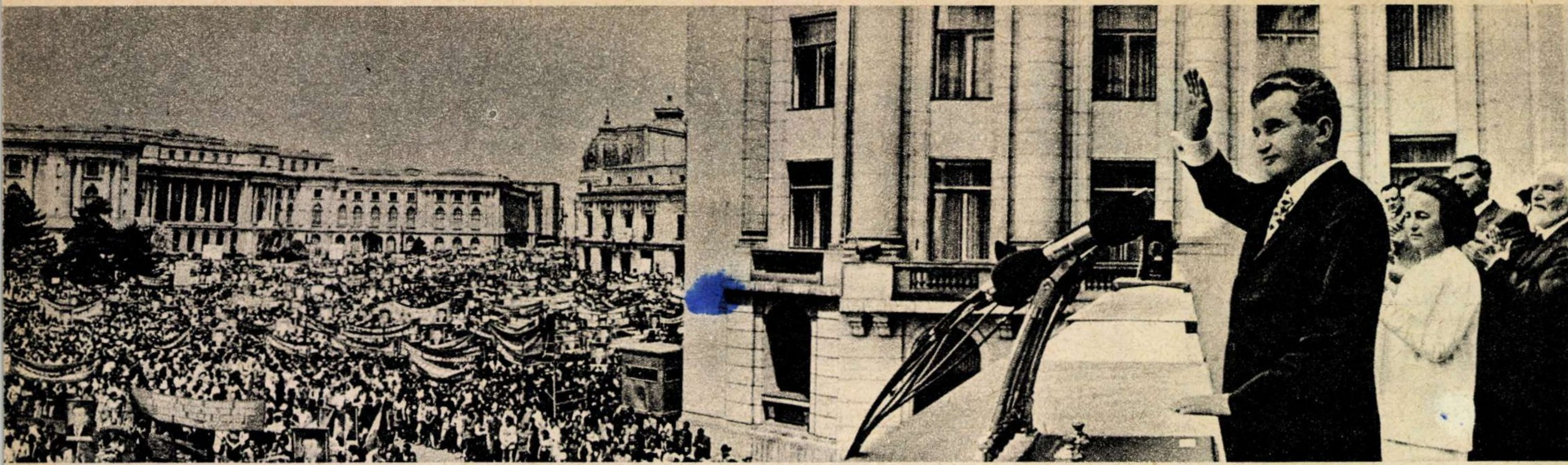

1848–1948–1978

11 IUNIE

MANIFESTARE DE ÎNĂLȚĂTOR PATRIOTISM ȘI FIERBINTE ENTUZIASM REVOLUȚIONAR

Entuziastele manifestări prin care toți fiii patriei noastre au evocat în aceste zile două mari aniversări — 130 de ani de la revoluția burghezo democratică din 1848 și 30 de ani de la actul revoluționar al naționalizării — au fost încununate prin grandioasa adunare populară care a avut loc, la 10 iunie, în Piața Republicii din Capitală. Ea a constituit cel mai înalt omagiu adus de națiunea noastră socialistă celor două memorabile evenimente istorice, înaintașilor, tuturor revoluționarilor, maselor populare, întregului nostru popor pentru spiritul de abnegație și jertfă de care a dat dovadă în lupta pentru făurirea României moderne, pentru formarea statului național unitar român și afirmarea ființei naționale, pentru independența, suveranitatea și propășirea patriei.

Cei peste 120 000 de oameni ai muncii din întreprinderile și instituțiile Capitalei prezenți la marea adunare populară au trăit bucuria de a întîmpina cu căldură și însuflețire pe cel mai iubit și stimat fiu al națiunii noastre, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, pe ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului nostru. Participanții au aclamat îndelung pentru partid și secretarul său general, dînd glas simțămintelor de fierbinte dragoste și profundă prețuire pe care poporul nostru le nutrește față de omul, revoluționarul, conducătorul iubit al partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a cărui activitate sînt indisolubil legate istoricele realizări în construcția socialismului, în dezvoltarea rapidă și multilaterală a patriei, în creșterea prestigiului și rolului României în lume.

Urmărită cu deosebită atenție și larg interes, cu deplină satisfacție de către toți cei prezenți și, prin intermediul radioului și al televiziunii, de toți fiii patriei, ampla cuvîntare a secretarului general al partidului a fost subliniată în repetate rînduri cu vii aplauze.

Participanții la adunare au intonat «E scris pe tricolor unire». Tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu au fost invitați să se prindă în Hora Unirii, ca simbol al unității strînse a poporului în jurul partidului, al secretarului său general.

La glorioasa aniversare a celor două evenimente istorice, oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități — care au luptat împreună pentru eliberarea socială și națională a României și care, tot împreună, într-o indestructibilă frăție și unitate, înalță edificiul noii orînduiri — și-au reînnoit legămîntul de a da noi străluciri glorioasei istorii a patriei, și-au reafirmat hotărîrea de a urma neabătut îndemnurile tovarășului Nicolae Ceaușescu, voința fermă de a înfăptui politica internă și externă a partidului, hotărîrile Congresului al XI-lea și Conferinței Naționale ale P.C.R., măreţul Program de edificare a socialismului și comunismului pe pămîntul României.

DE ZIUA PIONIERILOR

de acad. **ȘTEFAN MILCU**

În fiecare an, în miezul lunii iunie, copilăria țării noastre se împodobește cu o sărbătoare: Ziua pionierilor. Ea coincide cu încheierea anului școlar. Raportul, cum obișnuiesc să spună purtătorii cravatei roșii cu tricolor, este de fiecare dată bogat în fapte. Mai întîi notele bune din catalog; ele stau mărturie că ați învățat, că ați preluat cu inteligență și însuflețire tot ceea ce minunații voștri profesori v-au predat. Școala este aceea care vă introduce în vastele domenii ale cunoașterii. Așa cum bine știți, astăzi, în lumea modernă, datorită dezvoltării științei și tehnicii, cantitatea de informații ce trebuie predate și acumulate în școală este foarte mare. În vastul proces al informării și totodată al formării, al educației, școala are la noi un puternic sprijin în Organizația Pionierilor, organizație revoluționară care cuprinde peste două milioane de pionieri, alături de care se află acum și șoimii patriei. Voi, pionierii, învățați încă din copilărie să munciți și să vă pregătiți prin muncă, pentru muncă și viață. Am avut ocazia să văd o grăitoare expoziție cu lucrări ale voastre, piese, dispozitive sau aparate și am fost impresionat. Am văzut, de asemenea, desenele voastre; v-am auzit pe scene recitînd sau cîntînd, și de fiecare dată, mi-am dat seama ce cadru larg creează Organizația Pionierilor pentru dezvoltarea voastră. Este minunat ca încă din copilărie să poți cerceta, să poți descoperi, să-ți lași liberă imaginația, să creezi, să realizezi ceva după intențiile tale. Organizația Pionierilor, prin modalitățile ei de lucru, oferă posibilitatea ca încă de timpuriu să vă descoperiți vocații, înzestrări pe care le puteți cultiva continuu. Prin vasta arie pe care o au, activitățile pionierești sînt de mare ajutor școlii. Am avut adeseori prilejul să stau de vorbă cu pionieri. Nu numai tinerețea și înflăcărarea m-au cucerit, dar în pofida vîrstei foarte tinere, m-au impresionat preocupările, dorința de a ști, de a cunoaște, dăruirea lor generoasă.

Desfășurarea procesului educației în contact nemijlocit cu realitatea, împletirea cunoașterii cu dorința de a munci dezvoltă capacitățile creatoare ale tinerilor, imaginația, încrederea în posibilitățile proprii. Implicit, aceasta duce la formarea unei personalități capabile să evolueze mai tîrziu pozitiv, frumos, în viața socială. Prin toate formele de activitate colectivă pe care le desfășurați în grupe, detașamente și unități, faptul că învățați să vă conduceți cu propriile voastre puteri, că aveți responsabilități, faptul că în toate evenimentele țării pionieria își are locul ei, ne dau nouă, părinților voștri, siguranța că vă formați ca viitori cetățeni capabili să răspundă la solicitările multiple ale vieții sociale.

Vă privesc pe voi, dragi pionieri, și mă gîndesc cu mîndrie că așa cum creșteți voi, tineri revoluționari purtînd în suflet dragostea fierbinte de țară, dăruiți idealurilor construirii socialismului și comunismului în patria noastră, sînteți chezășia că cele mai bune tradiții ale poporului nostru se vor perpetua.

Este pentru mine o mare bucurie că am prilejul ca prin paginile «Cutezătorilor» să transmit un cald omagiu organizației voastre, să vă urez noi realizări, să vă doresc să mergeți pe un drum mereu ascendent sub cerul înalt și frumos al țării noastre.

Copii de meșteri, neam de cîntăreți,
În legea muncii și a omeniei
Aflăm și bucurii și frumuseți —
Noi, tineri pionieri ai României.

Școlari destoinici, creștem și muncim
De la părinți deprindem vitejia,
Ca tineri revoluționari trăim —
Fiindcă așa ne-nvață România.

Neîntrecuți la sport, înflăcărați
Deprindem tehnica și poezia,
Și-n mîndre expediții în Carpați
Ne dă comori în inimi România.

De-o vîrstă cu mărețe împliniri,
Ni-s lege: pacea, -ncrederea, frăția
Cu toți copiii acestei omeniri —
Fiindcă așa ne crește România.

Un mare prieten și îndrumător
Ne luminează azi copilăria;
Trăiască soarele din tricolor
Partidul — Ceaușescu — România!

ȘCOALA
CARE NE ÎNVAȚĂ,
PATRIA
CARE NE CREȘTE

...Ieșind, cititorule, astăzi, de la ultima oră a anului școlar, vei fi zăbovit îndelung în clasă, în curtea școlii, în fața școlii, de vorbă cu colegii tăi, de-acum viitori colegi de vacanță. Îți vei fi dat seama, poate mai cu osebire decît alte dăți, după necontenita migrație a ghiozdanelor, după freamătul aprins al glasurilor bucuroase, că voi, școlarii, sînteți mulți, **sînteți foarte mulți.**

...Întîlnind atît de des mărturii despre succesele și prestigiul învățămîntului românesc, te vei fi gîndit că **școala românească** înseamnă, de fapt, dascăli eminenți, că aceștia îi pregătesc pe cei tineri asemeni lor, deci școala înseamnă în egală măsură și elevi destoinici.

...Vei fi auzit adesea din activitatea ta de școlar și pionier că oamenii în mijlocul cărora trăiești: muncitori, țărani, intelectuali — țara întreagă. își pune nădejdile de viitor în voi, fiii țării: români, maghiari, germani și de alte naționalități — care astăzi învățați și munciți înconjurați de dragoste grijă și îndrumare.

Și te vei fi întrebat poate: cine sîntem, **ce însemnăm noi?**

Desigur că tu cunoști răspunsul la această întrebare: știi că alături de marile înfăptuiri ale industriei și agriculturii românești, alături de realizările științei și culturii, stau astăzi, în România, **școlile** — cetăți ale luminii și ale viitorului. Cu atît mai bine știi acestea cu cît, numai în anul școlar 1977—1978, colegii tăi din întreaga țară au participat la construirea a **2 782** noi spații școlare!

Știi, de asemenea, că urmînd îndemnurile secretarului general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU,** învățămîntul românesc — care te numără printre ucenicii săi destoinici — este strîns legat de producție, de viață. Că orice tînăr, cetățean al României socialiste, indiferent de naționalitate, dispune de cele mai largi posibilități de pregătire și formare. Școala românească este o școală a tuturor fiilor țării.

Au existat vremuri, în România, cînd copilul trebuia să caute școala la mari distanțe. Astăzi, principiul este ca școala să se apropie și teritorial de copii și de tineri. Și nu numai teritorial, ci cu toată dragostea și priceperea celor ce compun forța ei de educare și creștere.

Știi toate acestea, în aceste clipe, cînd te întorci spre casă cu ultimele roade de lumină ale anului în ghiozdan, cînd simți că ai trecut într-a 5-a, sau a 6-a, că ai crescut cu încă un salt.

Cu toate acestea însă te invităm, iată, să mai citești o dată aceste rînduri.

● **În România socialistă există grădinițe** și **școli primare** în toate așezările din țară; **gimnazii** (clasele V-VIII), în toate centrele de comună și orașe; **licee** — în toate localitățile mai importante și în toate orașele; **învățămînt superior** (cu numai trei-patru decenii în urmă concentrat doar în cîteva mari orașe — răspîndit uniform pe **întreg teritoriul țării,** în 22 de orașe.

● **În România socialistă există 13 429 grădinițe** școlare, dintre care 1 090 de limbă maghiară, 318 de limbă germană, 20 de limbă sîrbă și altele ale altor naționalități.

● **În România socialistă, țară cu învățămînt general de 10 ani,** gratuit, ca și milioanele de manuale ce iau drumul școlilor la fiecare început de septembrie, **există 16 871 de unități școlare** (învățămînt primar și gimnazial) dintre care 1 440 cu predare în limba maghiară, 337 cu predare în limba germană, 28 cu predare în limba sîrbă, 28 cu predare în limba slovacă și 4 cu predare în limba ucraineană.

● **În România socialistă învață,** împreună cu tine, în școlile primare și gimnaziale, peste 3 milioane de școlari, dintre care 2 769 180 în limba română, 170 945 în limba maghiară, 31 662 în limba germană, 1 126 în limba sîrbă ș.a.

Mulți dintre acești copii, indiferent de naționalitatea lor, sînt colegi de școală, colegi de pionierie cu tine; locuiesc în același sat, același oraș, același județ; cu mulți dintre ei vei petrece în vacanța aceasta clipe minunate.

Cu toții însă, uniți în același nobil efort al minții și al inimii, te vei întîlni din nou, în septembrie, pe cărările în necontenit urcuș ale învățăturii.

Împreună cu ei toți, dragă cititorule, alcătuiești astăzi puternica generație de școlari a României, chezășia urcușului ei de mîine! Urcuș care devine posibil numai în măsura în care nu uiți că tu, frate geamăn cu toate ghiozdanele țării, **aparții acestei școli care te învață, acestei patrii care te crește!**

ILIE TRAIAN

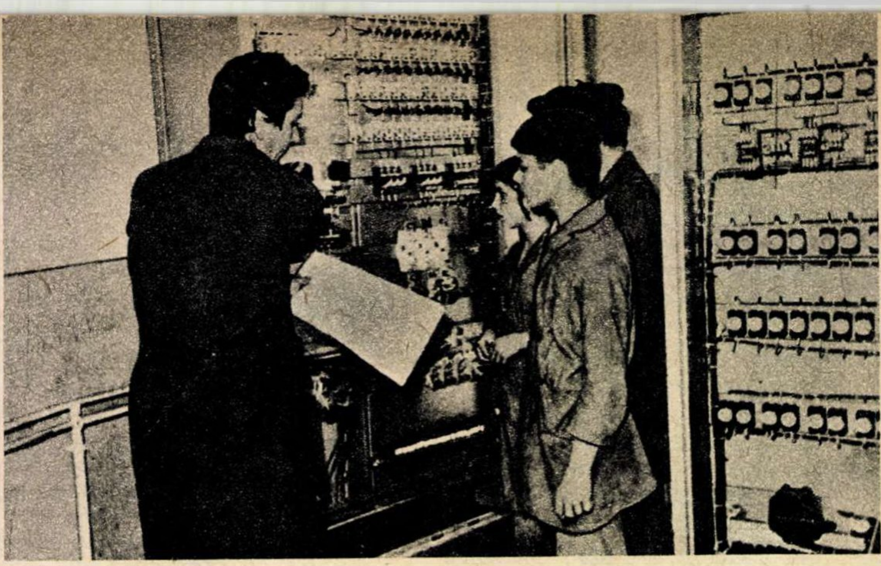

TOȚI
ABSOLVENȚII CLASEI A VIII-A, ÎN DRUM SPRE TREAPTA ÎNTÎI DE LICEU!

Sfîrșitul acestui an școlar deschide perspectivele unor preocupări deosebite pentru cei ce încheie ultimul an din cursul gimnazial: aceea de-a alege și urma liceul menit să adauge trepte noi pregătirii lor ca viitori constructori ai societății noastre. **Porțile treptei întîi de liceu sînt deschise tuturor absolvenților clasei a VIII-a.** Această îmbogățire a posibilităților tinerilor din țara noastră de a învăța cît mai mult și mai bine, de a se pregăti cît mai trainic pentru viitor, se află în centrul atenției tuturor părinților, profesorilor dar, firește, în special a elevilor.

CANDIDAȚII AU CUVÎNTUL

Să-i cunoaștem, deci, pe eroii principali ai reportajului, elevii din clasele a VIII-a, Școala generală nr. 3, Alexandria. Planurile lor de viitor și faptele lor de pînă în prezent ne vorbesc despre cîteva aspecte esențiale pe care le reținem.

Mariana Popa, clasa a VIII-a A: «Ne-a ajutat foarte mult faptul că am putut lua cunoștință de rețeaua liceelor din oraș, din întregul județ, faptul că am beneficiat de o informare exactă, făcută din vreme, la orele de dirigenție. Subiectul principal al acestor ore a fost discutarea drumului nostru în viitor, spre treapta întîi de liceu, discernerea, în cadrul dezbaterilor noastre, a înclinațiilor și preferințelor pe care le avem; acestea, judecate cu multă luare aminte, în funcție și de felul cum am învățat fiecare la anumite obiecte, cît de bine sîntem pregătiți pentru un obiect de studiu sau altul.»

Ovidiu Tătaru, utecist: «Eficientă a fost cu deosebire efectuarea vizitelor în întreprinderile industriale, vizite pe care le-am făcut cu continuitate în anii noștri de pionierie. Acum, aceste vizite au fost mai prelungite, ni s-au explicat mai pe larg tehnologiile, cum decurge procesul de producție.»

Carmen Apostolescu: «Iată o descoperire pasionantă: aceea de a ști ce sîntem de fapt, ce capacitate și vocație avem. Așa m-am descoperit și pe mine, dar întorcînd privirea și spre trecut. Pentru că întrebarea și totodată visul «Ce să fiu?...» a început de mult, de cînd eram de vîrsta șoimilor patriei. Cînd am devenit pionieră, doream să ajung învățătoare. Îmi plăceau copiii, eram mereu printre cei mai mici decît mine, am de fapt și un frate mai mic. Cînd am trecut la cursul gimnazial, am făcut cunoștință cu... chimia! M-a atras foarte mult, m-a captivat. Mă întrebam: chimia, la catedră sau chimia în uzină? Și mi-am spus: chimia industrială, cu convingerea că **pot să creez** mai mult lucrînd într-o uzină.»

Dan Modoran, utecist, aceeași clasă: «Este interesant și neprevăzutul în suișul nostru pe treptele învățăturii. De pildă, cînd eram mic, nu-mi plăcea matematica, mi se părea aridă. Știam însă că este o disciplină de bază și mi-am impus s-o învăț. Am ajuns chiar să o îndrăgesc! Astăzi, matematica mă încîntă. Cred că de aceea am reușit la Olimpiada de matematică să mă clasific primul din oraș. Sînt convins că drumul spre liceu înseamnă să înveți mult și bine în toți anii școlii generale. O convingere pe care văd c-au împărtășit-o și au luptat pentru ea, în majoritate, colegii mei.

DOUĂ PORTRETE... ÎN PERSPECTIVĂ!

Florina A. Teodora Moldovan, clasa a VIII-a A, fiică de muncitor electrician, dintr-o familie cu trei copii, toţi exemplari. Florina a deţinut cu cinste funcţia de pionier comandant de detaşament. E o foarte bună organizatoare şi foarte bună colegă. Zilele acestea, încă, era preocupată să contribuie împreună cu ceilalţi colegi la risipirea nehotărîrii ce mai persista la două colege în privinţa continuării anilor de învăţătură. Sau în a risipi deruta altei colege care se credea potrivită pentru meseria de electrician, cînd, de fapt, pregătirea ei o făcea aptă pentru o meserie din domeniul industriei uşoare.

Acum, Florina se pregăteşte intens la română şi la matematică pentru că a ales Liceul de matematică-fizică din localitate.

Carmen Floarea, clasa a VIII-a B: «O floare albă eşti, copilărie/ Tu treci lăsînd în urmă amintiri/ atîtea vise, atîtea împliniri...» sînt versuri pe care le-a compus, inspirată şi emoţionată de saltul în adolescenţă. Fire deschisă, apropiată de toţi colegii, o bună iniţiatoare în activităţile pioniereşti, o foarte bună elevă, Carmen lasă într-adevăr în urma ei, în şcoala generală, multe amintiri plăcute şi împliniri. Pentru a le reînflori în altă ipostază şi mai promiţătoare, la liceu.

* *
*

Tuturor cutezătorilor ce s-au pregătit cu responsabilitate şi cu sîrguinţă în a se prezenta la treapta întîi de liceu, le dorim o vacanţă plăcută, precedată de frumosul succes prin care urmează să devină liceeni!

MARGARETA MICU

UN MILION DE PRIETENI

STAU DE VORBĂ Olimpia Plăian (cl. a şasea, Liceul «Liviu Rebreanu» din Bistriţa) şi tatăl ei.

Spune tatăl Olimpiei:

— Cred că ar trebui să citeşti mai multe cărţi ştiinţifice — de fizică, de matematică...

Olimpia:

— Dar eu la fizică şi la matematică am numai 10!

— Ştiu, şi tocmai de aceea insist. Eşti sîrguincioasă, de ce să nu mergi ceva mai departe de manuale?

— Cărţile ştiinţifice sînt greoaie. Mie îmi plac mai mult romanele de aventuri.

Cum nici unul dintre interlocutori n-a renunţat la părerea lui, Olimpia a decis să mă întrebe pe mine cine are dreptate!

Draga mea, vreau să-ţi spun de la bun început că tatăl tău este cel care are dreptate, şi încă foarte multă. Îmi îngădui chiar să-l felicit pentru iniţiativa sa. Este foarte bine cînd într-o familie au loc astfel de discuţii. N-am nimic, şi cred că nici dînsul nu are ceva împotriva cărţilor de aventuri; ele ne distrează, ne relaxează, însă — sper să fii de acord cu mine — dacă o să ne tot distrăm şi o să ne tot relaxăm de dimineaţă pînă seară, nu cumva o să ne... plictisim? În paginile revistei noastre, criticul şi istoricul literar Ion Dodu Bălan semnează un foarte interesant ciclu de articole în care demonstrează că lectura nu trebuie făcută la întîmplare. Farmecul şi foloasele ei sporesc cu atît mai mult cu cît ştim să alegem cărţile (unul din aceste excelente articole se află chiar în acest număr, la pag. 8). Tocmai asta încearcă şi tatăl tău, **să-ţi orienteze** lectura, dînsul aducînd în discuţie un alt domeniu preţios al ei: literatura tehnică şi ştiinţifică. Aş adăuga că editurile noastre tipăresc un foarte mare număr de asemenea cărţi **scrise anume pentru copii.** Ţie, care ai numai 10 la matematică şi fizică, mai e oare necesar să-ţi explicăm de ce este absolut indispensabil să ne îmbogăţim cu toţii, necontenit, bagajul de cunoştinţe ştiinţifice? Bineînţeles, o astfel de carte n-a fost scrisă pentru a fi citită în cîteva ore, ca o scriere de divertisment. Ea trebuie **studiată.** Aşadar, împarte-ţi timpul dedicat lecturii (în vacanţă el va fi foarte generos!) astfel încît să citeşti **opere literare fundamentale** (vezi articolele pe care ţi le-am recomandat)**, lucrări ştiinţifice** redactate potrivit vîrstei tale (cere sfatul tovarăşilor de la bibliotecă şi de la librărie) şi, bineînţeles, cărţi de aventuri (în legătură cu care nu-ţi mai dau nici un sfat pentru că văd că te descurci foarte bine şi singură). La toamnă, scrie-ne şi nouă ce ai citit peste vară, ce ţi-a plăcut şi dacă între părerile tale şi ale tatălui tău s-a produs o apropiere. Eu cred că se va produce.

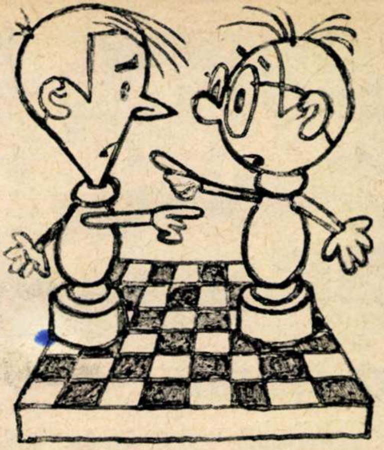

Ancheta noastră: «CAVALERII FĂRĂ GLORIE»

Relatarea **Eugeniei Dumitrescu** (apărută în nr. 21) şi opiniile cititorilor (publicate în nr. 22 şi 23) suscită un interes şi dovedesc o putere de judecată şi discernămînt care fac cinste corespondenţilor acestei rubrici. Voi adopta, ca şi data trecută, transpunerea în dialog a unor intervenţii la ancheta noastră.

— Am văzut şi eu un «spectacol» asemănător. Colegii mei, Mircea şi Marius, care se laudă că sînt prieteni foarte buni, s-au încăierat în mod stupid, ca urmare a unei conversaţii de genul «Ce zici, pot să te bat?». «Nu poţi», «Ba da». Ridicol! Cel mai mult mă uimeşte faptul că în astfel de situaţii o grămadă de elevi cască gura şi nimeni n-are nici curajul, nici dorinţa să intervină. (Iulia Both, cl. a şaptea, Şc. gen. 1, Turda).

— Ba la noi am avut cu toţii şi dorinţa şi curajul să intervenim! E drept, a fost o perioadă cînd şi colegii mei se «distrau» privind asemenea scene, şi degeaba mă străduiam să-i conving să le pună capăt. Într-o bună zi, însă, m-am pomenit că, doi băieţi luîndu-se la bătaie, toţi au sărit — fără ca eu să fi spus nimic! — şi i-au despărţit. Întîmplarea s-a repetat şi în alte ocazii. Acum vă spun; cu mîndrie, că la noi nimeni nu mai are chef de păruială. Neînţelegerile se rezolvă omeneşte, logic, cu argumentele gîndirii. (Adina Ursan, comandantă de detaşament, cl. a şaptea, Şc. gen. 196, Bucureşti).

— Fiecare, şi Aurel, şi Dan, are vina lui, şi eu cred că urmărind această discuţie vor înţelege, ca de altfel şi alţii, în situaţia lor, ce au de făcut pe viitor. O felicit pe Eugenia Dumitrescu pentru ideea de a fi declanşat această discuţie! (Marius Adam, cl. a şaptea, Şc. gen. 32, Ploieşti).

...Pe joia viitoare, prieteni!

O.Z.

SEMAFOR „Cutezătorii“

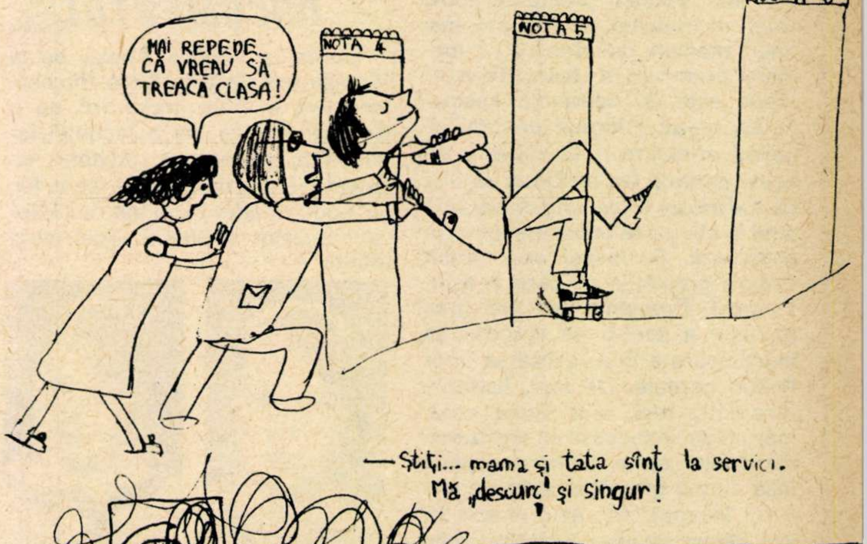
MAI REPEDE CĂ VREAU SĂ TREACĂ CLASA!
NOTA 4
NOTA 5
NOTA 6

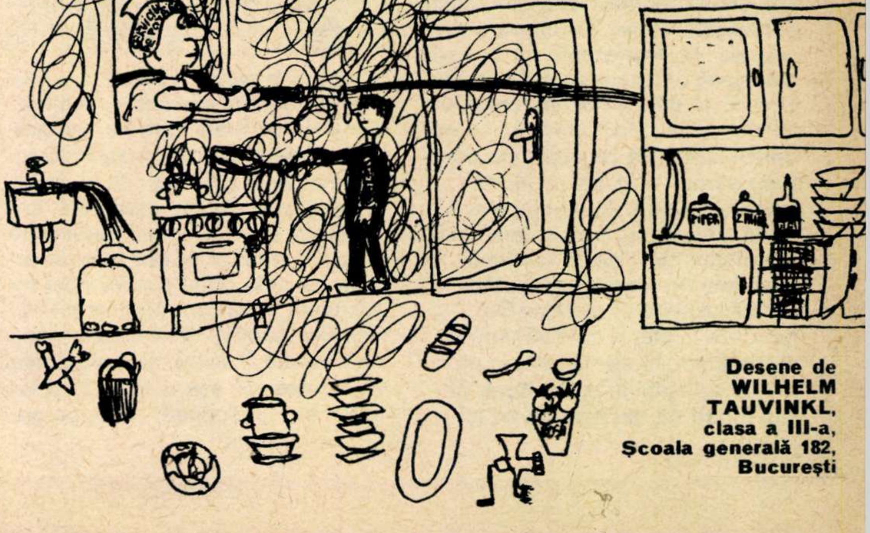
— Ştiţi... mama şi tata sînt la servici. Mă „descurc" şi singur!
PIPER

Desene de WILHELM TAUVINKL,
clasa a III-a,
Şcoala generală 182,
Bucureşti

GALERIA CUTEZĂTORILOR

NU LIPSEŞTE NIMENI!

Cei 36 de pionieri ai detaşamentului clasei a V-a, de la Şcoala generală nr. 1 Bicaz-Chei, judeţul Neamţ, au înregistrat pe primul trimestru un procent de promovare de 85%. Pe trimestrul al II-lea procentul a fost de 88%. Iar la sfîrşitul anului — puteţi deduce cu uşurinţă: **promovare integrală!**

Nu ştim cum vor fi calculat ei aceste procente, dar în faţa propoziţiei acesteia: **toată lumea a trecut clasa cu bine** — nici o îndoială nu mai poate încăpea.

În atîtea rînduri revista noastră a făcut radiografia unor astfel de performanţe — iar **cheia,** deloc miraculoasa cheie a succesului, o cunoaşteţi cu toţii foarte bine: strădanie, seriozitate, prietenie etc. Totul este să **ai voinţa** de-a o folosi.

...Treizeci şi şase de pionieri, alături de colegii lor din întreaga ţară, intră în această vacanţă cu chipurile luminate de sentimentul datoriei împlinite.

Treizeci şi şase de şcolari din satul Bicaz-Chei vă salută zîmbind din această fotografie din care, vă asigurăm, **nu lipseşte nimeni!**

PROMISIUNI ŞI CERTITUDINI

Pe Doris Krestels am cunoscut-o la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Vulcan, judeţul Braşov. Deşi se numără printre cei mai tineri meşteri radiofonişti — tocmai a promovat în clasa a IV-a — Doris este «o adevărată specialistă», ne-au informat prietenii şi colegii ei mai mari. Declaraţiile de acest fel nu o fac pe Doris să uite că mai are un drum lung de parcurs pînă la atingerea măiestriei pe care o visează. Ea însăşi ne-a vorbit despre greutăţile pe care le-a întîmpinat. Problema cea mai grea pe care a avut-o de rezolvat ca începătoare a fost realizarea unor lipituri corecte. De fapt, lipiturile incorecte, reci, sînt sursa celor mai multe insuccese în realizarea montajelor radio. Doris a depăşit însă curînd greutăţile inerente oricărui început. Am avut ocazia să văd cîteva montaje experimentate şi realizate de ea. Cu cîteva dintre acestea va fi prezentă şi la faza judeţeană a Concursului de creaţie tehnică al pionierilor şi şcolarilor: un «clipici» electronic cu două tranzistoare, un receptor cu două tranzistoare şi o piesă «forte» — raţa electronică, un montaj electronic destul de complex care imită măcăitul unei raţe! Experienţa acumulată în cursul executării acestor lucrări o va ajuta pe Doris să realizeze altele, la care se gîndeşte de pe acum, în special cîteva montaje cu aplicaţii în agricultură. Sîntem siguri că, pe măsură ce îşi va însuşi noi cunoştinţe, aceste proiecte ale lui Doris vor deveni realitate.

CONSTANTIN POPESCU

DOCUMENTUL

Corina şi Cecilia Tripşa de la Şcoala generală nr. 8 din Ploieşti, asemeni multora dintre voi, au o bunică. Bunica are o locuinţă, iar locuinţa, asemenea multora de acest fel, are un pod. Şi tot la fel, în podul multor case ale bunicilor şi bunicelor se vor fi urcat mulţi dintre voi.

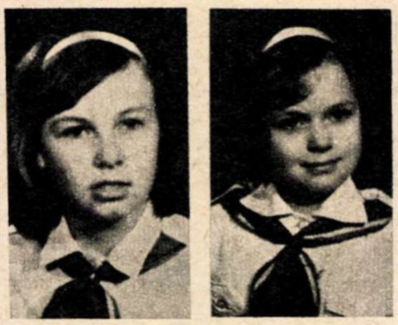

...Se afla acolo în pod o hîrtie ciudată care nu semăna cu o hîrtie; o bucată de piele care nu semăna cu o piele şi pe care erau înscrise nişte cuvinte greu de citit şi de înţeles. Putea să fie ceva fără importanţă. Era însă un pergament pe care era redactat un text în limba latină. Iar cele două surori, deşi nu văzuseră încă un pergament cu ochii lor, bănuiseră că-n textul scris pe el poate fi vorba de ceva demn de interes. Şi aşa a fost. Specialiştii au descoperit că perga-

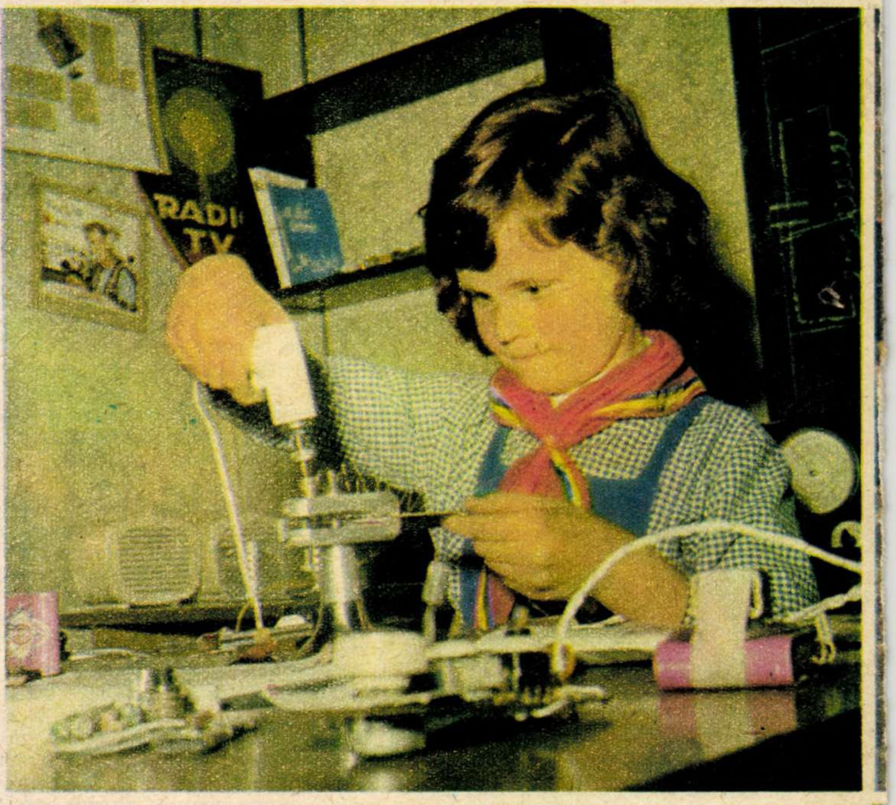

Imagini din fototeca pionierească a fotoreporterilor noştri Grigore Prepeliţă şi Constantin Popescu.

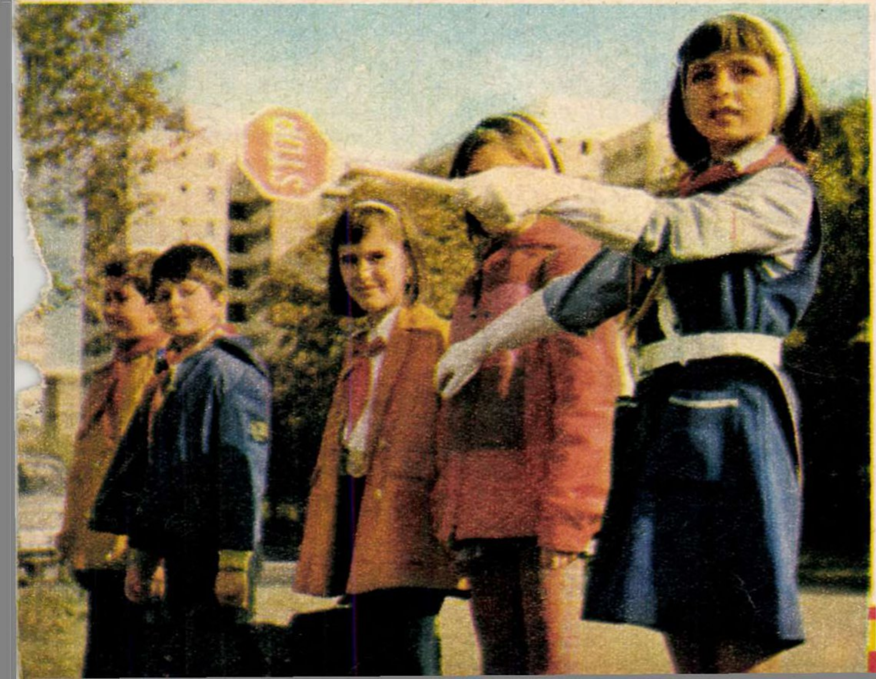

mentul bunicii, de fapt al Corinei și al Ceciliei, constituie o «interesantă descoperire, fiind foarte vechi, dar și foarte important». E datat 15 august 1645 și conține textul prin care principele Transilvaniei, Gheorghe Racoți I înnobilează un număr de valahi, unguri și sîrbi pentru merite deosebite în luptă.

Iar frumoasa ispravă a celor două surori, care a îmbogățit cu o nouă și valoroasă achiziție Arhivele Statului din Ploiești, înnobilează pe pionierele Corina și Cecilia Tripșa pentru care iubirea de patrie, sentimentul de purtător al însemnelor unei istorii străbune sînt realități pline de înțeles, imbolduri spre pace.

T. RĂCEANU

„NE MÎNDRIM CU EA!“

Cu aceste cuvinte își începe Cristina Bianca Stoica, de la Școala generală nr. 4, Sibiu, ultima scrisoare, pe care ne-a trimis-o recent la redacție.

Cu cine se mîndresc elevii sibieni? Cu colega de clasă a Cristinei: **Mihaela Stănulețiu,** pionieră exemplară atît în ceea ce privește învățătura, cît și comportarea. În plus, însă, Mihaela e și — la cei unsprezece ani ai săi — o gimnastă de înaltă clasă. Talentată, muncitoare, ambițioasă, ea a fost selecționată în lotul republican. Cu prilejul întîlnirii de gimnastică România — Ungaria, desfășurată în aprilie, Mihaela a evoluat excelent, cucerind o medalie de aur, una de argint și trei de bronz.

C.D.

FLORILE PATRIEI

În cadrul stagiunii permanente a pionierilor și șoimilor patriei, recentul spectacol, susținut la Sala Palatului R.S.R. și sugestiv intitulat «Florile patriei», a constituit un eveniment artistic aparte. Protagoniștii au rezolvat artistic o dificilă... ecuație matematică: București — Valea Crișului = 0 km! S-a demonstrat adică, ad-hoc, cum pe lungimea de undă a copilăriei, a identității de aspirații și a talentului, scena poate condensa zeci de kilometri feroviari sau rutieri, reunind, într-o fraternă și generoasă desfășurare de forțe artistice, pionieri din județul Covasna și din București. Debutul spectacolului a creat atmosfera unei veritabile săli de concert. Cînd acordurile «Rapsodiei» lui George Enescu sau ale «Dansului ungar» de Brahms au inundat sala, pur și simplu, am uitat că veneau de pe o scenă în care interpreții erau copii și că la pupitru se afla un dirijor cu cravată de pionier. De fapt, o fetiță de doisprezece ani, Toth Enikő, în mîna căreia bagheta nu dovedea numai virtuți profesioniste ci, mai mult, încorpora și transmitea orchestrei și spectatorilor acea căldură, ingenuitate și spontaneitate, proprii doar copilăriei. O orchestră simfonică dintr-un sat cu nume frumos — Valea Crișului. O orchestră cu o biografie tînără ca și cei 53 de componenți ai săi, al cărei prim concert a avut loc la 20 mai 1976. La faza republicană a Festivalului Național «Cîntarea României», această formație orchestrală a cucerit locul III. În constelația de merituoși pionieri, din galeria de excepție a «Cutezătorilor», vă propunem și numele violonistei Kőltő Irenke. Cînd sub arcușul său au izvorît sunetele primei melodii cîntate corect după partitură, era abia în clasa a III-a. Ea reușește să fie cu consecvență o elevă fruntașă la învățătură, fiind în același timp și prima sportivă a școlii, deținînd performanțe în competițiile județene — prin excelență la tir.

În același spectacol am audiat și microrecitalul susținut de violonistele Andreea Gavrilescu și Adriana Prefit, eleve la Liceul de muzică «George Enescu» din Capitală. Întrucît calitățile lor interpretative, relevate cu acest prilej, ne-au dat convingerea unor talente promițătoare, le prefigurăm un drum artistic cert, ascendent, de vreme ce la această vîrstă foarte tînără abordează un repertoriu pe cît de dificil pe atît de amplu din creația muzicală românească și universală. Piesele lor de predilecție sînt cele românești dar totodată îndrăgesc și interpretează cu deosebită sensibilitate lucrări aparținînd lui Bach, Mozart, Mendhelson Bartholdy, Brahms, Wieniawski. Adriana Prefit va participa la apropiatul Festival «Ciprian Porumbescu» și sperăm că-n această confruntare se va impune printre talentele de indiscutabilă valoare artistică. Pe aceeași scenă au evoluat orchestrele de muzică populară, ușoară și echipa de dansuri precum și alte formații artistice ale Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei.

Tinerii interpreți l-au avut în mijlocul lor, ca invitat de onoare, pe artistul poporului, Nicolae Herlea.

ILEANA PIȚA

S-A ÎNTÎMPLAT AZI !

ENIGMA LUI GRIGORAȘ,

SCHIȚĂ DE Ovidiu Zotta

Remus proptise cartonul de zid și-i făcea agale vînt cu șapca. Silvia se uita în tăcere la el de cinci minute, adînc contrariată.

— Ești nemaipomenit. Dacă vrei să-l usuci, pune-l la soare sau lîngă aragaz și în orice caz mișcă mai repede șapca aia!

— Trebuie uscat pe încetul, altfel guașa crapă.

— Atunci lasă-l pînă mîine, se usucă de la sine.

— Așa ar trebui să fac, dar peste două ceasuri vine Grigoraș după el.

Nasul Silviei se încreți ca într-o pornire de strănut:

— Păi da, în cazul ăsta nici nu se poate să nu te grăbești. Vine marele Aurică Grigoraș! Fix la cinci? Nu te înșeli? Dacă vine la și zece?

— Treaba lui. I-am promis tabloul pentru ora cinci, la cinci trebuie să fie gata: uscat, înrămat și ambalat.

— Și ce face el, atît de respectatul de către tine Grigoraș, la ora cinci fix, cu această operă de artă? Nu mai poate dormi încă o noapte fără să-și agațe corabia deasupra hamacului?

Remus dădu să îndepărteze scama delicată de plop abătută asupra corăbiei care strălucea temerară pe cartonul unde vestitul pictor de nave nu se zgîrcise cu culorile, apoi se răzgîndi și, cu o apăsare hotărîtă a degetului mare, turti puful în vopsea. Făcu trei pași înapoi și, privind critic, printre pleoapele apropiate, rezultatul operațiunii, înclină mulțumit din cap. O idee ingenioasă, o decizie rapidă, un rezultat bun. Scama se transformase într-o pasăre poposită pe catarg.

— Grigoraș — explică el, răbdător — nu face nimic cu tabloul la ora cinci fix și nici n-are de gînd să-l agațe în camera lui. Verbul ăsta e însă cam nepotrivit, un tablou nu se agață, ci se fixează. Aș mai preciza că nu posed date din care să reiasă ca Grigoraș ar dormi într-un hamac. Pentru ca să nu te mai frămînte întrebarea de ce, totuși, este grăbit, adaug că acest tablou e un dar pe care vrea să-l facă de ziua cuiva la care ține foarte mult.

Silvia fierbea, fiecare cuvînt o iritase, nu suferea să fie contrazisă, dăscălită și pe deasupra îi era imposibil să înțeleagă cum de poate fi Remus atît de pedant. Asta i se trăgea de la matematică, era foarte bun la matematică, lucru de neînțeles la un artist, la un pictor. Titel Popenici, poetul oficial al clasei, da, își ținea rangul, învățînd ca lumea numai la literatură, istorie și limbi străine, în rest afirma, chiar cu un fel de mîndrie, că matematica și fizica și chimia îi dau dureri de cap. Or, capul plin de talent pur artistic trebuia protejat chiar și atunci cînd în el încolțeau idei nu tocmai sublime, cum ar fi absențele de la ore pe motiv că umblase prin anticariate după o carte rară și în realitate căscase gura la un film de aventuri.

Brusc, în mintea Silviei străluci orbitor un amănunt. Replicile porniră ca mitraliate:

— Cum ai spus?! Grigoraș ***ține*** *la cineva?!* **Foarte** *mult? Ești sigur? La cine?*

— Nu știu.

Silvia intră în panică:

— Minciuna e ceva absolut detestabil, nu te-aș fi crezut în stare.

— Eu nu mint niciodată, ar trebui să știi, replică Remus, calm, întreținînd asupra corăbiei o briză constantă.

— Atunci ești cel puțin caraghios. Lucrezi orbește, fără ca Grigoraș să-ți spună cui vrea să dăruiască tabloul?

— Nici nu l-am întrebat.

— Mă enervezi! Și de ce nu l-ai întrebat?

— Fiindcă nu mi-a dat să înțeleg că ar vrea să-mi spună.

Scoasă din sărite, Silvia se plezni zgomotos peste coapsă cu volumul trei din «Frații Jderi» pe care tocmai îl împrumutase de la Remus.

— Mi-ai stricat toată după-amiaza. Avem de învățat o grămadă și în afară de asta mai este și ziua mea. Acum, praful o să se aleagă.

Remus dădu fuga la bucătărie revenind cu un ibric scofîlcit și afumat, din care se răspîndea izul de clei fierbinte, cu un mănunchi de șipci, cu o cutiuță de sardele în care ținea cuie mici și cu un ciocănel de la trusa de traforaj.

— De ce să se aleagă praful?

— Pentru că n-o să mai fiu în stare de nimic pînă nu aflu la cine ține Grigoraș atît de mult încît a reușit să te convingă să-i faci tabloul.

— Am mai dat și altora tablouri.

— Cu Grigoraș e altceva.

— Nu înțeleg.

— Naivul de tine! Adică habar n-ai că abia-abia a scăpat de corigență la matematică, și asta pentru că a avut norocul să ia 8 în teză. Ți-e necunoscut faptul că a introdus o cioara vie în dulapul cu păsări împăiate, de era să leșine de frică Marga Tomescu cînd s-a dus să ia vulturul pentru ora de zoologie! N-ai aflat că, egoist cum e, a refuzat să învețe pentru șezătoarea de duminica trecută poezia lui Titel Popenici care avea, săracul, laringită.

— Nu e vorba de nici un egoism, Grigoraș a spus că nu recită poezii

---

CE ȘI CUM CITIM? 3

de prof. univ. dr. **ION DODU BĂLAN**

Sînt multe feluri de a citi, dar unul este esențial: **cititul ca muncă.** Citim uneori ca să ne destindem după o încordare fizică sau intelectuală prea mare. Alte dăți, în tren, de pildă, sau într-o vacanță prea lungă, citim ca să treacă vremea mai ușor, deci ca să înlăturăm o plictiseală. Nu odată, citim dintr-o curiozitate de moment. Citim **Sportul** pe nerăsuflate, ca să vedem rezultatele meciurilor, citim ziarele și revistele pentru a afla noutățile zilei, căutăm să citim o carte care-i la modă, ca să fim în pas cu lumea. Citim uneori ca să citim, pur și simplu dintr-un anume automatism fizic și nu dintr-o necesitate adîncă, intimă. Citim cîteodată în timpul mesei (ceea ce nu-i deloc indicat), citim călătorind cu tramvaiul sau autobuzul, unii citesc, chiar, mergînd pe stradă, riscînd să se ciocnească de ceilalți trecători și să-și atragă admonestările lor. Nici una din aceste forme de a citi, nu e **cititul muncă,** nu va lăsa urme prea adînci în formarea personalității noastre. Cititul necesar formării unei culturi și modelării unei personalități în formare nu e o activitate oarecare și cu atît mai mult nu e o formă de distracție sau de **omorîre a timpului** — cum se spune. Cititul ca muncă se prestează într-un loc anume, retras, liniștit, potrivit pentru o asemenea îndeletnicire: acasă, la o bibliotecă publică pentru că mi se pare absolut obligatoriu ca un tînăr în formare să citească și într-o bibliotecă pentru a se pătrunde de atmosfera aceea de muncă dăruită, pentru a vedea cum muncesc alții, pentru a cunoaște mai intim lumea cărților, la ea acasă. Oricîte cărți ar avea un tînăr acasă e necesar să facă o ucenicie de lectură și într-o bibliotecă. Acolo îi va spori gustul de citit, acolo lectura va deveni acel nobil **viciu nepedepsit** de care vorbea un poet francez. Alt loc pentru lectură ca muncă e natura: o pădure, o grădină publică sau un parc liniștit, o margine de apă. Pentru cititul ca muncă e obligatorie nu numai liniștea, ci și izolarea, retragerea în tine, pentru a realiza o maximă concentrare a atenției. Citești degeaba, dacă în timp ce parcurgi paginile unei cărți gîndul îți fuge aiurea, la alte lucruri mai mult sau mai puțin importante. Citind trebuie să faci efortul **să înțelegi** ceea ce citești și să reții ceea ce înțelegi. Dar cunoștințele nu trebuie înghesuite în memorie ca obiectele într-o magazie. Ele trebuie să rămînă vii, să devină active, să se integreze în propriul tău sistem de gîndire. Dacă nu înțelegi o pagină sau un capitol, pe care poate le-ai citit superficial nu trebuie să disperi. Revii, recitești cu și mai multă atenție, încerci să formulezi cu propriile-ți cuvinte, cauți similitudini, asocieri și pe neașteptate vei înțelege totul și vei reține. Fii încrezător în tine în timpul cititului-muncă. Gîndește-te că totul depinde de voința, efortul, atenția și disciplina ta. Nu te grăbi la lectură. Citește în ritmul disponibilităților tale fizice și psihice. Nu e totul să citești multe cărți, ci să poți să-ți însușești creator ceea ce citești. Cititul tău să dea roade în personalitatea ta, așa cum munca agricultorului dă roade în grîne, fructe, legume etc.

Cei care-ți veghează creșterea trebuie să înțeleagă bine că cititul ca muncă e greu, anevoios, obositor și să nu-l socotească o simplă distracție sau o pierdere de vreme, cum se socotea pe vremuri pe la țară.

*

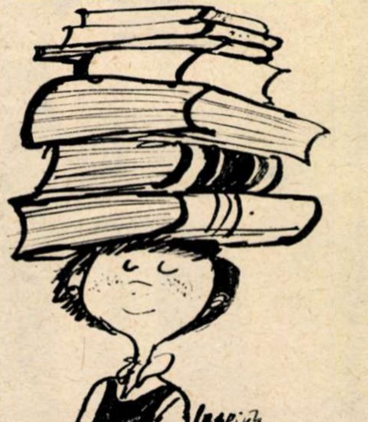

slabe, poezia lui Titel era slabă.

Silvia făcu un gest de mare enervare, adică «asta-i prea de tot».

— De unde știe Grigoraș că e slabă? Cine-i dă voie să judece el arta?

Remus nu răspunse, fiind preocupat să unească elementele ramei. Deasupra cadrului din patru șipci albe, urma să vină un al doilea cadru, din patru șipci mai înguste, date cu baiț într-o nuanță cafeniu deschisă. Dopurile și lăcașurile de îmbinare fuseseră pregătite din vreme. Le unse rapid, ca să nu se răcească cleiul. În cîteva clipe rama avea să fie gata. Silvia îi urmărea, confuză, toate mișcările, Nu înțelesese niciodată cum poate Remus să acorde atîta atenție unei astfel de operațiuni banale. Colegii se băteau pe tablourile cu corăbii pe care le făcea ca nimeni altul, veneau să i le solicite și oameni străini, sute de case din cartier aveau cîte o corabie, fie și una minusculă, era vestit, lăudat. Îl întrebase de multe ori de ce își pierde timpul prețios înrămîndu-le tot el, cînd ar fi putut să lase asta în seama fericitului căruia îi dădea tabloul. Remus nu-i dăduse niciodată un răspuns clar. Dar acum, gîndurile Silviei zburau în altă parte.

— M-am gîndit la toate posibilitățile, oftă ea, într-un tîrziu. Degeaba. Trebuie s-o iau de la capăt, deși nu văd, dar știi, nu văd deloc cine ar putea să țină atît de mult la Grigoraș, iar Grigoraș să țină și el atît de mult la această ființă misterioasă încît să-i dăruiască un tablou!

— E neapărat nevoie să afli?

— Ți-am spus că altfel n-o să fiu în stare de nimic pe ziua de azi! Grigoraș face daruri! Inexplicabil! Cine așteaptă de la el daruri? Că de la unul ca Grigoraș, ce să mai vorbim... Foarte bizar! Nu mă las. Am să analizez lucrurile de zece,de o sută, de o mie de ori. Pînă la urmă, găsesc cheia enigmei chiar de-ar fi să nu dorm toată noaptea.

Remus potrivi cartonul în ramă și, ca de obicei, cu migală și precizie, începu să bată pe dos cuișoarele de susținere. Le ținea, ca un meșter bătrîn, în colțul gurii.

— N-ar fi mai bine să-l întrebi chiar pe Grigoraș?

Silvia îl privi compătimitoare:

— Ți-ai găsit. Ca să-mi spună că tabloul e pentru o mătușă, da? Dacă vreau să aflu adevărul, trebuie să mă descurc singură.

— Slabă speranță. Îți pierzi timpul, n-o să descurci nimic.

— Te rog! Mă crezi proastă, neinformată, lipsită de imaginație? Ia spune sincer, la ce te gîndești?

— La ora de literatură, că mîine avem literatura. Trebuie să analizăm descrierea bătăliei de la Vaslui din «Frații Jderi».

— Da. Și?

*— Episodul e în volumul trei, pe care tocmai ți l-am împrumutat. Nu mi-ai cerut **toate** volumele. M-ai întrebat în care din ele e descrisă bătălia și mi-ai spus să ți-l dau numai pe acesta, că-ți ajunge și-ți răsajunge.*

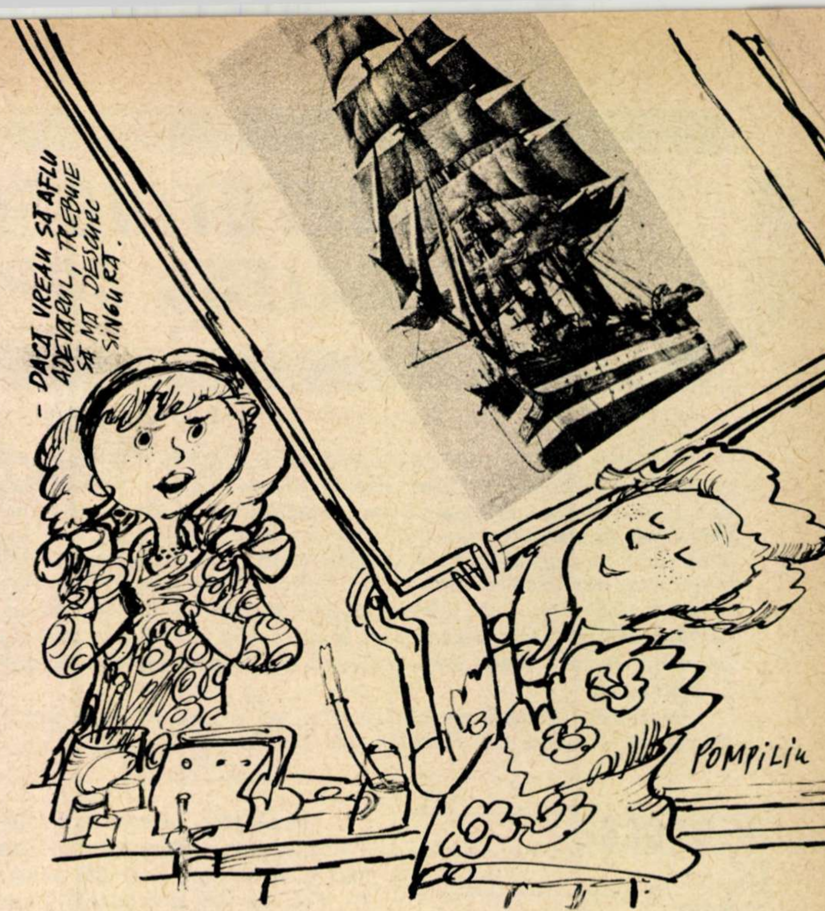
- DACĂ VREAU SĂ AFLU ADEVĂRUL, TREBUIE SĂ MĂ DESCURC SINGURĂ.
POMPILIU

— Bineînțeles. Și?

— Și gata. Pentru o analiză ca lumea, ar fi fost necesar să le citești pe toate.

— Mulțumesc de sfat,dar ce legătură are cu amărîtul de Grigoraș?!

Remus ridică din umeri, ocupat să înșurubeze, la mijlocul laturii superioare a ramei, veriga de fixare în perete. Cînd îți promitea un tablou, îl făcea cu dichis pînă la ultimul amănunt, dar în materie de întrebări, existau unele al căror răspuns îl lăsa întotdeauna pe seama cui le punea.

• SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT •

REZULTATELE CELEI DE A IX-A EDIȚII, 1977, A EXPEDIȚIILOR „CUTEZĂTORII“

(Urmare din numărul trecut)

Mențiuni

● La **«Chemarea munților»** — echipajelor: **«Turist '77»**, Școala generală nr. 1 Cugir, județul Alba; **«Gențiana II»**, Școala generală Corocăești, județul Suceava; **«Prietenii naturii»**, Școala generală Silistraru, județul Brăila; **«Pro-natura»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Tîrgu-Mureș.

● La **«Cutezătorii»** — echipajelor; **«Argessis»**, Școala generală nr. 1 Curtea de Argeș, județul Argeș; **«Trivale»**, Școala generală nr. 13 Pitești, județul Argeș; **«Temerarii IV»**, Școala generală Dîrmănești, județul Argeș; **«Izvorașul»**, Școala generală Nedeea, județul Dolj.

● La **«Scutul dacic»** — echipajelor: **«Independența»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Iași; **«Șoimii din Teaca»**, **«Orizontul»**, **«Brăduțul»** și **«Păstrăvul»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Sovata, județul Mureș; **«Hyerasus '77»**, Școala generală nr. 2 Vîrful Cîmpului, județul Botoșani; **«Daco-romanica»**, Școala generală Călina-Prundeni, județul Vîlcea; **«Danubius '77»**, Școala generală Seaca, județul Teleorman.

● La **«Gențianele»** — echipajului **«Albinele»**, Școala generală Podul Iloaiei, județul Iași.

● La **«Miorița»** — echipajelor: **«Mugurii»**, Școala generală nr. 3 Baia Mare, județul Maramureș; **«Comorile Dîmboviței»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Tîrgoviște, județul Dîmbovița; **«Bajoka»**, Școala generală Joseni, județul Harghita; **«Miorița»**, Școala generală Cuzdrioara, județul Cluj; **«Parîng»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Tîrgu Jiu, județul Gorj.

● La **«Sfinxul Carpaților»** — echipajelor: **«Voineasa '77»**, Școala generală nr. 139, București; **«Excelsior»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Cîmpulung, județul Argeș; **«Iezer '77»**, Școala generală nr. 13 Pitești, județul Argeș.

● La **«Caseta de cristal»** — echipajelor: **«Zorii noi»** și **«Semenicul»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Reșița, județul Caraș-Severin; **«Nefelejts»**, Școala generală Sîndominic, județul Harghita; **«Danubius 77»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Brăila; **«Cutezătorii»**, Școala generală nr. 1 Jibou, județul Sălaj.

● La **«Jóbarát»** — echipajelor: **«Nepoții lui Doja»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Tîrgu Secuiesc, județul Covasna; **«Erdövidek»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Baraolt, județul Covasna; **«Sztalaktit»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Gheorghieni, județul Harghita; **«Narcis»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Vlăhița, județul Harghita; **«Gyopar»**, Școala generală Tușnad-Sat, județul Harghita.

● La **«Egreta de fildeș»** — echipajelor: **«Șoimii Bihorului»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Salonta, județul Bihor; **«Moromeții»**, Școala generală Siliștea Nouă, județul Teleorman.

● La **«Termosul de argint»** — echipajelor: **«Chemarea munților»**, Școala generală nr. 60, București; **«Temerarii»**, Școala generală nr. 4 Deva, județul Hunedoara; **«Îndrăzneții»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei a sectorului II, București.

● La **«Cortul de mătase»** — echipajelor **«Vulturii»**, Școala generală Sînbotin, județul Gorj; **«Amicii drumeției»**, Școala generală Poșta Cîlnău, județul Buzău; **«Aegissus '77»**, Casa pionierilor și șoimilor patriei Tulcea, județul Tulcea; **«Dobrina»**, Școala generală nr. 2 Huși, județul Vaslui.

Fiecărui expediționar, membru al unuia dintre echipajele distinse cu unul dintre trofeele de mai sus, i se acordă diploma și medalia Expedițiilor «Cutezătorii». Echipajului cîștigător al marelui trofeu «Busola de aur» i se acordă ca premiu o excursie colectivă prin B.T.T., iar celorlalte echipaje, premii. Echipajelor distinse cu premii speciale (inclusiv cu premiul excepțional) li se acordă diploma și medalia Expedițiile «Cutezătorii», precum și cîte un premiu. Echipajelor distinse cu mențiuni li se acordă diploma și medalia Expedițiilor «Cutezătorii». Tuturor echipajelor participante la faza republicană li se acordă diploma Expedițiile «Cutezătorii».

JURIUL REPUBLICAN AL CELEI DE A IX-A EDIȚII, 1977, A EXPEDIȚIILOR «CUTEZĂTORII»

Prof. univ. dr. DUMITRU ALMAȘ, istoric, președintele juriului;

Prof. univ. dr. ION PIȘOTĂ, hidrolog;

Prof. univ. dr. MARCIAN BLEAHU, geolog;

ION GRECEA, scriitor;

Prof. univ. NICOLAE TONIUC, președintele comisiei de ocrotire a naturii a Academiei R.S.R.

ION VLĂDUȚIU, cercetător la Institutul de etnografie și folclor;

NICOLAE BUCUR, activist al C.N.O.P.;

ILEANA PIȚA, redactor, revista «Cutezătorii»;

SUZANA BOGDAN, redactor, revista «Jóbarát»;

CONSTANTIN DIACONU, redactor, revista «Cutezătorii»;

VICTOR CONSTANTINESCU, profesor la Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei București, secretarul juriului și custodele documentelor echipajelor.

• SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT •

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Pionierii patriei noastre au prieteni în întreaga lume. Desfășurînd o largă activitate internațională, Organizația Pionierilor din Republica Socialistă România întreține relații de prietenie și colaborare cu peste o sută de organizații naționale de copii din toate țările socialiste, din țări aflate în curs de dezvoltare, cu organizații de copii progresiste și democratice din alte țări precum și cu organizații și organisme internaționale care se ocupă de educația copiilor. Purtători ai cravatei roșii cu tricolor duc în fiecare an mesajul de prietenie al copiilor din România pe diferite meridiane, în tabere internaționale, unde își petrec vacanța. Înfrățiți cu pionierii români prin joc și cîntec, sport și drumeții, copiii din zeci de țări de pe toate continentele pecetluiesc în fiecare vară prietenii de neuitat pe țărmul mării, în tabăra internațională de la Năvodari.

În pagina de față am ales pentru voi cîteva aspecte din viața și preocupările unor copii de vîrsta voastră din diferite țări ale lumii.

ÎNTRECERE DE ZMEE

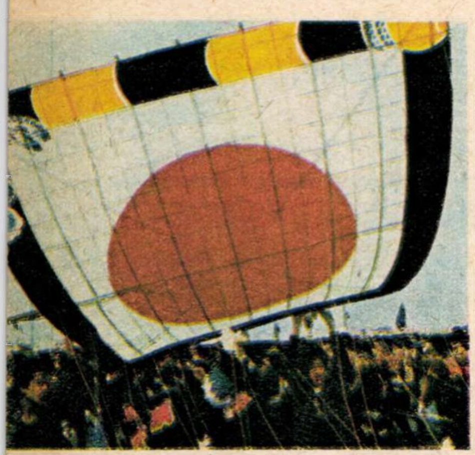

În localitatea japoneză Hamamatsu are loc, în fiecare an, în luna mai, o sărbătoare dedicată băieților. Este de fapt o originală întrecere în înălțarea și mînuirea unor zmee de proporții gigantice. Spectacolul se desfășoară aici de sute de ani iar arta confecționării de zmee, ca și cea a mînuirii lor în bătaia vîntului este preluată din generație în generație.

CEI MAI TINERI... ARBALETIERI!

Printre sporturile tradiționale practicate în Elveția se numără și tirul cu arbaleta. Întrecerile finale ale celor mai tineri arbaletieri au loc în fiecare an în micul oraș Thoune. La această adevărată sărbătoare populară, vin să se întreacă copii din întreaga Elveție. Înainte de începerea competiției, participanții, îmbrăcați în pitorești costume de epocă defilează pe străzile orașului.

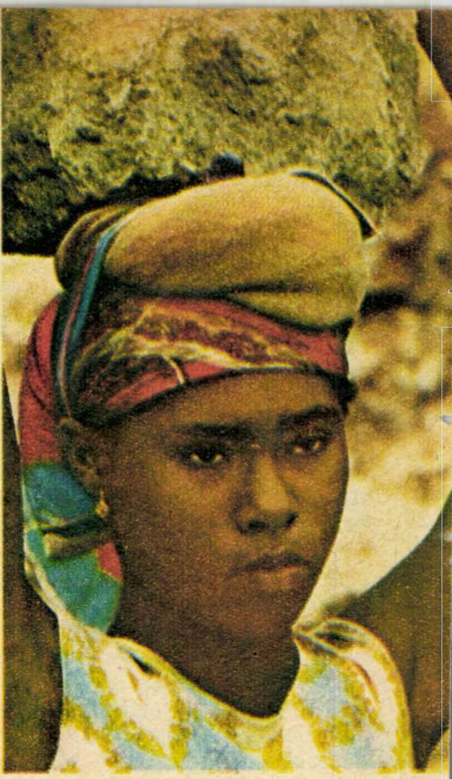

ȘCOLI PENTRU COPIII SATELOR

Aflată în plin efort de înlăturare a moștenirii lăsate de anii grei de dominație colonială, populația Republicii Capului Verde participă în prezent la realizarea unui program de dezvoltare economică, culturală și socială. Pentru ca un număr cît mai mare de copii să poată învăța carte, în mai toate satele arhipelagului se ridică școli, la construcția cărora participă alături de părinți și numeroși copii.

Imaginea noastră vă prezintă pe una dintre numeroasele fete din insulele Capului Verde care ajută la căratul materialelor necesare pentru construirea școlii din satul în care trăiește. Într-una din clasele acestei școli va lua și ea, în curînd, loc într-o bancă.

Pagină redactată de EC. ROȘCA

● ●

NOII LOCUITORI AI AMAZONIEI

Trezită din tăcerea ei seculară, jungla amazonică a devenit locul de desfășurare a uneia dintre cele mai crîncene bătălii dintre om și natură. Aceasta a început la 1 septembrie 1970, cînd s-a dat semnalul de început al lucrărilor de construcție la una dintre cele mai mari șosele din lume — Transamazonica. A fost și startul unui complex de lucrări menite să ducă la valorificarea bogățiilor, pînă atunci neexploatate, ale acestei regiuni, la transformarea unor mari întinderi proaspăt desțelenite, în ținuturi fertile.

Astăzi, pe fîșia de pămînt defrișat ce însoțește panglica uriașei autostrăzi, pot fi întîlnite așezările noilor locuitori ai Amazoniei. Sînt lucrători agricoli brazilieni sosiți din cele mai diferite regiuni ale țării. Mulți dintre locuitorii acestor noi așezări sînt copii care, asemenea părinților, au venit cu speranța de a se adapta cît mai curînd. Trăind în vecinătatea junglei ei au adeseori prilejul să se întîlnească cu copiii din diferitele triburi de indieni ce populează ținuturile și care nu cunosc încă nimic din ceea ce înseamnă civilizația modernă.

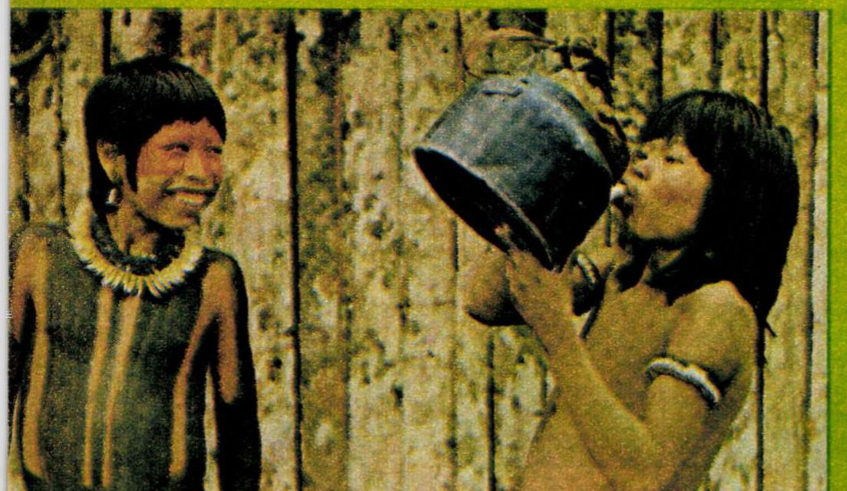

ATELIERUL FANTEZIEI

SPRE POEZIE

Cercul de creație al elevilor de la ciclul I al Școlii generale nr. 87 din București, a luat ființă acum trei ani, cînd elevii mei erau în clasa a II-a. Atunci, am fost uimită de bogăția și ineditul imaginației copiilor care, abia descoperind literele și capacitatea lor de a exprima gînduri, construiau «jocuri verbale» de o plasticitate artistică deosebită. I-am adunat pe cei cu o mai mare putere de imaginație și am pornit împreună să redescoperim minunea cuvîntului. În fiecare săptămînă citim «jocurile» oamenilor mari, citim așa ca să înțelegem, din «Metamorfozele» lui Ovidiu, din Eminescu, Ion Barbu, T. Arghezi, Nichita Stănescu, J. Prévért, Marin Sorescu...

Am încercat să-i feresc de imitație, de mimarea modelelor, căci intenția mea nu era să-i ajut să devină buni ori foarte buni versificatori, ci să descopere fiecare unicitatea gîndirii proprii, să se uite la un lucru și să vadă în el ceea ce nimeni pînă acum nu a văzut.

Încet, încet, «minunile» au început să înflorească în cuvinte și să emoționeze:

«Într-o noapte/ Am văzut în gînd/ Un melc de zăpadă/ Prin lume trecînd/ Nu există melc de zăpadă!/ Mi se pare că visez./ S-o strig pe mama să-l vadă?/ Nu, mai bine-l pictez/» (Marina Popescu — clasa a IV-a).

Sînt fericită că am privilegiul rar de a fi aproape de țărmul copilăriei, acolo unde cuvintele izvorăsc direct din puritate.

Iată aici cîteva din creațiile lor:

Prof. ELENA BALTAG

VISUL MEIULUI

Un bob de mei
A încolțit sub ochii mei.
Un bob de mei
Doarme sub nea
Lîngă fereastra mea.

Visează mereu
Să semene cu grîul.
Visează vara de mîine
Să fie dulce și copt,
Să fie cald,
Să fie pîine.

LAURENȚIU PLOSCEANU
clasa a IV-a

CIREȘII ÎN FLOARE

Cireșii se visează păsări
Și-și cresc în ramuri aripi de soare.
Cireșii dansează sub fereastra mea
Cu florile lor albe de nea.

Ce ușoară mă simt în această pace!
Semăn cu cireșii și dansez cu ei.
Și-n timp ce mama doarme obosită
Ca o petală eu îmi trec mîna peste
fața ei.

MARINA POPESCU
clasa a IV-a

SOARE

E soare, e vînt
Pe deal și pe stînci
E soare, e vînt
Cu vara eu cînt.

Pămîntul plutește
Pe vînt și pe soare

De pe cer adun
Flori de cicoare.

Trec zburătoare
Cu fetele-n joc
Pămîntul se joacă
Cu noi la mijloc.

CRISTINA SIMIONESCU
clasa a III-a

* * *

COPILĂRIE

Copilărie, ce ești tu?
Ești doar o simplă broderie
Surîsul blînd trecut prin lume
Sau pur și simplu — un joc sau poate
un gînd.

— Sînt faptă, muncă-nvățătură,
La fel cu tine-s de statură.
Am ochi senini, obraji în floare —
Floare mică, gînditoare.

— Am fost și sînt în viața ta
Copile — și asta nu uita!
Și astăzi pot rosti cu bucurie
Un joc senin e vîrsta mea!

MONICA BOTA
clasa a IV-a,
Școala generală nr. 195,
București

CIREȘAR

ORIZONTAL: 1. Verbul care ilustrează modul prin care au trecut, la 11 iunie 1948, în proprietatea statului, ca bun al întregului popor, principalele mijloace de producție. 2. În adunare. Unul dintre întemeietorii republicii romane (Junius) de la care își trage numele luna iunie. 3. Locul lui «cireșar» în calendar. Holdă. Dînșii. 4. Cireșe pentru dulceață. Fructe de iunie (sing.). 5. Rîu în R.S. Cehoslovacă. Lac pe margini. Nimic mai mult. 6. Particulă cu care începea titulatura domnitorilor români. Notă muzicală. Nume turcesc. 7. Măsurarea lui are loc în cadrul unei petreceri cîmpenești, în ultima duminică a lunii iunie, la Sirnea, în județul Brașov. Din iunie pînă în iunie viitor. 8. La fel. Presă. 9. Localitate în Franța. Diminutiv feminin. Ne oferă în iunie brațele încărcate cu cireșe și vișine (sing.). 10. Crustacee. Oraș în care la 13 iunie 1916 a fost reprimată sîngeros demonstrația antirăzboinică a muncitorilor. 11. Organizație sanitară cu scop umanitar, care a fost creată în țara noastră la 4/16 iunie 1876 (2 cuv.).

VERTICAL: 1. Județ unde se desfășoară, în penultima duminică a lunii iunie, un original concurs la umbra «molidului candelabru», monument al naturii, aflat în apropiere de pasul Tihuța. Formă de organizare a activităților în cadrul Caselor pionierilor și șoimilor patriei. 2. Astronom englez, descoperitor al planetei Neptun, născut la 4 iunie 1819 (m. 1892). Fondatorul primei școli în limba națională din Țara Românească, născut la 5 iunie 1779 (m. 1823). 3. Autor al nuvelei «Ploaia din iunie». Imediat (pop.). 4. Locuitor al peninsulei Iberice. Între șapte și nouă. Pană de despicat lemne. 5. Sau. Pronume personal. Arbore în floare, căruia, în județele Mehedinți, Dolj și Galați i se dedică, la sfîrșitul lunii iunie, tradiționale serbări populare. 6. Zero-zero! Neîntrecutul povestitor al pățaniei cu cireșele din grădina mătușii Mărioara. 7. Autotun antiaerian (abr. milit.). Bazin carbonifer în R.F.G. 8. 22 iunie, ziua care durează cel mai mult, avînd 15 ore și 37 minute. Arma harnicei albine. Într-un loc! 9. Sînt (pop.). Autorul poeziei «Cireșul». Trecătoare. 10. În conducerea treburilor unui oraș. Se adună la jumătatea lunii iunie în nedeia de la Tăcășele. 11. Își sărbătorește ziua la 18 iunie. Zece sute.

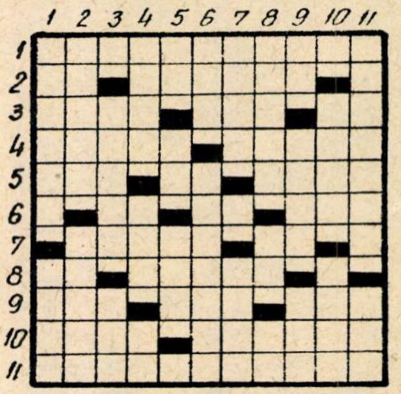

DICȚIONAR: USH, EZA, ATAA.

Concursul „EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ“

TALON NR. 3

Întrebare:

Un pieton dorește să traverseze strada pe trecerea semnalizată cu indicatoare și marcaj, în timp ce se apropie o autosalvare. Ce va face pietonul?

RĂSPUNSURI:

☐ a) se va angaja în traversare, deoarece pe trecerea destinată pietonilor are prioritate față de autovehicule;
☐ b) va lăsa să treacă autosalvarea pentru că aceasta are prioritate generală;
☐ c) va traversa strada după trecerea autosalvării numai dacă aceasta circulă cu lampa de prioritate aprinsă.

Întrebare:

La traversarea porțiunii de drum dintre trotuar și refugiul amenajat în stațiile de tramvai, pietonii au prioritate față de vehicule?

RĂSPUNSURI:

☐ a) da;
☐ b) nu;
☐ c) da, dar numai pe timpul cît tramvaiul este oprit în stație.

Concursul nostru pe teme de circulație se bucură de succes deosebit. Primul talon, cu răspunsurile respective la cele două întrebări, ne-a fost trimis la redacție de peste 1 500 de cititori.

Deci peste 1 500 de participanți cărora le reamintim că o condiție principală a succesului constă în completarea și trimiterea la redacție, în termenul prevăzut de regulament (pe parcursul a 15 zile de la publicare) a tuturor taloanelor ce vor fi publicate.

Nu uitați să specificați pe plic: PENTRU CONCURSUL «EDUCAȚIA RUTIERĂ».

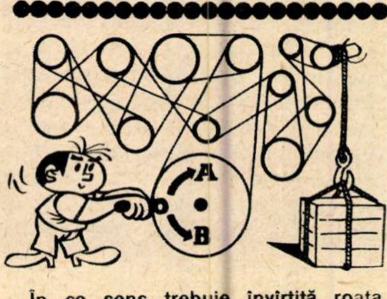

În ce sens trebuie învîrtită roata care manevrează scripeții, pentru a putea fi ridicată greutatea?

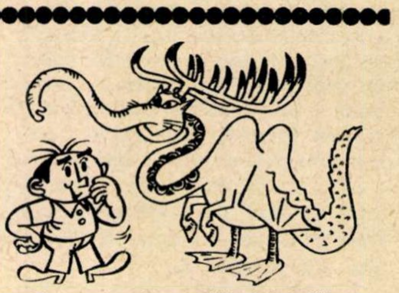

Desenatorul a combinat detaliile anatomice aparținînd mai multor animale. Știți care sînt?

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef-adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11225, București.

12 pagini, 1 LEU

index 41033

Biblioteca județeană

2 050 DE ANI DE LA CREAREA PRIMULUI STAT DAC CENTRALIZAT ȘI INDEPENDENT, CONDUS DE BUREBISTA

SÎNTEM NEPOȚI DE DACI ȘI DE ROMANI

Cunoașterea istoriei patriei ocupă un spațiu larg în toate programele de activități ale pionierilor. De curînd, la Casa pionierilor și șoimilor patriei de la Buftea a avut loc o întîlnire cu mai mulți istorici și arheologi. Cu acest prilej, pionierii au prezentat și rezultatele unor cercetări pe care le-au întreprins cu forțele lor în vatra orașului. De la Hunedoara, Iași, Botoșani, Alba Iulia aflăm că pionierii au vizitat muzee de istorie, monumente și vestigii istorice, organizînd totodată și pasionante concursuri de cunoaștere a istoriei naționale. Așteptăm noi știri din unități și detașamente despre acțiunile organizate sub genericul «Sîntem nepoți de daci și de romani». În acest număr publicăm cîteva date documentare pe care le puteți folosi în adunările voastre.

1

2

Nivelul de civilizație a statului dac, mîndria și cutezanța dacilor, felul în care aceștia și-au apărat independența i-au făcut cunoscuți în toată lumea antică. De-a lungul mileniilor, numeroși istorici s-au referit, în operele lor, la viața geto-dacilor, le-au elogiat calitățile — destoinicia, curajul și dîrzenia — au descris procesul de formare a poporului român, continuitatea sa neîntreruptă pe aceste locuri.

Iată cîteva imagini grăitoare despre nivelul de civilizație al dacilor.

Uneltele care apar în fotografia nr. 1 — un clește și un topor — au fost descoperite la Grădiștea Muncelului. Ele au fost identificate ca datînd din secolul I î.e.n. La fel ca multe alte unelte descoperite lîngă Sarmizegetusa și la Poiana (în Moldova), acestea atestă existența unor ateliere în care dacii realizau unelte agricole — seceri, sape, tîrnăcoape, greble, precum și cuie, piroane, balamale necesare construcțiilor. Buni cunoscători ai metalurgiei fierului, dacii s-au dovedit în același timp și mari meșteri în arta prelucrării argintului. Mărturie stă tezaurul descoperit la Sîncrăeni (județul Harghita), care cuprinde vase și pocale din argint ornate cu motive liniare și vegetale, realizate cu măiestrie și multă finețe.

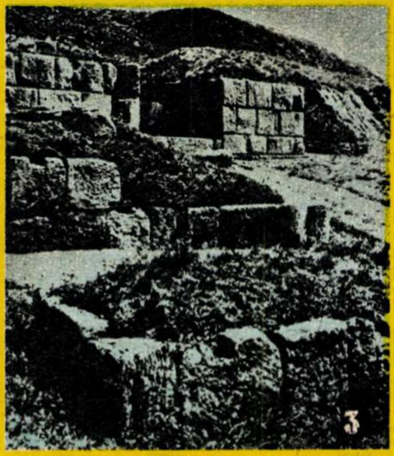

3

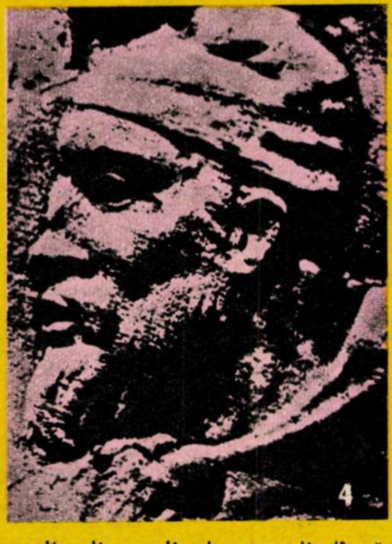

4

Artistic lucrate sînt și opaițele care datează din perioada Daciei romane și se păstrează la Muzeul din Turda (foto 2).

Cetatea dacică de la Blidaru, județul Hunedoara (foto 3), ne demonstrează că strămoșii noștri au fost ingenioși constructori, manifestînd strălucite capacități creatoare, mai ales atunci cînd era vorba de apărarea împotriva dușmanilor. Această cetate, ridicată din blocuri mari de piatră, apăra calea de acces spre Sarmizegetusa.

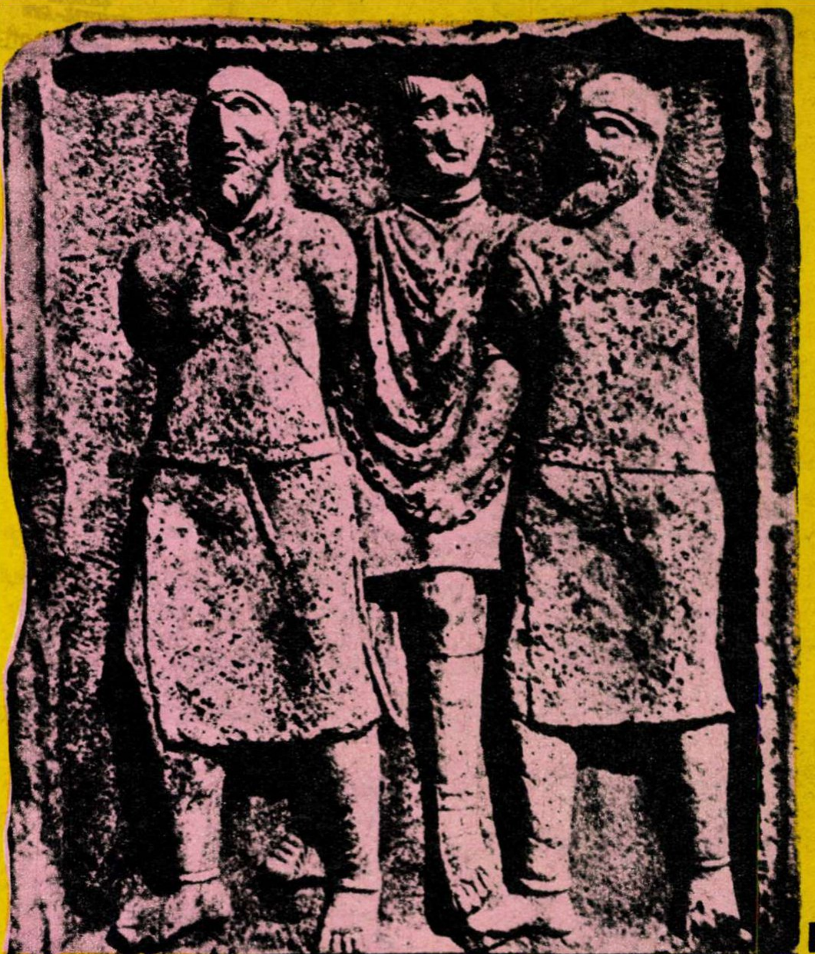

5

Decebal s-a impus în conștiința antichității ca un mare și puternic conducător al statului dac. Despre el, istoricul roman Dio Cassius spunea că «era priceput în ale războiului și iscusit la faptă... a fost mult timp pentru romani un potrivnic de temut». În fotografia nr. 4 vedem chipul lui Decebal, așa cum apare sculptat pe Columna Traiană. Un detaliu al monumentului de la Adamclisi (foto 5) reprezintă un soldat roman ducînd doi prizonieri daci. De observat că multe elemente ale portului dac s-au păstrat pînă în zilele noastre.

Este interesant de cunoscut referințele unor istorici din veacurile trecute asupra geto-dacilor. Un cunoscut cărturar ungur Losontzy Istvan (1709—1780), autor al unui manual după care au învățat multe generații de copii din Ungaria, scria: «Pe vremuri, Țara Ardealului se numea Dacia de Mijloc, atunci cînd era stăpînită de daci (...) Acum denumirile ei sînt: Ardeal — pentru că este înconjurat de munți păduroși, Transilvania — pentru că este așezată peste Silvania, dincolo de Sălaj (...) Locuitorii erau valahii (...) urmașii vechilor romani, motiv pentru care și astăzi se numesc pe ei rumuny, adică români.

Termenul de Dacia, dat tuturor Țărilor Române, apare adeseori în scrierile unor cărturari medievali. Astfel, istoricul N. Grigoraș îl citează pe Johannes Honterus, care în cartea a II-a a lucrării sale «Geografia pe scurt a lumii cunoscute», tipărită la Brașov, în 1541, în limba latină, consemnează că «Țara dacilor este stăpînită acum de moldoveni, de românii transalpini (munteni — N.G.) și de transilvăneni». Tot N. Grigoraș îl mai citează pe Lazaro Soranzo, autorul unei lucrări intitulată «L'Ottomanno», tipărită la Ferrara, în 1598, în care se referă la românii transilvăneni, care, împreună cu «i Moldauai e con i Vallachi» sînt «gli antichi Daci, tanto temuti da Romani», adică, după cum probabil ați înțeles, «moldovenii și valahii sînt vechii daci, atît de temuți de romani».

Se știe că Miron Costin a vorbit de străvechea Dacie ca țară a tuturor românilor. «Locul acesta unde este acum Moldova și Țara Românească este drept Dacia, cum și tot Ardealul cu Maramureșul și cu Țara Oltului. Alt nume mai vechi decît acesta, Dacia, nu se află, în toți cîți sînt istorici», spune cronicarul.

Românii, deși trăiau pe atunci în trei formațiuni statale temporar despărțite, au fost întotdeauna socotiți drept un singur popor, unit prin originea comună, avînd o singură limbă și o singură cultură, comunicînd în permanență între ei și dezvoltînd una și aceeași civilizație.

25

JOI, 22 IUNIE 1978,
ANUL XII (NR. 560)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Vă felicităm, dragi cititori, pentru rezultatele cu care închideți catalogul acestui an școlar.

Pentru fiecare notă bună vă dorim să aveți, în celălalt catalog, al verii pionierești, cîte o floare: a jocului și veseliei, a cîntecului și poeziei, a prieteniei, a muncii, a fanteziei, a succesului sportiv, a creației tehnice și artistice.

Tuturor, vacanță plăcută!

Foto: CONSTANTIN POPESCU

Întregul nostru popor a urmărit cu vie satisfacție recenta vizită de stat pe care președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și tovarășa Elena Ceaușescu au efectuat-o în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, la invitația Majestății Sale Regina Elisabeta a II-a și a ducelui de Edinburgh. Moment de cea mai mare însemnătate în analele relațiilor de prietenie și colaborare româno-britanice, vizita s-a desfășurat într-o atmosferă de cordialitate și prietenie, încheindu-se cu rezultate deosebit de rodnice pe linia extinderii și adîncirii colaborării între cele două țări și popoare.

---

18 IUNIE 1978:

CRAVATELE ROȘII CU TRICOLOR ÎN SĂRBĂTOARE

Cu acest prilej, în numele celor peste 2 200 000 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor, participanții la spectacolul-evocare au adresat o telegramă C.C. al P.C.R., *tovarășului* **NICOLAE CEAUȘESCU**, *în care se spune:*

Astăzi, cînd cu inimile pline de bucurie, sărbătorim Ziua pionierilor și marcăm încheierea anului școlar 1977/1978, gîndurile noastre, ale tuturor purtătorilor cravatei roșii cu tricolor și ale cadrelor care lucrează cu copiii, se îndreaptă cu dragoste și recunoștință fierbinte către partid, către dumneavoastră, tovarășe Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit și stimat fiu al națiunii noastre socialiste, prieten și îndrumător apropiat al tuturor copiilor țării, exemplu minunat de patriot și revoluționar consecvent, personalitate politică proeminentă a lumii contemporane, care v-ați consacrat întreaga muncă și viață cauzei clasei muncitoare, fericirii și prosperității poporului, progresului neîntrerupt al României, păcii și colaborării pe planeta noastră.

Noi, participanții la manifestarea politico-educativă pionierească, organizată în Capitală cu prilejul Zilei pionierilor, folosim și acest prilej pentru ca, în numele tuturor copiilor țării, să exprimăm din toată inima conducerii partidului și statului, dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, mulțumirile cele mai fierbinți pentru minunatele condiții de învățătură, muncă și viață create, pentru grija părintească manifestată permanent față de formarea și educarea comunistă, patriotică, revoluționară, prin muncă și pentru muncă a celor mai tinere vlăstare ale țării.

Însuflețiți și puternic mobilizați de aprecierile și îndemnurile adresate de dumneavoastră organizației noastre, pionierii și școlarii Capitalei, asemenea celor din întreaga țară, conștienți de faptul că ei vor fi cetățenii de mîine ai patriei, chemați să înfăptuiască la un înalt nivel calitativ Programul partidului, pun în centrul preocupărilor lor însușirea temeinică a cunoștințelor, formarea unei atitudini înaintate față de muncă, învățătură și creație, participă cu elan și dăruire la activitățile tehnico-aplicative și științifice, de muncă patriotică.

Vă raportăm, mult stimate tovarășe secretar general, că avînd ca bază orientările din Programul partidului, prețioasele dumneavoastră indicații, Organizația Pionierilor acționează cu hotărîre pentru cunoașterea, înțelegerea și însușirea de către pionieri a politicii interne și externe a partidului și statului nostru, pentru educarea tuturor copiilor țării, români, maghiari, germani și de alte naționalități, în spiritul dragostei fierbinți și al atașamentului profund față de patrie și popor, față de tradițiile revoluționare ale eroicei noastre clase muncitoare, față de cauza Partidului Comunist Român.

Ne angajăm, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, să folosim Forumurile pionierești organizate din inițiativa dumneavoastră, care se vor desfășura în acest an sub deviza «Învățăm, muncim și trăim în chip comunist», pentru a face o analiză exigentă, critică și autocritică, a întregii activități, pentru a stabili măsuri de sporire a contribuției Organizației Pionierilor la educarea comunistă, în spirit patriotic, revoluționar a tuturor copiilor țării.

Recenta Plenară a Consiliului Național al Organizației Pionierilor, consacrată analizei activității consiliilor și comandamentelor pionierești în domeniul muncii cultural-artistice și sportiv-turistice, a reliefat faptul că Festivalul național «Cîntarea României» și Competiția sportivă «Daciada», inițiative deosebit de valoroase ce vă aparțin dumneavoastră, tovarășe secretar general, constituie pentru Organizația Pionierilor și Organizația Șoimii patriei minunate prilejuri de intensificare a educației politico-ideologice, de afirmare prin muncă, învățătură și creație a celor mai valoroase talente și aptitudini ale copiilor.

Vă asigurăm că, în perioada următoare, în zilele vacanței, cinstind împlinirea a 130 de ani de la revoluția burghezo-democratică din 1848, trei decenii de la naționalizarea principalelor mijloace de producție, 60 de ani de la desăvîrșirea statului național unitar român, precum și apropiata aniversare a 2050 de ani de la constituirea primului stat dac centralizat, vom iniția multiple acțiuni politico-educative de masă, cultural-artistice, sportiv-turistice și de pregătire pentru apărarea patriei, care vor constitui noi prilejuri menite să ducă la îmbogățirea cunoștințelor noastre despre istoria patriei și a partidului comunist, despre realizările obținute de harnicul nostru popor, pe calea înfăptuirii societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

Organizați în brigăzi și echipe, peste un milion de pionieri vor participa, împreună cu părinții și frații lor mai mari, la ample acțiuni de muncă patriotică în agricultură și silvicultură, la strîngerea și valorificarea a peste 2 700 tone plante medicinale și fructe de pădure, la construirea a 2 400 noi obiective de învățămînt și social-culturale, la amenajarea a 3 200 terenuri sportive și de joacă, la înfrumusețarea și buna gospodărire a școlilor și localităților patriei.

Asemenea întregului nostru popor, sîntem deosebit de bucuroși să ne exprimăm cu acest prilej satisfacția pentru rezultatele excepționale ale vizitei pe care ați efectuat-o, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu în Marea Britanie, înscriind astfel o nouă și glorioasă pagină în istoria îndelungată a relațiilor româno-engleze, în activitatea dumneavoastră neobosită pentru creșterea prestigiului României socialiste în lume, pentru cauza păcii, promovarea egalității, înțelegerii și colaborării între toate popoarele.

Ne angajăm în fața partidului și poporului, a dumneavoastră, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, să învățăm și să muncim în așa fel încît să merităm dragostea, grija părintească și încrederea pe care partidul și întregul nostru popor ni le acordă, să contribuim din plin, pe măsura puterilor noastre, la susținerea și înfăptuirea politicii interne și externe, a hotărîrilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale ale Partidului Comunist Român.

Din inimile noastre de copii, vă adresăm cele mai sincere și vibrante mulțumiri pentru copilăria noastră fericită în această țară minunată, pentru condițiile deosebite de muncă și viață create și vă promitem că ne vom uni toate eforturile în jurul partidului, al dumneavoastră, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, pentru a merge ferm «Tot înainte», așa cum ne îndrumați permanent, pe drumul făuririi socialismului și comunismului pe pămîntul patriei scumpe, România.

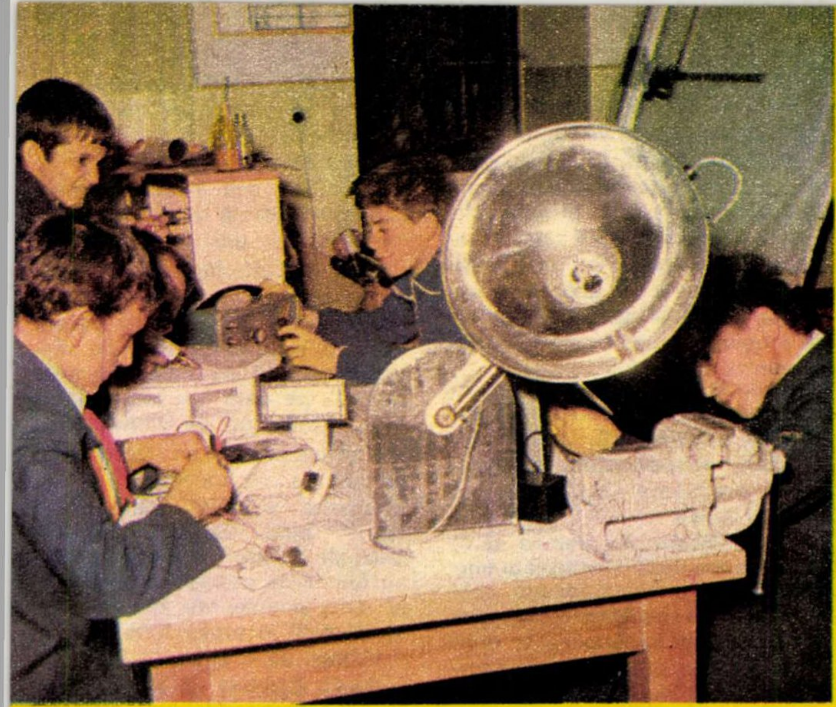

PIONIERII TEHNICIENI COOPEREAZĂ CU... SOARELE

În acea zi însorită de iunie, în fața Casei pionierilor și șoimilor patriei din Brașov era multă animație. Cîțiva purtători ai cravatei roșii cu tricolor își transmiteau unul altuia comenzi scurte, comentau cu emoție finalizarea muncii lor. Fiecare trăia bucuria succesului, a acelui succes pe care pasiunea și sîrguința îl plasează în rîndul a ceea ce numim realizări deosebite.

Aparatele de măsură indicau funcționarea corectă a centralei solare construită de participanții la activitatea de creație tehnică și automatică. Conduși cu pasiune și multă pricepere de către prof. Laura Cazacu, pionierii au realizat ceea ce și-au propus: transformarea directă a energiei solare în energie electrică. O performanță ce-i situează pe pionierii brașoveni alături de numeroși specialiști preocupați de valorificarea energiei pe care astrul zilei ne-o oferă cu atîta generozitate.

Dîndu-mi explicații detaliate asupra principiului de funcționare și a parametrilor tehnici ai stației, autorii m-au convins că pentru a se ajunge aici, este nevoie nu doar de pasiune și îndrăzneală, ci și de o serioasă cunoaștere a legilor fizicii și chimiei, a numeroaselor probleme pe care le ridică producerea, transportul și utilizarea energiei electrice. Dar și de ingeniozitate. De pildă, nu este deloc simplu să transformi un mecanism de ceasornic într-un aparat destinat să miște cu înaltă precizie dispozitivul de captare a razelor solare astfel încît în tot timpul zilei stația să urmărească traiectoria Soarelui...

În urmă cu numai opt luni, pionierii care și-au pus semnătura pe această realizare se aflau la început de drum. Atunci, în octombrie 1977, ei realizau primele montaje și se mîndreau cu sirenele, mașinuțele de găurit ori aparatele de verificare a tranzistoarelor. Saltul spectaculos ascunde muncă și perseverență. Vasile Stoica, Ștefan Căruntu, Stanca Neacșa, Valeriu Pintilie, Marius Duica, Ovidiu Oprea, Dieter Friedet și Gheorghe Calcea sînt cei care nu au cedat atunci cînd au cunoscut insuccesul, cei care își vor continua efortul, vor persevera în preocuparea lor, întrucît țin să construiască stații solare noi, perfecționate. Ne gîndim că din rîndurile lor se vor ivi inventatorii despre ale căror realizări se va vorbi în anii viitori.

Alți purtători ai cravatei roșii cu tricolor, de data aceasta pasionați ai modelismului, au pregătit, la rîndul lor, plăcute surprize pentru ediția din acest an a Concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor. Executată la scara 1/7, mașina teleghidată de formula unui tip «Ford Tyrell» va reține atenția

IOAN VOICU
Foto: C. POPESCU

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

INSTANTANEU

Instantaneu la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Roșiorii de Vede: în atelierul de electronică, aflat sub conducerea profesorului îndrumător **Marian Udrică**, pionierii **Viorica Stanceoi, Ingrid Ștefănescu** și **Mihăiță Stîngă**, adică echipajul care va reprezenta județul **Teleorman** la semifinalele pe țară ale Concursului republican **«Mîini de aur»**, verifică, de astă dată fără emoții, montajul semnalizatorului acustic a cărui realizare le-a adus calificarea.

Forum'78

TRIBUNA PIONIERULUI DELEGAT

FRUMOASA ÎNDATORIRE CARE SE NUMEȘTE RĂSPUNDERE!

În aceste zile, în majoritatea județelor țării și-au început lucrările forumurile pionierești.

Deprinși a se manifesta în această amplă acțiune politico-ideologică — expresie a democratismului pionieresc și spiritului revoluționar — printr-o activitate complexă, fertilă, responsabilă, pionierii delegați se prezintă la această a 7-a ediție a forumurilor cu hotărîrea de-a ridica necontenit forța educativ-politică a Organizației noastre.

În acest sens am stat deunăzi de vorbă cu cinci dintre pionierii dîmbovițeni, delegați la forumul județean.

NICIODATĂ NU E PREA MULT CÎND E VORBA DE ÎNVĂȚĂTURĂ

Prima temă recomandată dezbaterilor își propune să concretizeze mesajul devizei **«Învățăm, muncim și trăim în chip comunist»**. Pionierii reîntîlnesc în această temă idei familiare lor, idei care focalizează întreaga lor pregătire pentru muncă și viață: ridicarea calității la muncă și învățătură, aspirația spre o comportare exemplară din toate punctele de vedere, sporirea eficienței acțiunilor politico-educative.

Valentin Dinu: Mai sînt colegi cărora li se pare că vorbim prea... mult despre învățătură. Dar niciodată nu e prea mult atunci cînd e vorba de această principală îndatorire patriotică. Întotdeauna se pot găsi idei mai bune, soluții mai eficace.

Mihaela Matei: Dinu are dreptate. La forumuri ne străduim să adîncim această preocupare. Și-aș mai vrea să spun ceva: la dezbateri nu trebuie să venim doar cu propriile noastre păreri, ci să nu uităm nici un moment că sîntem în primul rînd reprezentanții altora! În ce privește învățătura, este importantă experiența tuturor pionierilor, nu doar a delegaților la forum.

Rodica Novac: Eu personal voi propune dezbaterii forumului criteriile de acordare, de exemplu, ale distincției de «Pionier fruntaș la munca patriotică». Se știe că o prevedere de bază cere ca pionierul respectiv să aibă medii peste 7. Foarte mulți pionieri deosebit de harnici, fără a fi slabi la învățătură, mai au însă cîte-o astfel de medie. Atunci, ce facem? Aștept cu nerăbdare să cunosc și părerile altor pionieri.

Red.: Aveți dreptate. Învățătura, permanenta noastră grijă dar și sursă de satisfacții, nu se poate opri niciodată la un număr limitat de metode. Mi-aș îngădui să remarc însă faptul că se impune îmbunătățirea metodelor înseși. Cum ar fi mult discutatul ajutor la învățătură. El trebuie regîndit mereu, în funcție de fiecare situație.

EXEMPLUL PROPRIU — LA DEZBATERI!

— V-aș propune acum să desprindem unele idei din ceea ce sintetizează o altă temă a dezbaterilor: **«Fiecare pionier — un membru activ și destoinic al Organizației».** Cum considerați că trebuie să se manifeste aici responsabilitatea pionierului delegat?

Valentin Dinu: În primul rînd, prin propria participare la dezbateri. Adică prin exemplul propriu. Mai există pionieri delegați care nu iau parte la discuții. Or, ei tocmai pentru aceasta se află la forum; ca să aducă la dezbateri părerile și propunerile celor care le-au încredintat mandatul!

Red.: Ai multă dreptate. Aș adăuga că este vorba de-o participare consistentă, adică bine gîndită, responsabilă, care să pună probleme și să sugereze soluții bune.

Lucia Marin: Nu trebuie să ne considerăm doar «poștași» ai unor știri despre unitatea noastră, ci să sintetizăm experiența ei, comunicînd celorlalți participanți la forum esențialul. În același timp, să preluăm de la ei ceea ce socotim că se potrivește unității pe care o reprezentăm.

Red.: Înțeleg ce vrei să spui: conținutul luării de cuvînt să fie mai puțin o povestire, o înșiruire generală de: «noi în unitatea noastră am făcut...» — și mai mult abordarea unor probleme de conținut, fără «rapoarte» învățate pe de rost. Să fim însă înțelegători: nu-i tocmai ușor să fii copil și să vorbești liber într-o adunare unde nu cunoști aproape pe nimeni. De acord cu voi, însă în ce privește nevoia de-a învăța să facem dezbateri din ce în ce mai bune! Vrei să spui ceva, Daniela?

DANIELA CRISTESCU

VALENTIN DINU

LUCIA MARIN

RODICA NOVAC

MIHAELA MATEI

AUTOCONDUCEREA — PRIVITĂ DE-APROAPE

Daniela Cristescu: Cred că multe aspecte ale vieții noastre pionierești — mai ales modul cum se manifestă practic democrația pionierească, autoconducerea pionierească — își au izvorul în felul cum se desfășoară alegerile. La forum, trebuie ca pionierii delegați să analizeze mai în adîncime, pe baza unor relatări concrete, cum este influențată viața detașamentului de modul deschis, curajos, constructiv în care s-au desfășurat alegerile.

Red.: Sau... invers!

D.C.: Da, sau invers. Pionierii care-și manifestă uneori nemulțumirea față de unii comandanți de detașament uită faptul că ei înșiși i-au propus și ales!

Red.: Ai dreptate nu-i putem cere să manifeste simț de răspundere față de sarcinile sale aceluia pe care noi înșine l-am ales... fără simț de răspundere!

Rodica: În acest sens formele de conlucrare cu uteciștii și îndrumarea șoimilor patriei sînt foarte bine venite. Pionierii delegați, dintre care majoritatea au funcții de conducere în unități și detașamente, au răspunderea să dezbată în profunzime această activitate, să o îmbunătățească.

Red.: Credeți că numai momentul dezbaterii pune în relief responsabilitatea pionierului delegat la forum?

Mihaela: Nu, desigur! Întreg forumul e un prilej larg pentru schimburi de experiență.

Lucia: Pentru a afla lucruri noi, interesante, care să răspundă unor întrebări cu care pionierul a venit la forum; pe care să le facă să rodească apoi în unitatea sa.

Red.: Aveți dreptate: pionierul delegat nu e un simplu poștaș — cum spune Lucia; nici doar un participant, oricît de activ, la dezbateri ci în egală măsură, și un pionier *gata să învețe* din orice manifestare a forumului: întîlniri cu diferite personalități, vizite, excursii etc. Altfel spus, el e un reprezentant al unității, al detașamentului, *trimis la specializare la forum.*

ILIE TRAIAN

Foto: PETRE CRĂCIUN
Casa pionierilor
și șoimilor patriei,
Tîrgoviște

„ÎNVĂȚĂM, MUNCIM ȘI TRĂIM ÎN CHIP COMUNIST!“

Forumurile pionierești s-au desfășurat întotdeauna sub o deviză mobilizatoare, exprimînd idealurile generoase de viață ale societății noastre socialiste. Deviza celui de al VII-lea Forum Național **«Învățăm, muncim și trăim în mod comunist»** *izvorăște din dorința pionierilor de a se forma ca tineri revoluționari, ca viitori cetățeni care mîine vor trăi în comunism. Despre această deviză am purtat o discuție cu un grup de pionieri din Buzău, la care au participat ca invitați doi tineri muncitori de la Întreprinderea «Metalurgica» din localitate.*

Discuția a început-o muncitorul **Horea Grigorescu.**

— Lucrez la secția forjă, definită ca o secție de muncă grea, bărbătească. Calitatea muncii a făcut ca dintr-o întreprindere locală, cum eram la început, să devenim în cinci ani o mare întreprindere pe plan central. Introducerea unor tehnologii moderne ne cere nu orice fel de muncă, ci una de înaltă calificare care stimulează gîndirea, capacitatea creatoare, inteligența. Cred că și pe voi, pionierii, vă preocupă calitatea mereu mai bună la învățătură.

Răspunsul l-a dat pioniera **Dorina Barbu.**

— La mijlocul trimestrului trei au început să apară în catalog note mai slabe. Noi am discutat în detașament acest aspect, am folosit «Semaforul», stația de amplificare și lucrurile s-au mai îndreptat. Pentru mine a învăța gîndind, a rezolva o problemă de matematică, sau a face o analiză literară cu puteri proprii, punîndu-ți în joc inteligența, înseamnă a te preocupa de calitatea învățăturii.

O LINIUȚĂ SCHIMBATĂ — ȘI CEEA CE POATE URMA

S-ar părea că dacă treci peste o liniuță de doi milimetri, într-un desen, și n-o pui, nu poate fi mare lucru. «Și totuși, povestește muncitorul **Horea Grigorescu** *— acest nimic poate avea urmări grave, așa cum era cît pe ce să se întîmple la noi. La proiectarea unei roți, pe desenul inițial se afla o liniuță, care ulterior, la copiere, a dispărut. Dacă nu s-ar fi descoperit la timp, ar fi însemnat rebutarea produsului, și ca atare, pagube de cîteva sute de mii de lei. Amănuntul în muncă are o mare însemnătate. Se leagă de disciplină. Uneori pierzi un minut și îți pare un fleac. Am făcut un calcul: dacă la noi, pe întreaga uzină, se pierde un minut de lucru, acesta echivalează cu pierderea pieselor necesare pentru 10 tractoare.*

DE CE VALERIU ARE MULȚI PRIETENI

Cînd la începutul anului l-au ales pe Valeriu comandant al unității, colegii și-au susținut propunerea cu argumente. «Valeriu se sfătuiește cu noi». «Ne ascultă propunerile» etc.

Valeriu Crăciun: *Despre responsabilitate se pot spune multe. Eu știu însă atît, că dacă un pionier își ia asupra sa o însărcinare, el a gîndit-o și știe că o va duce la capăt, cu responsabilitate. Oricîte piedici ar fi de trecut, trebuie să găsești soluții, să te bizui pe colegi și să nu dai înapoi.*

Ion Jipa: *Îl înțeleg pe Valeriu. Într-adevăr, spiritul de responsabilitate este caracteristic comunistului. La noi, la secția turnătorie, lucrează un tînăr de 22 de ani, Ionel Rusu. Deși foarte tînăr, conduce o echipă de 10—12 oameni, unii chiar mai în vîrstă decît el. Totuși tînărul s-a impus tocmai prin felul cum își asumă responsabilitatea unor lucrări, prin puterea exemplului său. Și-a cîștigat astfel stima și încrederea tuturor. Oamenii știu că pe el te poți bizui.*

H. Grigorescu: *Am purtat cravata de pionier ca și voi, și încă de atunci am învățat să fiu exigent cu mine însumi, să nu-mi îngădui necinstea, minciuna nici mie, nici altora. Mai tîrziu am fost primit în cadrul uzinei în Uniunea Tineretului Comunist și apoi în partid.*

Daniela Andrei: *Cred că vă referiți la autoperfecționare... Este atît de ușor cînd ai un succes să te crezi grozav, să te automulțumești și să uiți cît mai ai de făcut.*

Redactor: *Aici începe lupta cu tine însuți și dacă reușești să obții o victorie asupra ta, înseamnă foarte mult.*

B. CARAGIALE

PIONIERII TEHNICIENI COOPEREAZĂ CU... SOARELE

(URMARE DIN PAG. 3)

a mii de admiratori. După doi ani de activitate, pionierii Constantin Lucian, Mircea Ungureanu și Ninel Petrușca au obținut rezultatele dorite: manevrabilitate ușoară, comandă de direcție, de oprire și pornire.

Și încă ceva. Înainte de finisare, conducătorul activității, tovarășul Tiberiu Constantinescu, a ținut ca pionierii să cunoască și elemente de estetică a prezentării unei lucrări. Așa se face că paleta coloristică a fost aleasă cu gust, fiind în același timp în concordanță cu recomandările specialiștilor în design. Ambiția realizatorilor este ca în viitorul apropiat să treacă la executarea de mașini la scară redusă avînd caroserii proiectate de ei înșiși.

Am mai zăbovit lîngă pionierul Viorel Munteanu, care termina construcția unei machete (scara 1/5) de aripă Delta tip Rogallo standard. Radiocomandată, aripa va putea executa zboruri de-a dreptul spectaculoase.

Desigur, pionierii brașoveni ne vor mai oferi și alte surprize atunci cînd le vom vizita standul din viitoarea expoziție a realizărilor tehnice pionierești. Confruntarea muncii și creației lor cu exigențele vizitatorilor va face să se contureze idei și mai îndrăznețe, pline de inventivitate și cutezanță.

SPRE VACANȚĂ— CU FRUNȚILE ÎN SOARE

Imaginați-vă o oră de activități tehnice în atelierele sau laboratoarele Liceului industrial nr. 3 din Miercurea Ciuc — județul Harghita. Priceperea și pasiunea științifică a celor mai tineri «cercetători» iți dă tulburătoarea senzație că te afli într-un adevărat mediu industrial. Tot așa, fiii minerilor din orașul Bălan, elevi ai școlilor generale nr. 1 și 2, pun față în față cartea de matematică sau de chimie cu giganticul teritoriu al minereurilor de cupru. Vom transcrie aici cîteva nume de inimi sau de flori: Ana Grădinaru, Florentina Handoca, Milica Nichita, Tankó Ibolya, Liviu Cărăușu, Bözedi Erica, Oranco Moga, Fülöp Hajnal: elevi abia în clasa a III-a și a V-a sau a VI-a. Din piscurile orașului Miercurea Ciuc, printre frunți și inimi tinere care ard, se poate privi în viitor, limpede ca dintr-un anotimp de petale. Prin aceasta înțelegem și faptul că pionieria din județul Harghita și-a înscris în Festivalul Național «Cîntarea României» însăși pasiunea și hotărîrea de-a încheia victorioasă anul școlar. Astfel, spre a da numai un exemplu, la Școala generală nr. 1 din comuna Voșlobeni, pioniera-comandant de unitate — Cornelia Vița — ne mărturisește că pionierii acestei școli au înțeles să participe la festival nu numai cu 150 de pomi sădiți, cu toate straturile de flori și grădinile îngrijite de ei, cu montajul muzical-poetic «Sub faldurile celor 30 de steaguri», cu brigada artistică, cu marele cor al școlii, ci în primul rînd cu încheierea plină de succes a acestui an școlar! «Sfîrșitul acestui an școlar — ne spune Cornelia — este pentru noi un cîntec închinat hărniciei. În trimestrul trecut, în clasa a VII-a ne-am trezit, pe nepusă masă, cu trei corigenți! Imediat ne-am și unit în jurul lor. Rezultatul? Cei trei au dat replici cu note de 7, 8 și 9 tocmai la materiile la care se treziseră... în aer. Unor pionieri cunoscuți ca fruntași — Colceriu Maria din clasa a VIII-a, Dali Jenő din clasa a VII-a, Marin Ciobotaru din clasa a VI-a, Simona Sîrbu din clasa a V-a, Mihai Suciu din clasa a VII-a, Mariana Barabaș — li se adaugă la sfîrșitul anului, cu succes, și Tinca Teodor, Mezei Enikő sau Luminița Handaric din clasa a VII-a.»

Pămînturile Harghitei au intrat în rodniciile verii, iar pionieria acestui județ, ca de altfel toată pionieria României socialiste, pornește spre vacanță încununată de roadele hărniciei; cu frunțile în soare.

ION CRÎNGULEANU

BUREBISTA

Schiţă de **PETRU DEMETRU POPESCU**

Era prin anul 82 înaintea erei noastre. Deasupra meleagului pontic se abăteau iar nori de furtună. Seminţii din jur rîvneau bogatul pămînt dintre Dunăre şi Carpaţi care cuprindea aur şi sare, cîmpii mănoase tot cu aur, al spicelor înalte cît oamenii acestor locuri şi mai pe deasupra lor. Avea dealuri unde cultivau viţa de vie cea dătătoare de nectar adormitor şi pomi cu fructe pline de dulceaţă ca şi mierea albinelor din astfel de roditoare locuri.

Dar oamenii de aici, geto-dacii, pe cît de harnici şi pricepuţi la toate treburile gospodăreşti, trăiau despărţiţi şi lipsa lor de unire îi aducea mai slabi în faţa oricărui duşman. Murise de mult regele erou Dromichete, pierise şi Rubobostes în colbul anilor. Dormeau somnul suprem al veciei. În urmă se ridicaseră cîteva cetăţi de apărare şi se sumeţiseră căpetenii viteze şi bogate.

Nu mai putea merge însă astfel. Orice duşman putea să-i cucerească şi să-i supună înainte de a străluci pe rînd virtutea fiecărei căpetenii şi a oamenilor săi înarmaţi.

Aşa că, într-un fapt de seară, în inima de piatră a munţilor Orăştiei, la o cetate numită Costeşti, întărită cu val de pămînt şi palisadă, se adunară căpeteniile cunoscute şi temute ale geto-dacilor. Veniseră din toate meleagurile locuite de geto-daci: din nordul acoperit cu păduri, din falnicul răsărit al soarelui, din cîmpiile mănoase de la miază-zi şi de prin locurile unde acelaşi astru strălucitor apunea zilnic cu aceeaşi măreţie.

Erau întunecaţi la chip ca la orice ceas de cumpănă. Trebuiau să desemneze o căpetenie supremă, un rege al tuturor geto-dacilor căruia să i se supună şi care să-i conducă pe toţi ca pe unul singur în caz de primejdie, spre biruinţă. În jurul căpeteniilor, pe platoul din interiorul cetăţii unde avea loc această adunare, erau ostaşi înarmaţi din rîndul nobilimii mărunte şi comaţilor.

Dintr-o dată, privirile tuturor se concentrară asupra unui bărbat înalt şi frumos, cu o barbă neagră şi bine aşezată pe chipul lui maiestuos. Acesta era Burebista, căpetenie vitează şi vestită. Toţi îl priveau admirativ pe el şi numai pe el. Burebista îşi petrecea şi el privirile de la una la alta din căpetenii. Se găsea într-o aşteptare mută şi impunătoare.

După o oarecare vreme, pe care n-o poţi socoti cu precizie niciodată, din partea opusă se desprinse un bărbat la fel de impunător dar mult mai în vîrstă dacă-l socoteai după pletele albe şi cutele adînci de pe faţă. Înaintă spre Burebista şi i se adresă punîndu-i o mînă pe umeri:

— Mărite şi puternice Burebista, faptele şi isprăvile tale s-au auzit pretutindeni şi toţi oamenii noştri au ajuns să te cunoască şi să te ştie chiar dacă nu te-au văzut niciodată. Vitejii scot paloşul la auzul numelui tău, chemîndu-te să le fii căpetenie dreaptă în luptă şi să-şi unească braţele şi inimile sub conducerea ta. Eu, bătrînul Zargedas, vin de la ţărmurile marelui Danub unde geţii cei iuţi din cîmpie sorb apă din valurile fluviului la auzul numelui tău, Burebista!

Burebista surise acestui bărbat aproape moşneag şi la rîndul lui punîndu-i mîna pe umăr îi zise:

— Îţi mulţumesc de vorbele cu care lauzi faima de care mă bucur, Zargedas. Dar rosteşte-ţi gîndul întreg şi fără ocolişuri!

De data aceasta Zargedas nu mai umblă prin cuvinte. Spuse scurt şi apăsat:

— Voim să te ridicăm cu toţii pe scut şi să ne fii rege. Rege al tuturor geto-dacilor, Burebista!

Ochii bărbatului sclipiră. Îl privi scrutător pe Zargedas ca şi cum ar fi vrut să-i citească în inimă. Apoi îşi roti privirile şi în jur, căutînd să cuprindă dintr-o dată întreaga adunare. Spuse şi el scurt:

— Mulţumesc de încredere. Dar nu pot primi să vă fiu rege! Vocea lui Burebista sună ca un tunet prevestitor de furtună. Ea fu imediat urmată de un murmur. În privirile tuturor se putea citi dezamăgirea şi mai mult, părerea de rău.

Dar Burebista continuă să vorbească:

— Nu vreau să fiu tuturora rege pînă cînd toţi cei de faţă nu veţi spune şi nu veţi jura că este cu voia voastră curată şi deschisă a vă fi eu rege. Numai astfel voi putea să mă înalţ deasupra voastră, a tuturor, pe scutul pe care voiţi să mi-l pregătiţi mie!

Murmurele se preschimbară de data aceasta în urale de bucurie. Dar se frînseră repede la apariţia unui bărbat de statură uriaşă, frumos ca şi Burebista şi la fel de impunător. El înaintă pînă în faţa acestuia, încît o ureche ascuţită putea auzi bătăile de inimă ale fiecăruia dintre cei doi bărbaţi. Spuse şi el cu voce scurtă şi hotărîtă:

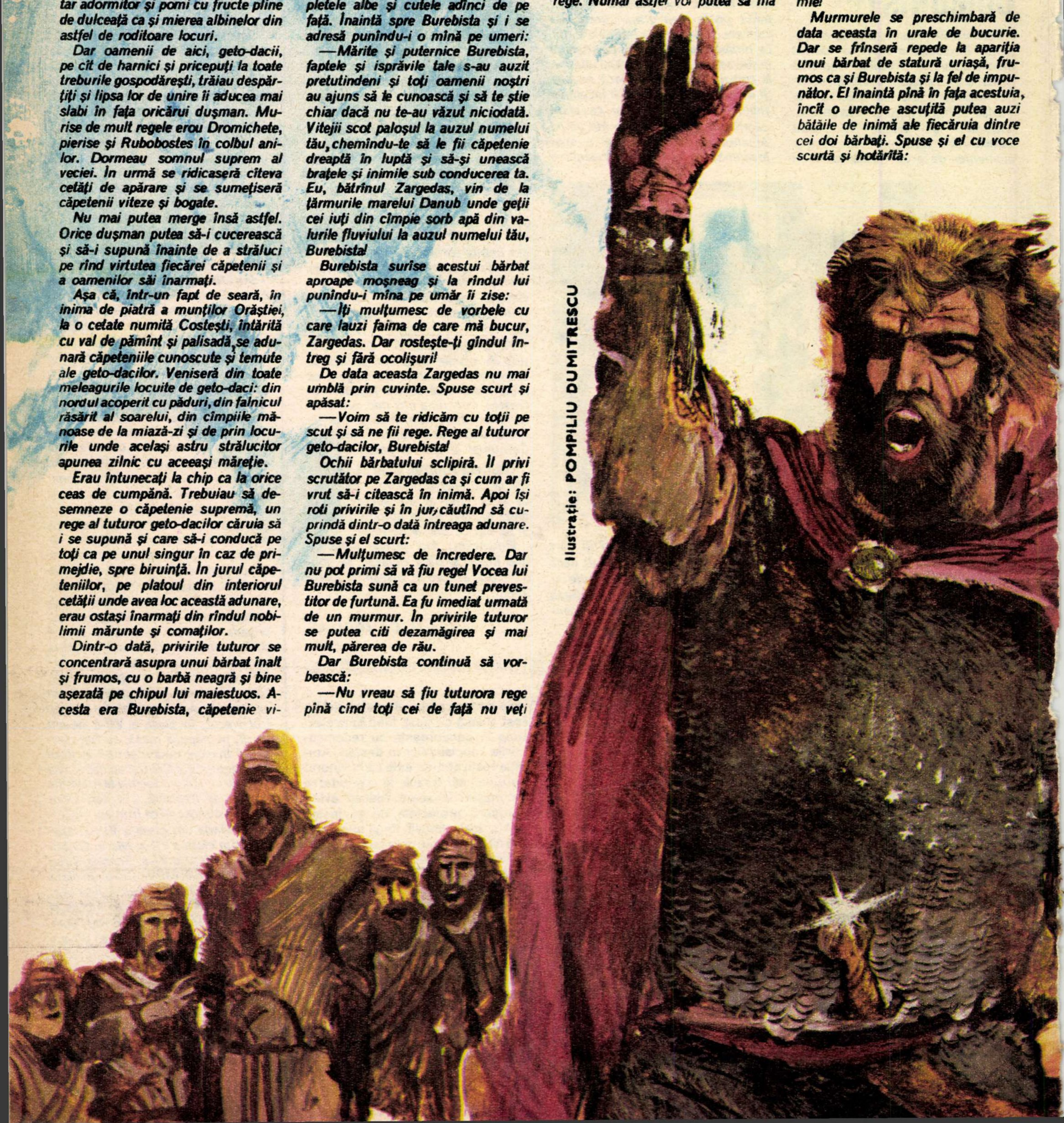

Ilustraţie: **POMPILIU DUMITRESCU**

—Vin de prin părțile mîndrului rîu Maris, ca stăpîn al cetății Ziridava și al meleagurilor ce o înconjoară! Mă numesc Tarbos. Eu nu te vreau rege, Burebista!

Burebista tresări. Nu se așteptase poate la o asemenea înfruntare. Dar chipul lui nu trădă nici un fel de supărare. Îl întrebă doar pe bărbatul din fața lui:

—E bine că mi-ai spus ce gîndești și ce simți, Tarbos! Dară vreau la rîndul meu a ști cu ce nu-ți sînt pe plac de vreme ce te așezi în calea brațelor care vor să mă ridice pe scut?

—Să știi, Burebista,că și la auzul numelui meu vitejii daci pe care îi conduc pun mîna pe paloș și inimile li se încălzesc, ochii le strălucesc!

—Prea bine. Și eu am auzit de faptele tale! Vrei, așadar, a fi rege!

—Nu m-am gîndit la asta. Dar am o fire mîndră, neînvățată să se supună de bunăvoie. Și apoi a fi rege al tuturor dacilor înseamnă a fi cel mai bun luptător dintre toți. Înseamnă să dovedești că ești cel mai demn și mai potrivit a fi rege!

Lui Burebista îi îngheță surîsul pe față. Tarbos gîndea ca și el. Nici el nu s-ar fi supus de bunăvoie altei căpetenii. Simți o ciudată atracție față de acest bărbat vrednic din fața lui și un sentiment de admirație îl cuprinse:

—Prea bine! repetă. Și atunci ce-i de făcut, Tarbos?

—Nu există decît o singură cale! sună clară și hotărîtă vocea conducătorului cetății Ziridava. Să ne măsurăm forțele, Burebista. Care va cădea în luptă nu va mai putea gîndi să devină rege. Biruitorul nu va mai avea nici o piedică în calea înălțării sale pe scut!

Acum Burebista nu mai fu surprins de ceea ce auzise. Se aștepta la un asemenea răspuns:

— Prea bine, Tarbos. Primesc lupta cu inima deschisă. Și o primesc în primul rînd ca să-ți dovedesc că nu am nici o umbră de frică. Apoi pentru că, într-adevăr, regele trebuie să fie cel mai vrednic dintre toți. Or nu m-aș putea urca pe scutul regilor geto-daci atîta timp cît în afara tuturor celor care mi-au recunoscut puterea ar fi un braț mai puternic decît al meu!

Tarbos surîse el de data aceasta:

—Cu ce vrei să ne măsurăm, Burebista. Cu paloșul, sulița sau cu ghioaga?

Burebista stătu puțin în cumpeni. Părea că nu se hotărăște. Văzîndu-l așa, Tarbos continuă să vorbească:

—Oare te-ai răzgîndit? Vrei să renunți la luptă? Și să te apleci în fața mea?

Un murmur cuprinse mulțimea adunată. Căpeteniile se înnegurară la față. Zares, Palidos, Murceneu, Tortaza, Zeges se apropiară cu mîna pe paloș. Nu știau dacă să pedepsească pe Tarbos pentru cutezanța lui sau pe Burebista pentru lașitate.

În schimb, fața lui Burebista se lumină:

—Nu m-am gîndit o clipă să nu primesc lupta. Am stat în cumpeni doar în privința armelor. Nu că n-aș ști să mînui vreuna din ele. Pe toate le stăpînesc. Aș dori însă fierbinte ca lupta să desemneze numai pe biruitor. Nu și să-l ucidă! Pentru că mi-ești drag Tarbos, ca un frate al meu. Precum dragi îmi sînt toți cei adunați de față. Să nu uităm apoi că sîntem toți daci și din aceeași familie. Că nu trebuie să ne ucidem între noi de vreme ce au grijă dușmanii care abia așteaptă să ne treacă pragurile. Voi așadar, lupta corp la corp, viteazule! Și cine va fi așezat cu umerii la pămînt, acela se va rușina îndeajuns. Brațele lui care n-au avut destulă putere vor spăla rușinea ridicînd pe scut pe cel care va deveni regele tuturor dacilor!

La auzul acestor cuvinte ochii căpeteniilor străluciră. Toți îl cuprinseră și-l sărutară pe Burebista. Apoi pe Tarbos. Luptătorii de rînd izbucniră în puternice urale, fapt care dovedea că aprobă ceea ce spusese marele conducător Burebista.

Tarbos îl îmbrățișă la rîndul lui pe Burebista, ca semn că a primit fără nici o părere de rău lupta deschisă.

A doua zi, în zori, se înfruntară. În același loc, pe platoul uriaș din spatele cetății, acolo unde, de jur-împrejur străjuiau piscurile semețe ale munților. Îi priveau toți luptătorii, îi priveau și înțelegeau și crestele Orăștiei măreția confruntării care se angajase între cei doi uriași. Pentru că uriași erau și Burebista și Tarbos. Amîndoi durați parcă în stîncă. Mușchii lor încordați într-o încleștare supremă dovedeau din plin acest lucru.

Înfruntarea a durat mult. Cam pînă către amiază. De multe ori Burebista era să-l așeze pe Tarbos cu umerii la pămînt. După cum și Burebista a fost în primejdie la fulgerări de clipe, amîndoi luptătorii erau numai o apă care izvora din ființa lor încordată și curgea numai spre o unică biruință ce trebuia curînd să se înfăptuiască.

Deodată, în toiul luptei, Tarbos izbuti să-i prindă capul lui Burebista ca într-un clește și să i-l ridice spre înalt, să-i poată în felul acesta tăia răsuflarea și apoi să-l prăbușească la pămînt și să-l învingă. Burebista simți și el gîndul lui Tarbos. Dar și cum răsuflarea îi devine tot mai greoaie, i se oprește în gîtlej și cum tîmplele încep să-i zvîcnească dureros. În clipa aceea, în poziția în care se afla privind albastrul tăriilor, Burebista simți parcă o forță nouă cuprinzîndu-l și strînsura lui Tarbos parcă slăbi. În acel moment izbuti printr-un efort suprem să se elibereze din strînsoare și să-l prindă pe Tarbos cu brațele sale vînjoase. Îl strînse cu atîta putere încît Tarbos simți cum și ultimele sale forțe îl părăsesc. Genunchii i se înmuiară și se îndoi pe spate pînă cînd umerii săi atinseră pămîntul. Burebista, deasupra, învingător, își privea adversarul doborît.

Mulțimea geto-dacilor care asistase la această măreață și pilduitoare faptă izbucni în urale de bucurie. Tarbos se ridică, se apropie de Burebista și-i zise:

— Ți-am înțeles gîndul întreg, Burebista. De-am fi luptat cu orice armă acum eram un om mort. Faptul că trăiesc și mă bucur de soarele vieții îl datorez întreg înțelepciunii tale. Ești cel mai înțelept și mai puternic dintre noi. Tu vei fi regele nostru, al tuturor!

Burebista îl îmbrățișă din nou pe Tarbos. Îmbrățișarea fu scurtă de astă dată. Și nu cu forța brațelor, ci cu căldura lor.

«Trăiască marele rege dac, Burebista!», izbucniră, dintr-o dată, vocile puternice ale luptătorilor.

Uralele se transformară într-un adevărat torent:

«Trăiască regele nostru, al tuturor dacilor, marele Burebista! Trăiască Burebistaaa!»

Burebista le făcu un semn. Toți se apropiară și-l înconjurară.

—Și acum, zise Burebista, cu ochii înrourați de o bucurie curată și adevărată, toți ca un singur om, jurați dimpreună cu mine ca să fiți gata întotdeauna de a apăra pămîntul străbun de dușmanul nemilos. Cu sîngele și cu viața voastră, a tuturor!

—Jurăm! se auzi marea de glasuri a luptătorilor geto-daci.

Și, în clipa următoare, Burebista fu ridicat pe brațe de luptători, sus, spre tării, în semn de ridicare pe scut și de recunoaștere a puterii sale supreme.

Crainici pe cai iuți porniră să ducă pînă departe vestea că geto-dacii căpătaseră un rege destoinic și înțelept, pe măsura aleselor lor virtuți. Un rege care să-i conducă în orice luptă, împotriva oricărui dușman hrăpăreț. Pentru ca fruntariile statului de la Dunăre și Carpați să nu le urnească vremea și furtunile!

EU SĂRUT ACESTE SPICE

Eu sărut aceste spice
Cît e cîmpu-n lung și-n lat,
Astă-toamnă, astă-toamnă
Tatăl meu le-a semănat.

Și cum unduiesc domoale,
Spicele parcă sînt vii —
Parcă sînt o dulce horă
De mirese și copii.

Eu sărut aceste spice
Și-n aurul lor curat,
Mai sărut și mîna tatii,
Mîna ce le-a semănat.

DIM. RACHICI

UN MILION DE PRIETENI . . . ȘI UN MILION DE FELICITĂRI!

Rubrica noastră are și ea o istorie a ei, pe care, cine știe, într-o bună zi, mă voi încumeta s-o scriu.

Printre cei care m-au ajutat în cel mai înalt grad la succesul acestei rubrici se află — poate nu toți știați — mulți, foarte mulți tovarăși profesori și comandanți-instructori.

O fată scria încă din clasa a doua compuneri cu totul deosebite, în sensul că, oricare ar fi fost subiectul, îl trata din punctul de vedere al clasei ei, descriind, adică, întîmplări, acțiuni și gînduri ale colegilor în legătură cu acest subiect. Un singur cusur în caietele sale: unele «suferințe» ale punctuației. Aceste compuneri (în realitate, veritabile reportaje) erau ascultate de fiecare dată cu atenție și, mai ales, cu multă plăcere, dar, pînă în clasa a șasea, autoarei — fire foarte modestă — nu i-a trecut prin minte să trimită și redacției una din scrierile sale. Cineva a făcut totuși, în numele ei, acest lucru: profesoara de limba română. Dînsa s-a gîndit că pioniera are condiții care merită o afirmare mai fermă. De atunci, tînăra corespondentă ne scria frecvent, din ce în ce mai bine și — atenție! — nu mai face greșeli de punctuație nici măcar în notița cu... lucrurile pe care și le ia în tabără! La rîndul ei, acum ne trimite ea, după exemplul profesoarei, cele mai reușite lucrări ale colegilor.

Într-o clasă a avut loc o discuție despre prietenia — aflată la impas — dintre doi colegi. Disputa s-a repetat după cîteva zile întrucît cei doi aveau comportări din ce în ce mai (iertați-mi expresia) neroade, certîndu-se, învinuindu-se reciproc și atrăgîndu-și fiecare în jur un grupuleț de «simpatizanți». Nici la adunarea de detașament lucrurile nu s-au clarificat, părerile fiind împărțite. «De ce nu scrii la Cutezătorii? Poate că părerile cititorilor și experiența lor ne vor fi de folos», i-a spus profesorul de fizică, comandant-instructor, corespondentului nostru din această clasă. «Nu-i frumos să afle toată lumea că nu ne înțelegem», a răspuns băiatul. «Crezi că e mai frumos să cocoloșim lucrurile și să le lăsăm nerezolvate? Ce fel de pionier-reporter ești tu dacă n-ai curaj?» Așa s-a născut una din anchetele rubricii, și așa se explică și faptul că întreg detașamentul a mai învățat ceva de la comandantul său instructor: să fie mai decis, mai imparțial, mai curajos.

Publicăm, adesea, în revistă, corespondențe sosite de la subredacțiile pionierești; v-au devenit familiare articolele, reportajele, știrile trimise, între altele, de subredacțiile din Iași, Ploiești, Hunedoara. Se află acolo pionieri-reporteri și fotoreporteri deosebit de activi. Ei își datoresc în mare măsură educarea calităților de corespondent — ochi ager, simț de discernămînt, spirit de răspundere, operativitate — tovarășilor profesori care îndrumă cu competență și modestie activitatea subredacțiilor.

V-ați dat desigur, seama, că rîndurile de mai sus mi-au fost prilejuite de apropierea Zilei Învățătorului. Trebuie să vă spun că, în timp ce le așterneam pe hîrtie, mi-am reproșat că scriu prea rar despre acești oameni minunați — învățătorii, profesorii, comandanții-instructori, cărora le datorăm enorm. Dar, în modestia care îi caracterizează, așa ne-au învățat ei înșiși, vorbind foarte mult despre voi, despre succesele voastre, și foarte puțin, adesea deloc, despre marile lor eforturi de fiecare zi.

Să le adresăm, deci, oamenilor de la catedră, cu drag, recunoștință și admirație, un milion de felicitări de la «Un milion de prieteni.»

COPILUL ȘI CARTEA:

CE ȘI CUM CITIM

de prof.univ.dr. ION DODU BĂLAN

Există, fără îndoială, o știință a cititului. Alții îi spun o *artă*. Criticul francez Emile Faguet a scris o carte despre arta de *a citi*, iar marele romancier André Maurois, în cartea sa Știința fericirii, consacră un capitol *științei de a citi*. Nu pentru a realiza cu orice preț un compromis, nu pentru că aș crede neapărat în celebrul dicton *aureea mediocritas* (calea de aur e la mijloc) voi spune din capul locului, pe baza unei îndelungi experiențe de lectură, că cititul cu folos, și nu oricum, este în egală măsură și o știință și o artă. Știința de a citi se învață de la alții, arta de a citi și-o creează fiecare pentru el, în funcție de datele specifice ale propriei personalități. Cititul dezvoltă incontestabil memoria. De aceea, citind, vom face și exerciții de memorie. Dar această gimnastică a memoriei trebuie să o facem și conștient, nu numai întîmplător. În acest scop, vom alege pasajele care ne interesează sau ne impresionează în mod deosebit și le vom memora. În felul acesta vom lucra mult mai mult asupra propriului nostru spirit ajungînd să realizăm o exprimare frumoasă, fluidă, coerentă. Ceea ce e interesant și frumos dar nu vom putea memora vom trece într-un caiet de lectură, indicînd autorul, titlul cărții, editura în care a fost editată, anul în care a fost tipărită și pagina de unde am extras citatul. Cînd, peste o bucată de vreme, vom avea nevoie de citatul respectiv nu vom mai citi întreaga carte, ci vom merge direct la caietul de însemnări. Deși cărțile cu adevărat bune trebuie citite de două și de mai multe ori. Dacă lucrarea citită este o nuvelă, o piesă de teatru sau un roman, vom rezuma succint acțiunea, vom nota personajele principale, însoțite de o scurtă caracterizare, în felul în care procedează, de pildă, Pompiliu Marcea în excelentul dicționar al personajelor lui Mihail Sadoveanu, intitulat: *Umanitatea sadoveniană de la A la Z.* Iată, ca exemplu, caracterizarea personajului Ilie Turculeț, căpitanul din romanul Zodia Cancerului sau Vremea Ducăi Vodă: «Călăuza lui de Marenne la trecerea din Polonia în Moldova. Moldovean. Era oștean «în slujba leșilor». Era om cunoscut în marginea Țării Leșești și a celei Moldovenești; îl cunoșteau și cazacii și mai ales tătarii; aceștia din urmă pentru multele răutăți și pagube pe care le suferiseră de la el. Nici moldovenii nu puteau spune că-l cunosc din spaima binefacerilor. Chiar și pentru cei de-un neam cu dînsul, slujba lui fusese de multe ori crudă. Era Ilie Turculeț — căpitan de steag de strînsură, slujind în amestecurile și războaiele necurmate ale acelor timpuri. Stîrnește îndată uimirea călătorului papistaș prin previziunile sale meteorologice (...) ceea ce-l face pe de Marenne să declare că va comunica aceste observații la Academia franceză. Participă la tentativa, eșuată, a răpirii ginerelui lui Duca Vodă, comandată de beizadeaua Alecu Russet». Dacă vom întîlni cuvinte pe care nu le cunoaștem, de exemplu beizadea, vom căuta neapărat într-un dicționar. Aflînd sensul cuvîntului îl vom trece într-un vocabular de limbă română pe care-l vom purta mereu cu noi în timpul lecturilor. Dacă lucrarea citită este din domeniul științelor, vom nota definițiile, concluziile, formulele cheie, datele esențiale pentru cunoașterea unui fenomen. Din cînd în cînd, vom reveni asupra lor și vom discuta despre ele cu prietenii și cunoscuții. În felul acesta, lecturile ni se vor fixa mai temeinic în minte.

O nouă anchetă! O nouă anchetă! O nouă anchetă:

CAVALERII FĂRĂ TEAMĂ!

Dragii mei, din corespondența unei vechi cititoare, Claudia Marcu, clasa a opta, Școala generală 1, Craiova, extrag următoarea idee: ce-ar fi să organizăm, după ancheta «Cavalerii fără glorie», o altă anchetă, cu titlul... «CAVALERII FĂRĂ TEAMĂ». Așadar, notați-vă cu grijă!

1. Am dori să povestiți despre întîmplări și situații (**reale**, bineînțeles, nu inventate!) în care voi sau colegi de-ai voștri au acționat exemplar. Dar să ne înțelegem, nu e vorba de a înșira pur și simplu niște calificative gen «Colegul meu X este prietenos, harnic, sincer, energic» etc.. și cu asta, gata corespondența. Nu! Am vrea să descrieți episoade dinamice, adică **acțiunea** în desfășurarea ei. E interesant să realizezi un aparat electronic; să constați că o prietenie aflată la impas își revine pe linia de plutire; să-ți comunici hotărît și curajos părerea ta critică unui coleg trufaș și neastîmpărat; să-ți ții cuvîntul dat; să ajungi la o performanță sportivă; să iei omenos apărarea cuiva aflat la nevoie. Dar la fel de interesant e **drumul** parcurs pînă la reușită, lupta cu neîncrezătorii și mai ales cu tine însuți. Acest drum cu greutățile, îndoielile, eforturile și succesele lui să-l descrieți în corespondențele adresate noii anchete «Cavalerii fără teamă»! Și, repet, fie că e vorba de voi înșivă, fie că e vorba de colegi de-ai voștri, întîmplările cu eroii lor trebuie să fie **strict autentice**!

2. Vă rog însă să nu depășiți două file de caiet, întrucît aș dori să pot publica la rubrica noastră cît mai multe corespondențe despre «Cavalerii fără teamă».

3. În afară de publicare, corespondențele cele mai interesante, mai sincere și mai pline de fapte convingătoare vor fi distinse cu premii dintre care se remarcă, firește, premiul I: **un aparat de filmat!**

4. Atenție! **Primele 25 de corespondențe** (dar bune, desigur, nu improvizate!) care vor sosi la redacție, vor primi **premiul special** pentru **operativitate gazetărească**. Aceasta nu exclude posibilitatea ca, datorită valorii lor deosebite, cele 25 de corespondențe să fie încununate, la sfîrșitul anchetei, și cu unul din premiile despre care e vorba în paragraful 3.

Ancheta «Cavalerii fără teamă» a început! Cine vor fi cei 25? Cine vor fi ceilalți cîștigători? Așteptăm!

OVIDIU ZOTTA

Bună seara, tovarășe profesor!

schiță de **GICA IUTEȘ**

Degeaba stăteam și ne uitam. Nu se mai vedea nici urmă de Dacie albastră. Dispăruse în șuvoiul de mașini asemănător unui șarpe fantastic cu mii de ochi, care, în Piața Universității, se răsucea spre Magistrală. Mache era bun plecat. Am pornit-o cam abătuți spre stația de troleibuz.

—Dacă rămînea și Mache cu noi! se puse Bebe pe oftat.

—Ce făceam? se interesează Pompilică.

—Ce făceam! se supără Bebe. Am fi fost cu toții împreună, nu? Și cu mîinile în buzunare o pornește înainte plouat.

(Nu cumva îi vine să plîngă, caraghiosul?) Îi ard una, așa, ca să nu-l las să se scufunde în băltoaca tristeții. Reacționează slab:

—Lasă-mă în pace...

Dar Pompilică nu scapă ocazia să-i ardă și el una, știi, ca să fie și să prisosească. Nu-i merge însă: o încasează imediat! Bebe s-a înfuriat brusc. Pînă să mă dumiresc constat că se pocnesc cu nădejde în mijlocul străzii...

—Ce dai, mă?

—Dar tu, de ce dai?

Tot așa fac și în clasă! Nici nu știi din ce se iau la bătaie. Își cară pumnii cu nemiluita și pe urmă pe cine-i vezi bot în bot? Pe Bebe și pe Pompilică.

—Ce naiba, zic, aici v-ați găsit, în mijlocul bulevardului? și sar să-i despart.

—Măi, leilor paraleilor, aud deodată. Ia, veniți încoace în pas alergător!

Mă fac stană de piatră! Pompilică și Bebe încremenesc în poziție de atac, ca eroii din filmele mute cînd pelicula veche se rupe și în sală se aprinde lumina.

Nu încăpea nici o îndoială: în stația troleibuzului era chiar «Arhimede», în carne și oase! Arhimede Seneșan, dirigintele și profesorul nostru cel nou de fizică. Pompilică o rupse la fugă primul, Bebe după el. Dispărură amîndoi după colțul străduței întunecoase și mă lăsară singur, dovedind că nu sînt decît niște lași prăpădiți.

—Bună seara!

—Bună seara, tovarășe profesor! îngaim și mă uit la el năuc; aoleu, ce înalt e! Oho! Mi se pare tot atît de înalt cît este și felinarul cu neon...

—Ce s-a întîmplat cu Panaitescu și cu Sîrbovan.

—Ăăă... Nu s-a întîmplat nimic, tovarășe profesor! încerc eu să-mi revin. (Păi, sigur, chiar ce s-a întîmplat?)

—De ce s-au luat la bătaie?

—Dar nu s-au luat la bătaie!

—Atunci ce făceau? Se antrenau pentru campionatul de judo?

—Nu, tovarășe profesor! Se jucau!

—Se jucaaau? Și de ce-au fugit?

—Asta mă mir și eu! Cred că s-au speriat de dumneavoastră!

—Dar ce sînt eu? Fiul lui Frankenstein, să se sperie de mine?

—Nu sînteți fiul lui Frankenstein, dar poate... ăă cînd au dat cu ochii, așa, de dumneavoastră, pe neașteptate, s-au zăpăcit și ăă... (Vorbeam, răspundeam, dar parcă nu era glasul meu. Și neisprăviții ăia, de ce au fugit? Acum, ce putea să creadă despre noi? Tocmai cînd ne-a lăudat în ora de fizică și ne-a spus că este sigur că vom înfăptui lucruri mari împreună... Și acuma poftim...) Mă privea atent și parcă aștepta să-i mărturisesc ceva... Dar ce să-i mărturisesc?

—Ei, mormăi el în cele din urmă. Cred că avem același drum spre casă, nu? O fi duminică seara, dar s-a cam înnoptat și troleibuzul întîrzie. Poate facem niște pași împreună, pînă la stația următoare?

Am pornit alături. Nu știam ce să spun, mă tot gîndeam să inventez ceva, ceva plauzibil bineînțeles, cînd deodată am văzut două mogîldețe, apărînd în conul de lumină al felinarului cu neon: Bebe și cu Pompilică se împingeau unul pe altul în față ca două oi rătăcite. M-am întors și le-am făcut semn «Hai, veniți odată!» I-am spus profesorului:

—Uitați-vă, tovarășe profesor! N-au fugit, au apărut!

—Nu le da atenție! Lasă-i să se descurce singuri!

Într-adevăr, nu m-am mai uitat în urmă, am tras numai cu coada ochiului, drăgălașii săltau în urma noastră, pîș, pîș, ca doi popîndăi.

—Mi se pare că tu ești comandant de grupă! mă luă profesorul din scurt.

—Sînt, tovarășe profesor.

—Panaitescu e din grupa ta, nu? Ești prieten cu dînsul, nu-i așa?

—Sînt, tovarășe profesor.

—După cîte știu, anul trecut avea o situație cam proastă la învățătură...

—A avut, tovarășe profesor! dar s-a mai îndreptat!

—L-ai ajutat să se îndrepte?

—Nu l-am ajutat eu să se îndrepte! Gutunoiu Manole l-a ajutat.

—Care Gutunoiu Manole?

—Cel mai bun elev din clasa noastră, care s-a mutat la Galați. Chiar astăzi a trecut cu tatăl lui prin București, într-o mașină. L-am condus cu toții pe Mache și...

—Va să zică împreună cu Mache ați potopit toate plăcintele din patiserie!

(Ia te uită! am rămas eu cu gura căscată, profesorul nostru știe pînă și ce-am mîncat pe ziua de azi!)

—Păi da, prind eu curaj. Am fost cu toții să-l ajutăm pe Panaitescu Bebe, care s-a mutat în apartamentul cel nou! Aoleu, și ce dezastru am găsit acolo. Caraghioșii ăștia doi, Panaitescu și cu Sîrbovan, au inventat vopsitul la două mîini și-au răsturnat două kilograme de vopsea în baie.

—Curat dezastru! spuse îngrijorat profesorul. Și ce-ați făcut?

—Hăăă, se auzi un mormăit în spatele nostru! Am făcut baia lună!

—Aaa, ce surpriză! Bună seara. Dar de unde ați răsărit? făcu profesorul pe miratul.

—Ăăă, strigară cei doi într-un glas. Eram în urma dumneavoastră!

Parcă mi s-a luat o piatră de moară din spate, cînd i-am văzut cum merg în rînd cu noi ca toți oamenii. Iar profesorul din ce în ce mai înveselit, asculta toate bazaconiile pe care începuse să i le înșire Bebe care, asumîndu-și rolul de Tîndală principal în toate întîmplările zilei de azi, izbuti chiar să-l facă pe dirigintele nostru să rîdă în hohote.

—Ești un adevărat comediant, Panaitescule! îl laudă el. Poți să te faci actor!

—Eu nu mă fac actor, tovarășe profesor. Eu mă înscriu la construcții navale împreună cu Gutunoiu Manole, prietenul meu de la Galați.

Aici puteam să recunosc mîna lui Mache! Oare cînd puseseră la cale povestea asta? Și Bebe, care era în stare să-l urmeze pînă la capătul pămîntului cu ochii închiși!

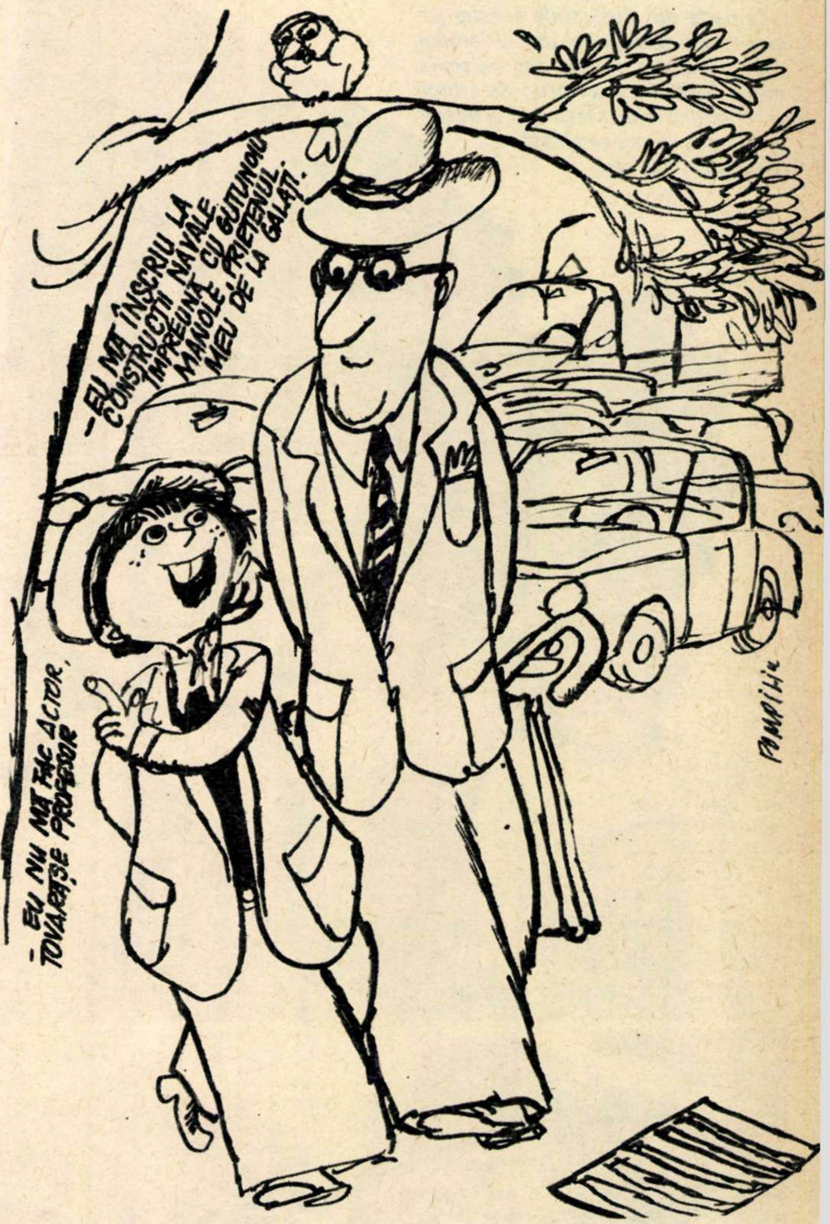
—EU MĂ ÎNSCRIU LA CONSTRUCȚII NAVALE ÎMPREUNĂ CU GUTUNOIU MANOLE, PRIETENUL MEU DE LA GALAȚI.
—EU NU MĂ FAC ACTOR TOVARĂȘE PROFESOR

PŁOMYK în vizită la Cutezătorii

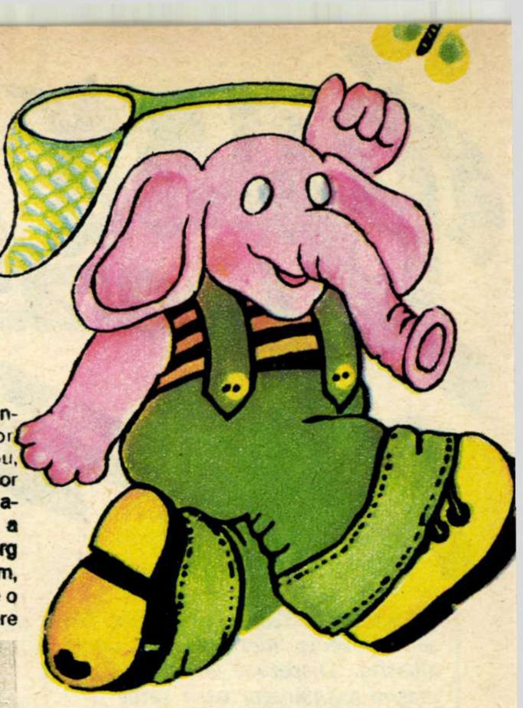

«Plomik» este o revistă a colegilor voștri din R.P. Polonă. Ea se adresează cititorilor în vîrstă de 14—16 ani In «Plomik» se bucură de o mare popularitate reportajele din viața pionierilor și școlarilor, rubrica științifică, povestirile, discuțiile care aduc în paginile revistei opiniile cititorilor.

O parte din ilustrațiile acestei pagini le-am selecționat din «Plomik».

Intr-una din școlile din Varșovia, m-am intîlnit cu un grup de cititori ai «Plomik»-ului. Despre ei și despre activitatea lor vă relatează reportajul alăturat.

AM FOST PRINTRE PRIETENI

Intr-o dimineață de sfîrșit de mai, am avut prilejul să vizitez Școala de 8 ani nr. 157 din Varșovia. Din sălile de clasă, ca dintr-un stup de albine, se auzeau vocile celor care răspundeau la lecții, explicațiile profesorilor. Vizavi de intrare, pe un mare panou, am putut citi programul activităților pionierești, al activităților extrașcolare: un concurs sportiv, o repetiție a orchestrei etc. Aș fi vrut să parcurg toate activitățile din acest program, insă gazdele mele m-au condus spre o ușă lucrată din șipci de lemn care semăna cu poarta unei grădini. Am deschis-o și în fața mea a apărut o încăpere cu bănci de lemn pe care copiii o înfrumusețaseră cu gust. Steagurile din colțul încăperii ne-au spus imediat că ne aflăm în camera harcerzilor, adică a pionierilor.

Mi-au venit în intîmpinare fete purtînd fuste bleumarin și băieți în pantaloni de aceeași culoare și cu bluze galbene. După cum mi-au mărturisit, sînt elevi la ciclul gimnazial și instructori ai pionierilor de vîrstă mai mică. S-au prezentat: Dorota Sajkowska, Urszula Walewska, Jacek Lozinski, Irek Saturski, Maciek Lewandowski, Piotr Kruszewski. M-au rugat să iau loc iar ei s-au așezat apoi în jurul meu ca să stăm de vorbă.

Cu ce întrebare să încep? Au mulți pionieri buni la învățătură? De ce mi-au spus la sosire că ar fi trebuit să vin cu cîteva zile mai devreme, pe 20 mai? Și ce înseamnă acest însemn brodat pe cerculețele de pe mîneca uniformei pionierești?

Aș fi vrut să aflu cîte ceva și despre purtătorul numelui înscris pe steagul lor: Alka Dawidowski. Oare a cui a fost ideea de a amenaja camera pionierilor asemenea unei păduri înverzite și cine sînt pionierii care au pus-o în aplicare?

Fără să aștepte o întrebare în acest sens, gazdele mi-au oferit jurnalul unității doldora de însemnări și fotografii și au început să-mi povestească:

— 20 mai este ziua unității noastre. O sărbătorim an de an. Împreună cu noi o sărbătoresc și pionierii mai vechi ai școlii, precum și cei care au fost pionieri în acest sector, încă din anii ilegalității. Un astfel de pionier a fost și Alka Dawidowski, al cărui nume îl poartă unitatea. A căzut eroic în luptele împotriva cotropitorilor fasciști. La sărbătoarea unității, în locul lui Alka vin prietenii săi de odinioară și părinții acestora. Iată ce mesaj a scris o mamă în jurnalul nostru: «Fiți prieteni buni, cum a fost băiatul meu cu Alka Dawidowski». Priviți (și îmi arată o fotografie) aici facem de gardă la casa memorială a eroului nostru.

În timpul celui de al II-lea război mondial au pierit în Polonia dureros de mulți copii. Mi se arată un album cu fotografii înfățișînd copii în lagărele hitleriste și copii printre case bombardate. Apoi, din nou, jurnalul unității din fotografiile căruia ne zîmbesc veseli copiii de azi, purtînd uniforma Uniunii Cercetașilor Polonezi.

Iată-i într-o excursie, iată-i într-o tabără... Dintre copaci se înalță punctul de observație al taberei. Iată și locul unde se pregătește masa de prînz. Alte imagini vorbesc de munca pe care o fac copiii la îmbutelierea apei minerale. Banii obținuți pentru această muncă sînt alocați Centrului de sănătate pentru copii ce se construiește cu sprijin internațional și care va fi dat în folosință în întregime anul viitor. El se construiește în memoria copiilor polonezi căzuți în război. Deocamdată, funcționează doar parțial. La festivitatea de inaugurare, unitatea «Alka Dawidowski» i-a reprezentat pe toți pionierii polonezi. Această cinste a meritat-o prin munca depusă.

Cînd mă opream mai îndelung cu privirea asupra unei fotografii, gazdele o desprindeau cu grijă, oferindu-mi-o, cu rugămintea de a o arăta pionierilor români. Dacă le-aș fi cerut, cred că mi-ar fi dat întregul fotomontaj de pe peretele coridorului. Mi-au spus apoi că au citit, că știu multe despre pionierii români. Cînd se gîndesc la voi, dragi pionieri, la patria noastră, își amintesc de Năvodari. Pentru ei numele acestei tabere reprezintă un simbol al prieteniei, al internaționalismului.

...Clopoțelul a anunțat sfîrșitul orelor de curs. Coridorul se umple de copii mai mici. Spre Jacek se îndreaptă un băiețel cu bluză galbenă. «Czuwaj!» — îl salută și îl cheamă deoparte. O ceată de băieți îl înconjoară pe tînărul instructor.

— Ei au meșterit băncile din camera pionierilor, suporturile de steaguri precum și ușa de la intrare — arată spre băieți comandantul instructor al detașamentului, tovarășul Witold Kon.

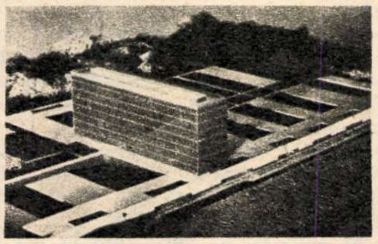

Îl privesc cu atenție pe blondul și zîmbărețul Jacek în timp ce se apleacă asupra celor mici. Pe mîneca uniformei sale număr cel puțin cincisprezece însemne: crucea roșie, sport, telegrafie, alpinism etc.

— Pentru obținerea fiecăreia dintre acestea, în afara cunoștințelor necesare din domeniul respectiv trebuie să obții și cinci note de cinci (cinci este în Polonia nota școlară maximă), îmi spun gazdele. Deci nu e de mirare că în grupa lui Jacek nici un pionier nu este corigent. Exemplul celor din a V-a este prietenul lor, instructorul Jacek, din clasa a X-a.

Îmi iau rămas bun de la gazde. Pe fotomontajul aflat lîngă ușa de la intrare parcă-l zăresc pe fratele mai mic al lui Jacek.

— Fotografia mă prezintă pe mine, cu cîțiva ani în urmă — îmi spune, roșind, băiatul care, între timp, a venit la noi să-și ia rămas bun.

— Și eu am fost elev aici și tot aici am devenit pionier.

Înțeleg chiar și din puține cuvinte că nu întîmplător s-a întors aici, în școala unde și-a petrecut primii ani ai pionieriei. Aici vrea să muncească, să restituie la rîndul său ceva din grija, cunoștințele, neprețuitele comori pe care le-a primit ca pionier din partea organizației.

GIZELLA TAKACS

Poezii de EMILIA CĂLDĂRARU

În zori pe bălți

Pe bălți însomnorate sub mîlul sclipitor,
Pe visătorul plaur, mereu rătăcitor,
Acum, răchiți și sălcii deschid alene ochii
Și se uimesc tăcute de lungile lor rochii.

Pe boabe mari de rouă, pe trestii, e tăcere.
Nu clămpăne pe-aproape nici berze-n priveghere.
Țînțarii, bărzăunii, mereu războinici, tac.
Stă-ncremenit pe-o frunză și tace, un brotac.

...Și peste-atîtea liniști, rupîndu-le misterul,
Grăbite lebezi, iată, albesc deodată cerul.
Aduc pe largi aripe subțire vînt de zori!
Și zbucium lung pornește prin iarbă și prin flori.

Un trib de vrejuri zvîrle semințele-n neștire —
Și peste bălți se iscă verzuie alburire.
Un trib de păsări iese deodată din umbrare.
Și totu-n jur e țipăt, mireasmă și cîntare.

Stea

Steluță mică, tu, frumoasă stea,
În seri de dor, atît de-atingătoare
E strălucirea ta îndepărtată
Că-n fața ta și soarele dispare.

Dar mă primești — și eu rămîn ferice.
În leagănul de mărgăritărele.
Mă legăn suspendată peste lumi,
Mă legăn amețită printre stele.

Sînt mică zînă, pe-o steluță mică
Și strălucirea ei îmi aparține.
De m-ar vedea acuma Micul Prinț,
Și-ar strămuta planeta lîngă mine.

Și geana mea-i atotcuprinzătoare
Că văd albastrul curățat de vînt...
...Și-mi sînteți mai aproape ca nicicînd
Voi, oameni dragi, tu, minunat pămînt.

● ● ●

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1								■		
2							■			
3					■					
4		■		■				■		
5										
6			■				■			■
7					■					
8				■		■				
9							■		■	
10										

COPILĂRIE

ORIZONTAL: 1) Copil din poezia «Luceafărul» de Mihai Eminescu. Barbu Vasile. 2) Îi aparține romanul «Inimă de copil». Sur. 3) A leza. Puterea de a învinge greutățile. 4) Din penarul elevului. Număr (abr.). 5) Duiosul creator al tabloului «Portretul fetiței Nacu». 6) La începutul lui iunie. Pragul școlii numără... șase. Împreună. 7) Numărătoarea copilăriei. Prefabricat obținut prin perforare la cald. 8) Personaj din «Fata de zăpadă» de R. Korsakov. Luntre ușoară încovoiată la capete. 9) Personalitate proeminentă a muzicii românești, autor al suitei pentru vioară și pian «Impresii din copilărie». 10. Premiante!

VERTICAL: 1) Neîntrecutul autor al schiței «Vizita», în care îl întîlnim pe Ionel, un exemplu de proastă educație. 2) Interjecție. Celebru pictor flamand, autorul «Portretului Helenei Fourment și al copiilor săi». 3) Copilași. Panglici în parc. 4) În acest loc. În ragaci! Scule! 5) În liniște. Face... muzică. Colea. 6) Știință care studiază procesul obiectiv al dezvoltării societății în diversitatea și complexitatea lui. Ușițe. 7) Bolduri Barbu Constantin. 8) Gram (abr.). Instituție care se ocupă de educarea și instruirea copiilor. 9) Mare deschizător de drumuri în arta sculpturală, dintre operele căruia cităm «Cap de copil». 10) A compus 20 de miniaturi pentru pian, intitulate «Din lumea copiilor». Certificat de naștere (pl.).

VENERA POPESCU

CUPA REVISTEI „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL, PENTRU COPIII DE LA SATE

Au început să sosească pe adresa redacției noastre primele fișe de înscriere la cea de a VIII-a ediție a Cupei revistei «Cutezătorii» la fotbal pentru copiii de la sate.

Unele sînt de la «veterani» bine cunoscuți din edițiile precedente, altele de la cei care își încearcă șansele pentru prima oară în cadrul popularei noastre competiții. Iată cîteva dintre primele echipe a căror înscriere a fost deja aprobată de juriul competiției: **«A.S. Săgeata»**, Cojasca; **«Viitorul»**, Seaca de Cîmp; **«Olimpicii»**, Conțești; **«Avîntul»**, Salcia-Argetoaia, **«Arcașii lui Ștefan»**, Războieni; **«Jövő-Viitorul»**, Lueta, **«Speranța»**, Mircea Vodă; **«Fulgerul Cozancea»**, Ionășeni-Trusești; **«Flacăra»** Tîrnova; **«Albatros»**, Cogealac; **«Viitorul»**, Comești-Gîngiova; **«Victoria»**, Vețel; **«Răgălia»**, N. Bălcescu; **«Știința»**, Lișteava: **«Automobilul»**, Valea Danului; **«Speranța»**, Valea Dragului; **«Dacii»**, Orăștioara de Sus; **«Avîntul»**, Hideaga; **«Viitorul»**, Moravița; **«Viitorul»**, Ripiceni; **«Speranța Roșiori»**, Valea Vinului; **«Viitorul»**, Balda-Sărmașu; **«Speranța»**. Pleașa-Bucov; **«Viitorul I»** Blidari; **«Viitorul II»**, Blidari-Căiuți»; **«Voința»**, Hințești-Adîncata.

Așteptăm fișele de înscriere de la toate formațiile dornice de afirmare în Cupa «Cutezătorii» la fotbal. Echipele care nu au indicat anul nașterii jucătorilor și fotografiile echipei complete, sînt rugate să trimită conform regulamentului, la redacție toate datele necesare.

Precizăm că rezultatul oricărui meci se consemnează în foaia de arbitraj indicîndu-se **numele ambelor echipe** care au jucat, precum și **scorul** înregistrat, după modelul următor: **«Viitorul»** Ripiceni — **«Speranța»** Valea Dragului: 2—0. Dacă scriem 0—2, înseamnă că **«Speranța»** a cîștigat în deplasare.

N. DOANĂ

COSMOFILATELIE

● *La 15 aprilie 1974, două plicuri speciale au fost realizate în S.U.A. cu ocazia vizitării Centrului de zboruri spațiale de la Houston de către un grup de cosmonauți sovietici. Pe unul dintre plicuri apare o imagine din activitatea comună a astronauților, savanților și inginerilor sovietici și americani, iar pe un altul un cerc policrom avînd în centru inscripția «Apollo-Soiuz».*

● *La 28 și 29 septembrie 1974 s-a deschis la Houston o expoziție filatelică dedicată zborului în comun americano-sovietic «Apollo-Soiuz». O ștampilă specială folosită cu acest prilej înfățișează cele două nave înaintea cuplării lor și redă inscripția «Soiuz» și «Apollo» în limbile rusă și engleză.*

● *Cu prilejul aceluiași eveniment științific, Poșta Română a emis două mărci poștale, cu valoarea nominală de 1,75 și 3,25 lei. Prima reprezintă cele două nave în zbor separat, iar cea de a doua navele cuplate. Mărcile au formatul 27 × 42 mm, fiind tipărite în grupaje de cîte patru, în policromie, tipar tiefdruck, pe hîrtie cromo.*

I. PENESCU

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index
41033

ÎNSEMNĂRI DE CĂLĂTORIE DIN R.P.D. COREEANĂ

DE
EUGEN FLORESCU

9

»COPILUL – regele țării«

Pentru cel ce călătorește în Republica Populară Democrată Coreeană, numele, imaginea, sensibilitatea însăși a acestei țări a Extremului Orient sînt direct legate de copiii ei. Începînd de la sosirea pe aeroport — unde a devenit o tradiție ca salutul să ți-l dea o grupă de pioniere cu brațele încărcate de flori și care, urîndu-ți bun venit, execută un fel de dans pe loc, în timp ce te țin strîns de mîini — și pe tot parcursul vizitei prezența copiilor cu cravate roșii este neîntreruptă și de-a dreptul emoționantă.

Această prezență a copilului derivă, firesc, din atenția pe care partidul și statul coreean o acordă generațiilor celor mai tinere. «Copilul — regele țării», iată o lozincă ce exprimă pe deplin sensul acestei griji: încă de la vîrsta de cîteva luni, statul se îngrijește direct de toate cele trebuincioase creșterii și, mai ales, educării copiilor.

Ceea ce se dovedește iarăși cu adevărat impresionant în pedagogia practicată în R.P.D. Coreeană este marea încredere în puterile copilului de a realiza lucruri dintre cele mai deosebite. Expresia « regele țării» nu traduce o interpretare,ca păpușă,a copilului, ori ca domnișor căruia trebuie să i se dea totul, fără să i se pretindă nimic. La Phenian există un palat al pionierilor care găzduiește mii de copii săptămînal, dotat cu cele mai diverse mijloace instructiv-educative, iar în școlile în care am intrat n-am văzut sală de clasă din care să lipsească o bibliotecă sau o pianină. Numeroase microterenuri sportive există,de asemenea, în fiecare școală. În același timp însă, de la vîrste foarte fragede, copilul este învățat cu munca și cu asumarea unor responsabilități sociale.

La o cooperativă agricolă de proproducție–«Prietenia coreeano-română»–unde am fost în vizită, copiii îngrijeau într-o microfermă avicolă construită chiar în curtea școlii, cîteva sute de păsări, iar în alte locuri ei își asumă sarcina de a prelua în îngrijire o parte a fermelor avicole propriu-zise.

«Nu este deloc prea complicat, mi se spunea, și dacă facem calculul cîte școli avem în țară și înmulțim cifra aceasta cu numărul păsărilor crescute de copii — iată deja un rezultat foarte bun.»

Deosebit de utilă mi s-a părut preluarea în gospodărirea copiilor a tuturor șoselelor din localitățile R.P.D. Coreene. Curățirea acestora, marcarea cu șiruri de pietre vopsite în alb a bordurilor laterale, văruirea trunchiurilor copacilor și a gardurilor etc. intră în sarcina lor; iar ei și-o îndeplinesc cu mare conștiinciozitate.

În general, se consideră în R.P.D. Coreeană că nu trebuie ferit copilul de la obligații serioase, chiar grele, care cer exercițiu mult și foarte multă disciplină. Acest fapt este evident și în studiul pe scară foarte largă al muzicii (și în general al artelor), ca și în organizarea unor programe cultural-sportive care dovedesc multă stăruință. Sute de mii de copii stăpînesc diferite instrumente muzicale sau participă la programe sportive de virtuozitate și, în același timp, de mare anvergură. Pregătirea lor se face în cadrul școlilor printr-o remarcabilă întrepătrundere a obiectivelor pe care și le propun organizațiile de partid și de pionieri sau instituțiile cultural-sportive, cu tematica orelor educative și sportive predate la clasă.

Așa se face că, evitîndu-se supraîncărcarea, se pot organiza excepționale spectacole în aer liber, cu participarea a zeci și zeci de mii de copii, spectacole de o impresionantă precizie, cu caracter social-politic și, în același timp, de o emoționantă măiestrie.

Micii «regi ai țării» îți lasă, astfel, vizitînd R.P.D. Coreeană, una dintre cele mai extraordinare impresii. Ei sînt harnici, pricepuți, buni artiști și sportivi și, în același timp, energici, veseli și curajoși.

Așa cum sînt copiii din toate țările socialiste!

La străvechea roată a olarului — cei mai tineri ceramiști (reportajul, în pag. 12).
Foto: GR. PREPELIȚĂ

26

JOI, 29 IUNIE 1978,
ANUL XII (NR. 561)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

CADRAN POLITIC

După cum ați aflat din presă, de la radio, din emisiunile de televiziune, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a aflat din nou, săptămîna trecută, în mijlocul oamenilor muncii, continuînd dialogul fructuos, direct și deschis, la fața locului, cu cei care realizează nemijlocit bunurile materiale și spirituale. De data aceasta vizita de lucru s-a desfășurat în județele Harghita, Mureș, Sălaj, Satu-Mare și în cîteva mari unități economice și institute de cercetare și proiectare din Capitală.

Calda primire făcută secretarului general al partidului de către oamenii muncii din cele patru județe și din municipiul București, de toate vîrstele și profesiile — inclusiv de purtători ai cravatei roșii cu tricolor și șoimi ai patriei care, alături de părinți, au dat glas nețărmuritei bucurii de a-l avea din nou în mijlocul lor pe cel mai iubit fiu al poporului — a demonstrat, o dată în plus, înaltul grad al coeziunii politico-morale dintre partid și popor, voința unanimă a tuturor oamenilor muncii — români, maghiari, germani și de alte naționalități — de a ridica patria comună, România socialistă, pe tot mai înalte trepte de dezvoltare economico-socială.

Importantele cuvîntări rostite de secretarul general al partidului la marile adunări populare desfășurate cu acest prilej în județele vizitate, dialogul viu purtat pretutindeni cu oamenii muncii, dovedesc permanenta preocupare a conducerii partidului nostru pentru propulsarea tuturor județelor și localităților țării spre noi succese pe toate tărîmurile, pentru realizarea în bune condiții a actualului cincinal. Vizita de lucru a secretarului general al partidului a prilejuit, totodată, manifestarea profund semnificativă a voinței tuturor fiilor pămîntului românesc, indiferent de naționalitate, de a nu-și precupeți energiile creatoare, de a înfăptui neabătut măreţul Program adoptat de Congresul al XI-lea al partidului, de a asigura, prin eforturile lor unite, progresul economic rapid, creșterea neîntreruptă a nivelului de trai al celor ce muncesc, înflorirea continuă a vieții spirituale, ridicarea României pe tot mai înalte culmi ale viitorului comunist.

«Cutezătorii» FORUM-PRESS TRANSMITE:

Brăila. La deschiderea forumului pionierilor brăileni — în tabăra din stațiunea Lacu-Sărat — alături de cei 200 de delegați au dorit să fie prezenți și pionierii din municipiul Brăila ca și numeroși prieteni de-ai lor din Suceava și Dolj, aflați în județ, în tabere de odihnă. Astfel, aproape 3 000 de pionieri au trăit momentele emoționante, festive ale primei zile de forum, au participat la un bogat program cultural — artistic — sportiv, au vizitat expoziția cu cele mai frumoase realizări ale pionierilor din județ, membri ai cercurilor tehnico-științifice și artistice.

Caraș-Severin. Din programul de desfășurare a Forumului județean (de la Rîul Alb) o zi deosebită a fost și aceea în care participanții au avut prilejul să se întîlnească cu muncitori de la Combinatul Siderurgic Reșița precum și cu cei de la Întreprinderea de construcții de mașini.

Harghita. O coincidență care i-a bucurat mult pe participanții la forumul județean: sosirea din județul Neamț a ștafetei-album «Spre comunism pășim cutezători», chiar în ziua deschiderii festive a forumului. De reținut sînt și alte momente: activități, dezbateri, schimburi de experiență organizate în cadrul programului. Pionierii își amintesc cu multă plăcere și de ziua în care, împreună cu prietenii mai mici, șoimii patriei, au lucrat la amenajarea terenurilor lor de joacă, la repararea jucăriilor deteriorate, i-au învățat cîntece și poezii.

Buzău. În frumoasa tabără de la Poiana Pinului unde delegații din județ și-au desfășurat lucrările forumului, într-una din zile, după dezbaterea **«Învățăm, muncim și trăim în chip comunist»** au fost invitați cîțiva juriști, oameni ai legii, în scopul mai bunei cunoașteri și însușiri de către pionieri a legilor statului nostru socialist, a unei comportări civilizate, demne.

Alba. În întîmpinarea lucrărilor forumului județean, peste 1 000 de pionieri din orașul Blaj au organizat ample acțiuni de muncă patriotică la întreținerea culturilor, la culesul legumelor și al fructelor. Colegii lor din comuna Mihalț s-au angajat să ajute, după puteri, la construcția noului dispensar, la înfrumusețarea întregii comune, iar cei din Aiud, Cugir, Zlatna, Roșia Montană să îngrijească, să împrospăteze cu flori monumentele legate de istoria patriei.

Iași. Tabăra forumului se află în pădurea Ciric. În oraș, stegulețe, afișe, gazete de stradă amintesc despre sărbătoarea pionierilor ieșeni, despre faptul că cei mai destoinici purtători ai cravetei roșii cu tricolor din întreg județul și-au dat întîlnire pentru a dezbate probleme importante ale vieții pionierești. În cinstea acestui eveniment, colegii din comuna Aroneanu au pregătit un frumos și bogat program artistic pe care au hotărît să-l prezinte la încheierea lucrărilor.

RADAR DE VACANȚĂ

«Copilărie fericită» *este genericul sub care s-au desfășurat, în aceste prime zile de vacanță, numeroase și ample manifestări cultural-artistice și sportive la* **Hîrlău, Iași, Tîrgu Frumos** *(jud.* **Iași**), *la* **Pucioasa** *(jud.* **Dîmbovița**), *la* **Urziceni** *(jud.* **Ilfov**), *la* **Apahida** *(jud.* **Cluj**) *și în multe alte localități din țară.*

Pionierii și școlarii *din comuna* **Istria,** *județul* **Constanța,** *și-au îndeplinit și depășit angajamentul anual de muncă patriotică. Realizatori și beneficiari ai unor complexe baze sportive, pionierii au de gînd ca în vacanță să-și construiască și o popicărie!*

Cu toții — în clasa a VII-a! *acesta a fost cuvîntul de ordine cu care au început anul școlar 1977—1978 elevii clasei a VI-a a Liceului real-umanist din* **Gătaia,** *județul* **Timiș.**

Cuvîntul a fost respectat întocmai.

Porniți **«Pe urmele revoluționarilor de la 1848»,** *pionierii din comuna* **Buda,** *județul* **Iași,** *au organizat o foarte instructivă excursie la Ruginoasa și Mircești. Iată-i, în imagine, ascultînd la Mircești relatările unui pionier-ghid.*

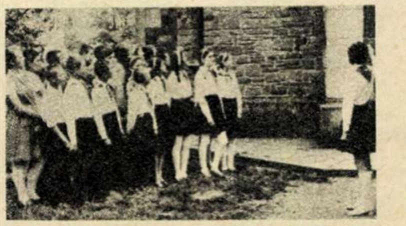

SEMNAL

1500 tone! Aceasta este cantitatea de plante medicinale și aromatice pe care purtătorii cravatei roșii cu tricolor din întreaga țară s-au angajat să o strîngă pe parcursul vacanței mari. Pentru realizarea acestui angajament care vă onorează, fiecare pionier trebuie să se simtă mobilizat, fiecare detașament și unitate trebuie să-și mobilizeze forțele și posibilitățile pentru a contribui la îndeplinirea și chiar la depășirea lui!

* * *

La lumina rampei: *formația de dansuri a Școlii generale nr. 4* **Hunedoara,** *participantă la Festivalul Național «Cîntarea României».*

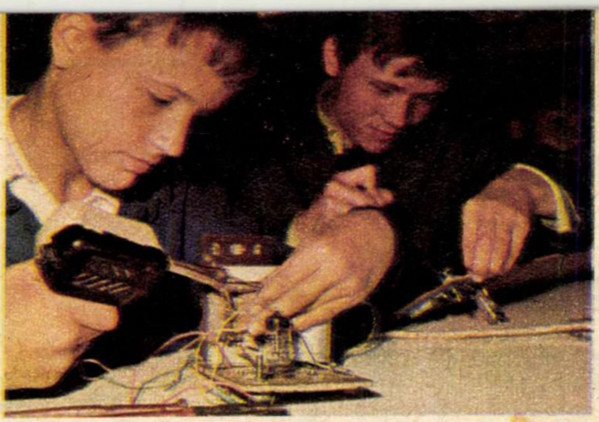

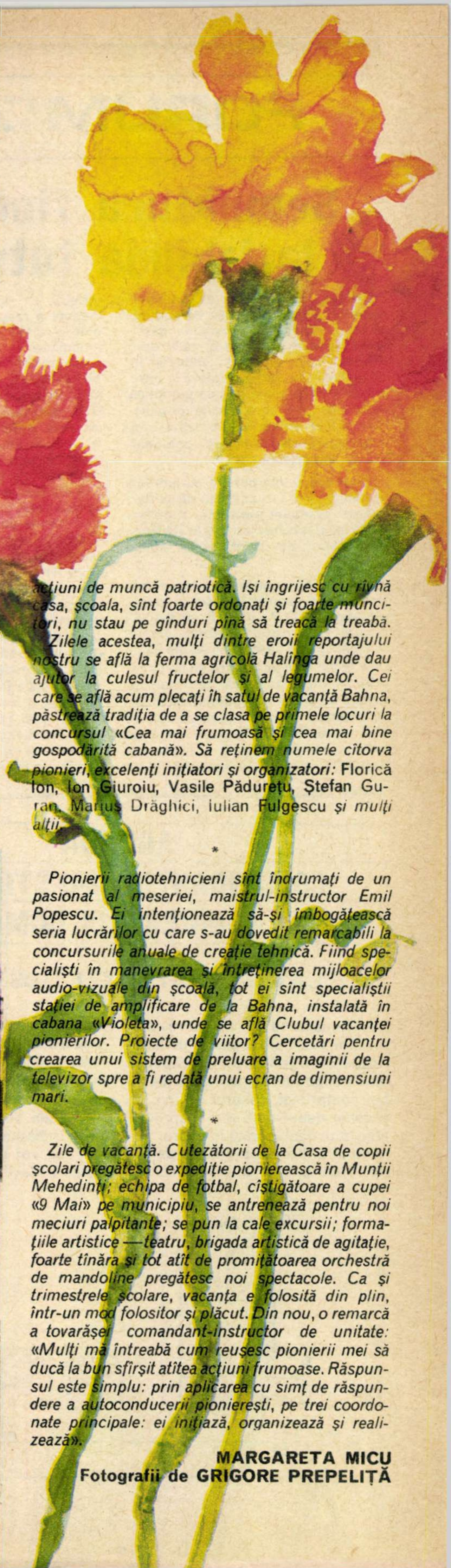

CASA NOASTRĂ-FAMILIA NOASTRĂ

Copii care-și petrec copilăria cu bucurie și cu încredere, care știu totodată să-și valorifice din ce în ce mai bine puterea de dăruire, priceperea și entuziasmul, astfel de copii, astfel de pionieri, vă prezentăm astăzi, făcînd o vizită la Casa de copii școlari din Drobeta-Turnu Severin. Datorită competenței și muncii fără preget depuse, pionierii de aici și-au cîștigat printre colegii din județ un prestigiu durabil.

Revista noastră, care a înregistrat întotdeauna cu deplină satisfacție saltul în calitate, activitatea în suiș, vă vorbește astăzi despre această unitate de pionieri cu peste trei sute de membri, care au să ne spună multe despre viața și activitatea lor.

«Pionierii din unitate, îndeosebi cei din clasa a VI-a, au idei, inițiative și trec imediat la îndeplinirea lor» — ne spune comandanta-instructor de unitate, tovarășa Violeta Florescu. Sînt idei, inițiative care urmăresc scopuri importante, cum ar fi autodotarea, spre exemplu. Accesoriile metalice de la mobilier, suporturile de flori lucrate în metal, difuzoarele, jocurile mecanice, chiar și țesături și cusături (deși sînt toți băieți, unii dintre ei au învățat cu plăcere măiestria țesutului), leagănele pentru spațiul de joc și multe altele sînt făcute de copii, în atelierele și în cercurile din școală. Priceperea de tineri ucenici se îmbină cu priceperea și talentul de tineri gospodari și participanți de nădejde în acțiuni de muncă patriotică. Își îngrijesc cu rîvnă casa, școala, sînt foarte ordonați și foarte muncitori, nu stau pe gînduri pînă să treacă la treabă.

Zilele acestea, mulți dintre eroii reportajului nostru se află la ferma agricolă Halînga unde dau ajutor la culesul fructelor și al legumelor. Cei care se află acum plecați în satul de vacanță Bahna, păstrează tradiția de a se clasa pe primele locuri la concursul «Cea mai frumoasă și cea mai bine gospodărită cabană». Să reținem numele cîtorva pionieri, excelenți inițiatori și organizatori: Florică Ion, Ion Giuroiu, Vasile Pădurețu, Ștefan Guran, Marius Drăghici, Iulian Fulgescu *și mulți alții.*

*

Pionierii radiotehnicieni sînt îndrumați de un pasionat al meseriei, maistrul-instructor Emil Popescu. Ei intenționează să-și îmbogățească seria lucrărilor cu care s-au dovedit remarcabili la concursurile anuale de creație tehnică. Fiind specialiști în manevrarea și întreținerea mijloacelor audio-vizuale din școală, tot ei sînt specialiștii stației de amplificare de la Bahna, instalată în cabana «Violeta», unde se află Clubul vacanței pionierilor. Proiecte de viitor? Cercetări pentru crearea unui sistem de preluare a imaginii de la televizor spre a fi redată unui ecran de dimensiuni mari.

*

Zile de vacanță. Cutezătorii de la Casa de copii școlari pregătesc o expediție pionierească în Munții Mehedinți; echipa de fotbal, cîștigătoare a cupei «9 Mai» pe municipiu, se antrenează pentru noi meciuri palpitante; se pun la cale excursii; formațiile artistice — teatru, brigada artistică de agitație, foarte tînăra și tot atît de promițătoarea orchestră de mandoline pregătesc noi spectacole. Ca și trimestrele școlare, vacanța e folosită din plin, într-un mod folositor și plăcut. Din nou, o remarcă a tovarășei comandant-instructor de unitate: «Mulți mă întreabă cum reușesc pionierii mei să ducă la bun sfîrșit atîtea acțiuni frumoase. Răspunsul este simplu: prin aplicarea cu simț de răspundere a autoconducerii pionierești, pe trei coordonate principale: ei inițiază, organizează și realizează».

MARGARETA MICU
Fotografii de GRIGORE PREPELIȚĂ

FORUM'78

Semnătura fiecăruia, la izbînda tuturor!

Breaza, iunie 1978. În ambianța munților, a răcorii trimise de pădurile de brazi, pionierii prahoveni își desfășoară bogatul program al celui de-al VII-lea Forum județean. Întîlnirile lor cu activiști de partid, vizitele în întreprinderi, dezbaterile, munca patriotică, drumețiile în împrejurimile orașului, programele artistice și sportive, conferă fiecărei zile de tabără «personalitatea», importanța sa.

Dintr-o discuție purtată cu pionierii participanți la forum, aflăm că la dezbaterea «**Fiecare pionier — membru activ și destoinic al Organizației**», majoritatea au dorit să-și spună părerea.

—Este firesc, ne-a confirmat **Nicolae Dănilă,** pionier locțiitor al președintelui C.N.O.P., întrucît se discută despre viața noastră internă pionierească, despre ceea ce ne revine fiecăruia, astfel încît activitatea să fie bogată în conținut, atractivă. Unii comandanți s-au arătat nemulțumiți că în detașamentele lor există pionieri care se lasă rugați, care numai după insistențe îndelungate participă la anumite acțiuni. «Ce să facem cu aceștia?» s-au întrebat ei, cerîndu-ne părerea. Din discuții a reieșit că multe proveneau dintr-o slabă organizare. Adică, se întîmplase de mai multe ori să nu se respecte ora de întîlnire, adunările să nu fie foarte bine pregătite, iar locul desfășurării unor acțiuni nu cel mai judicios ales. Iată, ne-am zis cu toții, că nu este suficient să ne propunem acțiuni cu nume răsunătoare, dar care, realizate slab, în final să ne lase un sentiment de neîmplinire.

—Despre programele de activități, despre felul cum le alcătuim și mai ales cum le dăm viață, discuțiile s-au constituit într-un veritabil schimb de experiență, ne-a mărturisit cu satisfacție **Andra Nicolae,** pionier locțiitor al președintelui Consiliului municipal al Organizației Pionierilor. Mulți dintre noi am fost de părere că trebuie să găsim o modalitate prin care programul de activități să implice mai mulți pionieri. Apare, de pildă, înscris un astfel de titlu: «Ce frumoasă ești țara mea!» iar la rubrica «cine răspunde» numele unui pionier, pe care de cele mai multe ori îl reîntîlnești și la alte rubrici. Pe lîngă faptul că titlul, pur și simplu, nu clarifică conținutul acțiunii, nu mi se pare firesc ca un singur pionier să fie răspunzător de organizarea și desfășurarea mai multor activități. Trebuie să facem în așa fel încît în fiecare acțiune de-a noastră să fim cît mai mulți implicați. Astfel, pe rînd, ținînd seama de preferințe și de opțiuni, să avem cu toții responsabilități, să participăm direct la pregătirea unora din acțiuni.

—La această dezbatere și eu am avut de împărtășit multe lucruri bune din experiența noastră, ne-a spus și **Dana Teodorescu,** pionier locțiitor de comandant de unitate. N-aș vrea să par lipsită de modestie dar unitatea de la Școala generală nr. 24 din Ploiești a obținut frumoase rezultate în activitatea pionierească, în special în munca de autogospodărire. «Cupa hărniciei» instituită de noi și atribuită celor mai destoinici pionieri precum și atenția specială acordată colegilor foarte harnici — chiar dacă aceștia nu au numai note foarte bune — a dus la rezultate aproape surprinzătoare. Stimulați, simțindu-ne mereu alături, împreună, ne-am îmbunătățit cu toții și situația la învățătură. Rezultatul: la sfîrșitul anului nici un corigent, nici un repetent. Socotesc, astfel, că fiecare pionier al unității noastre s-a dovedit un membru activ și destoinic al Organizației.

ELENA MĂNESCU

AGENDA COMANDANTULUI-INSTRUCTOR ȘI A PIONIERULUI-COMANDANT

PLANUL PISTEI CU OBSTACOLE

În numărul 19 din a.c. al revistei noastre v-am oferit planul de amenajare și organizare în încăperi a unui poligon de tragere cu arma cu aer comprimat, calibrul 4,5 mm. În aceeași idee—de-a veni în sprijinul activității desfășurate în cadrul sistemului unitar de pregătire pentru apărarea patriei a pionierilor și școlarilor, precum și a acțiunilor cu acest caracter — locale, județene, interjudețene și republicane —, publicăm de data aceasta **planul pistei cu obstacole.** Pe lîngă indicațiile din desenul de jos, mai facem următoarele precizări:

— se vor respecta întocmai dimensiunile din schemă, dispunerea elementelor pe traseu, precum și intervalele dintre acestea;

—în funcție de terenul existent, de spațiul avut la dispoziție, traseul pistei poate avea formă liniară, circulară, de patrulater etc.;

—pista se amenajează pe teren plat iar elementele pot fi fixe sau mobile;

—în alegerea terenului de amplasare a materialelor de construcție, cît și în confecționarea elementelor pistei, se va acorda o deosebită atenție înlăturării tuturor cauzelor ce pot genera accidente de orice natură;

—în confecționarea obstacolelor nr. 3, 4, 5, 6 și 7 pot fi utilizate ca materiale de construcție, elemente din lemn, metal, prefabricate din beton, cauciuc, mase plastice, în funcție de scopul fiecărui obstacol și de procedeul de trecere folosit;

—pentru protejarea părților lemnoase sau metalice împotriva agenților distructivi, stîlpii de susținere și conturul elementelor pistei se vor vopsi, alternînd în mod egal culorile alb cu roșu, iar celelalte suprafețe (inclusiv cele cu care se vine în contact direct) se vor vopsi cu culoare albă.

1) Aliniament de plecare; 2) Șanț tridimensionat pentru sărituri; 3) Obstacol din sîrma lisă pentru mersul tîrîș; 4) Obstacol pentru escaladare; 5) Bîrnă de echilibru; 6) Bușteni; 7) Obstacol pentru mers în atîrnat; 8) Aliniament de sosire.

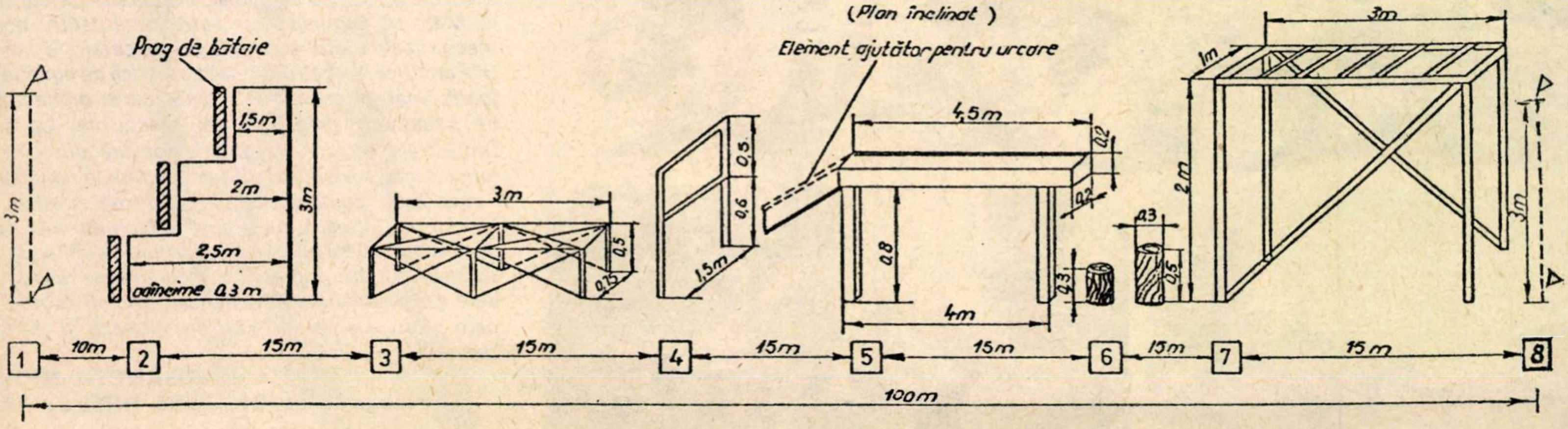

OMAGIU ÎNVĂȚĂTORULUI

de GEORGE MACOVESCU

Ce splendid nume a găsit poporul nostru celui care aduce lumină în mintea, abia deschisă către viață, a copiilor!

Învățătorul este cel care îi trece pe cei mici din lumea basmelor în lumea cunoștințelor organizate, a științei. Și ce trecere grea, plină de spaime de o parte, plină de griji și răspunderi de cealaltă.

Învățătorul este călăuză răbdătoare, perseverentă, curajoasă și plină de o mare iubire pentru om și pentru destinele lui. Pentru că, numai o mare iubire de oameni îl poate mîna pe învățător să trăiască o viață întreagă printre copii, să-i înțeleagă, să ajungă la puritatea lor sufletească, să-i smulgă din neștiință și să-i ducă mereu mai sus, spre universul fără margini al cititului și al scrisului.

Învățătorul este flacăra din care se aprind mereu și mereu luminițele ce devin faruri.

Este singura și marea lui mulțumire. Este răsplata unei generoase dăruiri.

Tatăl meu a fost învățător, vreme de treizeci și cinci de ani, într-un mărunt și neînsemnat sat.

Rîndurile acestea sînt pentru memoria lui.

Rîndurile acestea sînt pentru cinstirea tuturor învățătorilor, de ieri, de azi și de mîine, a celor care, cu modestie, dar cu o mare forță spirituală, luminează acest neam al nostru.

*

Despre învățătorul meu, nu am scris niciodată. Era tatăl meu. Dar despre profesorii de mai tîrziu, am scris. Și cum i-am considerat întotdeauna tot ca învățători ai mei, transcriu aici rîndurile dedicate lor.

Portret de lumină

Veneam dintr-un sat mărunt și îndepărtat să învăț carte în Capitala țării. Întîmplarea făcuse să nimeresc la «Sfîntul Sava». Auzise tata, acolo în cătunul acela scufundat între dealuri, că celor ce aduceau un certificat de... «paupertate», adică de sărăcie (îl mai păstrez și azi printre hîrtiile mele), le era îngăduit să dea examene pentru bursă, adică pentru un loc în internatul școlii.

M-a înscris și pe mine. Domni cu părul alb și serioși, dar cu voce blîndă și nerepezită, m-au întrebat destule pînă mi-au dat dreptul să intru, la rînd cu ceilalți, în clasa a I A, a Liceului «Sfîntul Sava».

Multe m-au impresionat atunci pe mine, băietan dat jos din nucii răspînditului meu sat și plantat în mijlocul unui oraș mare, printre elevi cu șapcă albastră și număr la mînă, dar dintre toate cel mai mult m-a dominat figura directorului liceului. Drept spus, la început m-a înspăimîntat. Nu aveam însă dreptate. Voi fi fost eu sperios și mai cu seamă nedeprins cu reguli și discipline!

Cartea claselor primare o învățasem repede și fără mare greutate. Toamna mi-o petreceam în nuci, pruni și gutui, iarna la săniuș, primăvara după brîndușe și vara la scaldă. La «Sfîntul Sava» nu mai mergea așa. În primele zile, a apărut în clasă, cu catalog mare sub braț, un om trecut de cumpăna vieții. Călca sigur și vioi, purtînd un frumos cap ușor înclinat pe umărul stîng și clipind des din ochii iscoditori, dar blînzi. Ne era profesor de limba română. A strigat catalogul, pronunțîndu-ne numele rar, cu voce baritonală, timbrată, pe care o mai aud și acum, ne-a privit îndelung pe fiecare și apoi a început să se plimbe printre bănci, cu mîinile la spate, cu capul plecat. Purta o lavalieră neagră, îngrijit legată în jurul unui guler alb. Așa l-am văzut cît am rămas în liceu. Așa și mai tîrziu. Scîndurile tocite și strîmbe ale podelei vechii clădiri, fost lazaret militar german în timpul primului război mondial, scîrțîiau sub ghetele directorului nostru și zgomotul îl supăra. S-a oprit, s-a rezemat de fereastră, jumătate întors spre clasă, jumătate spre afară și privind peste castanii din curtea liceului a început să vorbească despre frumusețile limbii române. Ne-a spus multe, vreme de o oră. Auzeam atunci pentru prima dată pomenindu-se numele cronicarului Neculce, Miorița se amesteca în capul meu cu basmele lui Ispirescu pe care le citisem într-o carte terfelogită de atîta folosință în acel sat al copilăriei mele, făceam cunoștință cu noțiuni de care habar nu aveam, dar, drept spus, n-am înțeles nimic. Cînd a bătut marele orologiu de la catedrala «Sfîntul Iosif» din vecini și am izbucnit pe ușă spre recreație, uitasem totul. Și totuși, îmi rămăsese ceva: figura aceea a directorului, un amestec de energie și visare, de asprime și bunătate, de hotărîre și ezitare.

……

Șapte ani m-a învățat profesorul meu de la «Sfîntul Sava» limba și literatura română. A fost aspru cu mine, dar drept. Nu m-a crutat și nu mi-a trecut cu vederea nici o greșeală.

În clasa a șasea, în ultimul trimestru, ne-a dat să tratăm la teză subiectul: «Diftongii în limba română». Subiect greu. Panică printre noi. Am făcut o lucrare bună, însă «din fuga condeiului», am scris un **s-au**, *un singur s-au, împreunat, adică* **sau.** *Cu creion roșu, profesorul meu a încercuit greșeala și a însemnat: «Teza merita nouă. Pentru aceasta, doi». Cînd ne-a distribuit lucrările, a întrebat: «Este cineva nemulțumit?» M-a așteptat să mă ridic. Am rămas așezat și n-am spus nimic. Avea dreptate. Am înțeles atît de bine că avea dreptate Ștefan Pop, directorul liceului de la «Sfîntul Sava», primul meu profesor de limbă și literatură română, încît de atunci și pînă acum nu am mai făcut o asemenea greșeală, în mulții ani care au trecut și în care am înnegrit multă hîrtie cu slovele mele.*

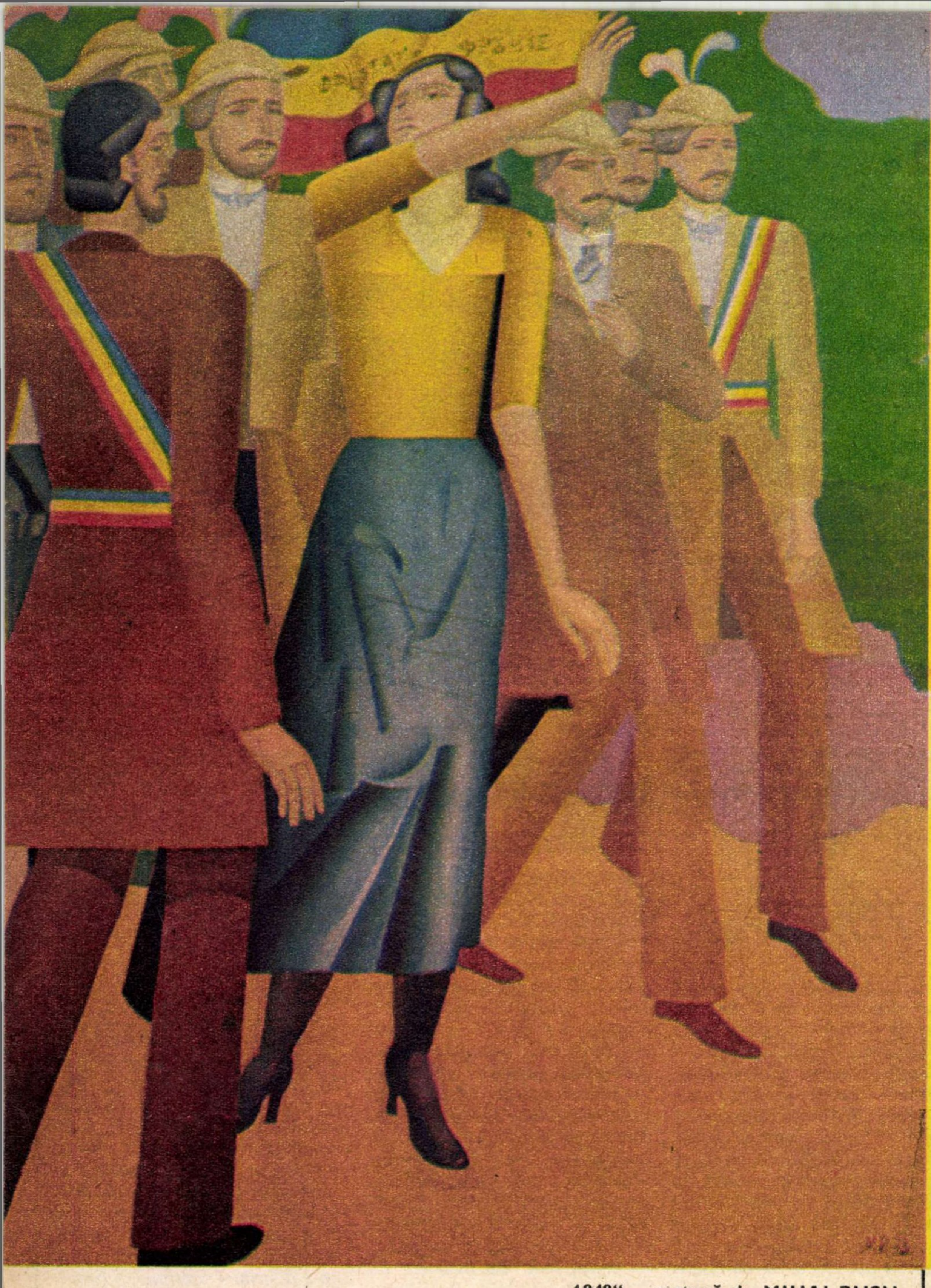

„1848“ – pictură de **MIHAI RUSU**

România

E patria, pămîntul pe care ne-am născut
Și ne-am întemeiat statornicia.
E tot ce-am fost, ce sîntem și tot ce năzuim
Dar și cuvînt fierbinte: România.

Popor ivit din vitejească stirpe,
Te-ai nemurit prin nume de eroi.
Cînd spunem: Burebista, Ștefan, Horea,
Doftana sau Lupenii, spunem noi!

Slăvită fie țara ce-ntr-un măreț august
Și-a cucerit deplina libertate.
Și-și'naltă cutezanța condusă de partid
Spre comuniste piscuri înstelate.

Cu tot ce sînt, sînt tînără mlădiță
Crescînd sub'naltul țării cer.
Ca și părinții, vrednici comuniști,
Mă-ndemn să fiu destoinic pionier.

Cu cartea și unealta mă-nfrățesc
Să fiu al țării mele faur,
Să-nscriu și eu în timpii viitori
O slavă vie-n cartea ei de aur.

CĂTĂLINA STĂNCIOIU
clasa a V-a A,
Din revista «ASPIRAȚII»,
Liceul de matematică-fizică nr. 2,
București

CE ȘI CUM CITIM?

TIMPUL PENTRU LECTURĂ

de prof. univ. dr.
ION DODU BĂLAN

Lectura necesită timp. Și nu un timp oarecare. Timp mult și potrivit cu ceea ce citești. Nu e o glumă cerința după care fiecare carte trebuie citită într-un anume timp. Sînt cărți care se cer citite noaptea. Ion Minulescu a pus chiar în titlul unei cărți această indicație: **Citiți-le noaptea.** Alte cărți se cer citite iarna, lîngă foc, unele în zile de sărbători, iar cîteva toată viața, revenind în fiecare zi la ele, ca la niște prieteni dragi, indispensabili existenței noastre. Acestea vor fi cărțile de căpătîi. De ele nu ne mai putem despărți. Asupra lor vom decide singuri după ce am parcurs multe, foarte multe titluri. Dar cînd să citești atîtea cărți. Avem atîtea de făcut și timpul e măsurat. Aceasta e o problemă pe care aș vrea s-o rezolvăm împreună. Să luăm o zi obișnuită. Mergem la școală. Venim acasă cu obligația de a pregăti lecțiile pentru a doua zi, de a ne scrie temele. Sîntem copii și avem nevoie organică să ne jucăm. Le vom face pe toate măsurîndu-ne bine timpul. Vom vedea că ne rămîne zilnic cel puțin o oră pentru lectură. Într-o oră, un pionier citește minimum 20 de pagini. În felul acesta vom citi tot la 10 zile o carte de 200 pagini, reușind ca într-un an să parcurgem aproximativ 7 300 de pagini, adică vreo 23 de cărți. Dacă aceste cărți vor fi bine alese, așa cum am mai spus, și bine însușite, cititorul respectiv va avea în cîțiva ani o cultură generală frumoasă, variată și temeinică. Personalitatea lui va crește, văzînd cu ochii. Totul este să folosim timpul cu răspundere, să nu pierdem vremea. Vreme nu are pentru a face lucruri frumoase, numai acela ce o risipește. Și nu trebuie să uităm că vremea e singurul bun care o dată irosit și risipit nu-l mai putem cîștiga niciodată. A pierde vremea, la orice vîrstă, înseamnă să-ți pierzi degeaba anii propriei vieți. Lectura adevărată ne ajută să cîștigăm timp și nu să-l pierdem. «Cît ești tînăr încă — scria poetul latin Horatius — deschide-ți inima curată învățăturilor, încrede-te în cei mai înțelepți decît tine. Vasul păstrează multă vreme mireasma de care s-a pătruns mai întîi». Lecturile din tinerețe dau formă fizionomiei tale spirituale. Ele te marchează pe toată viața. «Descoperirea fericită a unei cărți bune — spunea Marcel Prévost — poate schimba destinul unui suflet» iar Lamartine admira în romanul său Graziella «minunata putere a cărții a cărei lectură este un eveniment în viața unei inimi». Asemenea evenimente să aibă loc în fiecare zi pentru ca viața noastră să nu treacă în zadar. Să nu uităm că tot ce vom fi mai tîrziu ca oameni, sîntem într-o mare măsură rod al eforturilor noastre anterioare. Să nu ne plîngem că nu avem timp, ci să ne preocupăm să-l folosim rațional, lăsînd, firește, loc și distracțiilor și veseliei, fiindcă vorba lui Barbu Paris Mumuleanu:

«Barim cît trăim
Să ne veselim.»

SUS, LA BARAJ

schiță de **COSTACHE ANTON**

Dia s-a apropiat și trecîndu-și palma peste fruntea mică și albă a puiului de căprioară,l-a întrebat:

—De ce-ai fugit de lîngă ai tăi, neastîmpăratule? Acum ce-o să ne facem cu tine?

—O să-l ducem la rezervație, a spus Petru Petru. Spre seară apare cîrdul de căprioare și o să plece cu el.

Hanibal s-a ridicat morocănos, s-a dus spre marginea cealaltă a poienii și a lătrat scurt de trei ori. Petru Petru l-a privit mirat. S-a întors cu puiul de căprioară spre Dia.

—Vrei să-l ții puțin?

—Dar ce s-a întîmplat?

—Nu știu, a spus Petru Petru. O să aflu îndată. Hanibal e nemulțumit de ceva. Nu vrea să ne întoarcem la rezervație.

S-a apropiat repede de uriașul Saint-Bernard și a întrebat cu glasul scăzut, aproape rugător:

—De ce te-ai supărat, Hanibal?

Dar Hanibal nu l-a auzit. N-a întors capul și nici nu și-a fluturat urechea, cum avea obiceiul ori de cîte ori îi vorbeai. A rămas nemișcat, privind spre masivul stîncos al Arcașului Mare, învăluit pînă mai sus de jumătate în cețurile albăstrii ale după-amiezii.

Petru Petru a vrut să-l mîngîie pe creștet, să-l îmbuneze, însă un mîrîit amenințător l-a făcut pur și simplu să încremenească la un pas de Hanibal, cu mîna suspendată în aer, îndoită de parcă ar fi fost susținută de o proteză invizibilă. Unchiul Matei, care se îndepărtase printre arbori, privind atent pe jos, căutînd ceva, s-a întors lîngă noi. Dia a spus îngrijorată:

—Nu știm ce-i cu Hanibal, unchiule Matei. S-a supărat așa, din senin. Petru Petru a încercat să afle ce are, dar i-a arătat colții.

Unchiul Matei s-a uitat spre Petru Petru. A întrebat:

—Ce i-ai spus?

—Nimic!

—Chiar așa, unchiule Matei, a intervenit Dia. Nu i-a spus nimic. Vorbeam despre neastîmpăratul ăsta. Petru Petru zicea să-l ducem la rezervație.

Unchiul Matei o asculta pe Dia cu atenție, dînd din cap după fiecare cuvînt pe care îl rostea. La sfîrșit a întrebat cu un zîmbet, despre care nu puteai să-ți dai seama dacă aproba și era un zîmbet serios sau dacă dezaproba și era un zîmbet ironic:

—Și Hanibal s-a supărat?

—Da, s-a supărat! a spus aproape răstindu-se Petru Petru.

—Păi, avea tot dreptul să se supere.

—De ce? a întrebat Dia.

—Pentru că Hanibal e un cîine deștept și drept. Puiul de căprioară pe care-l ții tu în brațe nu-i de prin părțile astea. M-am uitat pe sub ulmi și am descoperit urma lui Copită retezată.

—Asta-i bună, s-a înviorat Petru Petru. Și matale crezi că Hanibal a ghicit că puiul de căprioară e străin?

Unchiul Matei a rîs:

—Nu. Păi, nu-i vorba de ghicit. Hanibal știe precis ce-i cu puiul de căprioară. După semnele pe care le-am găsit pe sub ulmi, aici a fost o luptă, la care a luat parte și Hanibal.

—Cu lupii? a întrebat Petru Petru.

Unchiul Matei a rîs iar:

—Dacă-l vezi pe Hanibal teafăr, atunci poți să fii sigur că a fost o luptă cu lupii. Hanibal poate să înfrunte singur și cinci lupi. După toate semnele, cîrdul de căprioare s-a retras spre ascunzișurile muntelui fără nici o pierdere. Puiul a rămas, bineînțeles, în grija lui Hanibal.

—Înseamnă că trebuie să pornim în căutarea cîrdului de căprioare, a spus Dia.

—Negreșit, a încuviințat unchiul Matei, dînd din cap rar și apăsat, de parcă lîngă cuvîntul rostit ar fi pus un sigiliu voievodal.

A dus apoi repede cornul de vînătoare la buze, a sunat de două ori prelung, s-a apropiat de Hanibal și l-a întrebat:

—Ce zici, băiete? Mergem să-l căutăm pe prietenul tău, Copită retezată?

Dia a întrebat uluită:

—Cum, unchiule Matei? Hanibal îl cunoaște mai de mult pe cerbul căruia mata îi zici Copită retezată?

—Da, de mult, a spus unchiul Matei privind iar spre rădăcinile ulmilor și stejarilor, atent și meticulos. E o poveste mai lungă. V-o spun pe drum. Acum trebuie să ne grăbim, că vine seara, cad cețuri și s-ar putea să nu mai dăm peste cîrdul de căprioare.

Unchiul Matei s-a oprit la cîțiva pași de rădăcina unui ulm, a ridicat privirea, s-a uitat într-o anumită direcție și a spus:

—Am găsit urma lui Copită retezată. Putem porni.

A vrut să se întoarcă spre uriașul patruped, să-l cheme, dar Hanibal, înțelegînd parcă despre ce era vorba, s-a apropiat singur, și-a plimbat botul peste frunzele uscate și fără alt îndemn a pornit-o printre copaci, nu la vale, cum era de așteptat, cum mă așteptam eu adică, și Dia, ci în partea opusă, spre dealul care urca destul de pieptiș. Petru Petru a vrut să se repeadă după el, dar unchiul său l-a prins de braț:

—Păi, ce faci, nepoate? De ce crezi că i-am dat urma lui Hanibal? Să alergăm după el?

Am pornit-o toți patru la vale, prin pădurea de ulmi, de stejari înalți și de carpeni. Pășeam lîngă Dia și lîngă Petru Petru cu senzația că nimerisem pe un tărîm de basm. Dar senzația aceasta era provocată nu atît de peisaj, adică nu atît de ce vedeam, cît mai ales de ce auzeam. Pentru că tot ce spunea unchiul lui Petru Petru era ca un fir tors dintr-un caier uriaș, care n-avea început și nici sfîrșit. Așa, drumul căprioarelor era sinuos și neprevăzut —proiectat cu îndrăzneală după toate legile strategiei și tacticii cerute într-o luptă. Căprioarele o porneau întîi la deal, îl urcau în goană vijelioasă iar cînd ajungeau în apropiere de culme, o coteau brusc spre vale. Ajunse jos, urcau spre culmea altui deal. Însă nu rămîneau prea mult sus pe creastă și nici jos în vale. —drumul drept era în avantajul lupilor și ele nu le lăsau niciodată acest avantaj. Urcînd și coborînd lupii oboseau mai repede — decît dacă ar fi alergat pe drum drept— și unul cîte unul ieșeau din luptă, rămîneau pe drum epuizați, învinși. Cînd lupii nu se lăsau atrași de goana aceea bezmetică, lupta devenea inegală. Atunci căprioarele erau conduse de Copită retezată spre așezările oamenilor. Cine era, de fapt, Copită retezată? Din nou o poveste? Greu de precizat, pentru că din caierul lui uriaș, unchiul lui Petru Petru l-a scos și pe el, cîndva un pui de căprioară găsit lîngă pragul ușii de la intrare cu o jumătate de copită lipsă. I-o retezase vreo capcană sau colții unui lup — sau, și mai de necrezut, nimerise cu piciorul într-o crăpătură de stîncă și își lăsase jumătate de copită acolo. Oricum, unchiul lui Petru Petru l-a oblojit și l-a ținut pe lîngă casă o iarnă întreagă.

—Hanibal era mic, de cîteva săptămîni, abia făcuse ochi dar s-a împrietenit cu puiul de căprioară și sînt prieteni și azi, a spus unchiul lui Petru Petru rîzînd.

In costumul de brigadier silvic, unchiul lui Petru Petru se contopea mereu cu trunchiurile arborilor, era absorbit parcă de coloritul ciudat al pădurii, dispărea brusc din fața ochilor ca să apară puțin mai încolo, pe un dîmb golaș, potopit de lumina aurie, aproape ireală a soarelui.

În apropierea stației de unde puteam lua telefericul, unchiul lui Petru Petru ne-a făcut semn să-l așteptăm. S-a uitat iar cu atenție pe sub arbori, a ridicat ochii spre singurătățile Arcașului Mare și a spus:

—Hanibal a trecut pe aici. Așa că și pe el și pe Copită retezată o să-i găsim sus, în preajma barajului. Urcăm cu telefericul.

Cabina telefericului, mare și spațioasă, cu bănci din lemn lustruit era aidoma unui vagon de tramvai.

Ușa, tot ca la tramvai, se deschidea automat. Am intrat pe rînd. Întîi Dia, apoi Petru Petru care ducea puiul de căprioară, eu și la urmă unchiul lui Petru Petru. Nu mi-am dat seama cînd am pornit, dar cînd m-am uitat pe geam am văzut jos un drum subțire ca un fir de păianjen, iar pădurea dispăruse, pămîntul părea acoperit cu un covor din mușchi sau de iarbă.

Dia a strigat:

—Uite acolo, departe, se înalță fabrica de ciment.

—Iar acolo, a strigat și Petru Petru,o să fie fabrica de mobilă.

—Acolo e barajul, a strigat iar Dia.

Dia stătea la o fereastră, Petru Petru la altă fereastră, iar eu alergam de la unul la altul uluit, fascinat, cu senzația că trecusem dintr-un basm în alt basm, dintr-un tărîm mirific în altul fabulos.

Am coborît sus, la baraj. Pe o pajiște, nu prea departe, am zărit un cîrd de căprioare și un cîine mare, alb, cu pete galbene pe bot și pe spate.

—Uite-l pe Hanibal, a strigat Dia și luînd puiul de căprioară de la Petru Petru a pornit alergînd bucuroasă spre cîrdul de pe pajiște. Am încercat să mă bucur și eu. Am încercat chiar să-l caut cu privirea pe legendarul Copită retezată. Dar nu l-am găsit. Printre căprioarele de pe pajiște pășea rar, șchiopătînd un cerb obișnuit.

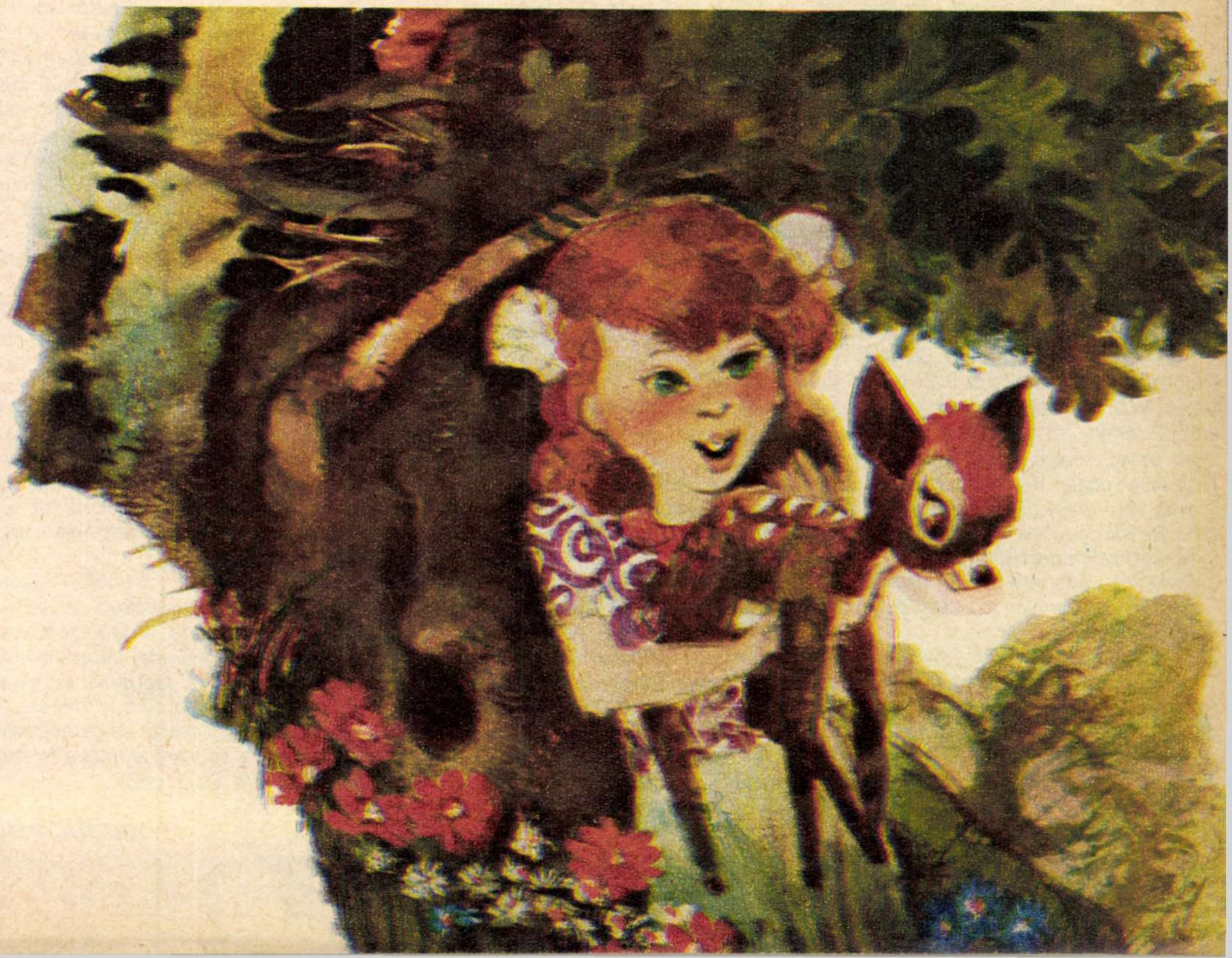

FERESTRE DESCHISE SPRE LUME

O SEMNĂTURĂ DIN CAJAMARCA

O filă ruptă dintr-un carneţel. Un scris caligrafic. Un nume: Quispe Martinez.

Fila aceasta de carnet este, poate, amintirea cea mai frumoasă din Cajamarca, o localitate din Anzii peruani, care păstrează mărturii ale unui moment dramatic din istoria incaşilor.

Aici, la Cajamarca, există o casă celebră de care pomenesc multe legende şi toate tratatele despre istoria incaşilor.

Trecînd pragul acestei clădiri ridicată din blocuri de granit, apar lîngă mine, răsărind parcă din pămînt, trei băieţaşi cu bonetele tipice ale indienilor din Anzi. Unul dintre ei, ceva mai mare decît ceilalţi, să fi avut vreo 12—13 ani, mi se adresează într-o spaniolă puţin cîntată, poate din preocuparea de a evita vreo greşeală de exprimare. (Aici, ca în alte regiuni rurale ale Anzilor, se vorbeşte quechna, vechiul grai al incaşilor; spaniola e cunoscută mai ales de cei care au contact cu localităţi urbane.)

— Ştiţi, senõra — mi se adresă el — că, în casa asta, căpetenia conchistadorilor, Pizarro, l-a ţinut prizonier pe Inca (împăratul) Atahualpa? Eu mă numesc Quispe Martinez şi pot să fiu ghid. Şi, arătînd către ceilalţi doi, adăugă: Ei sînt «ajutorii» mei. Îi cheamă Tinco şi Alonso.

Cînd m-a întrebat dacă îmi este cunoscută istoria acestei case, era cît pe ce să-i răspund că am citit sute de pagini despre prizonieratul lui Atahualpa, dar Quispe s-a prezentat cu atîta demnitate în «calitatea» lui de ghid, încît l-am lăsat să se desfăşoare.

— Ştiţi de ce clădirea aceasta se numeşte «casa del rescate» (Casa răscumpărării)? Pentru că Atahualpa a vrut să-şi răscumpere libertatea, promiţîndu-i lui Pizarro că va asigura umplerea acestei camere cu aur, pînă la înălţimea atinsă pe perete cu mîna ridicată...

La un semn al lui Quispe, cei doi băieţaşi se îndoiesc de şale, iar acesta, urcîndu-se pe spatele lor, încearcă să ajungă cu mîna pînă la înălţimea indicată de gestul devenit legendar al lui Atahualpa. Apoi ne povesteşte cum, la ordinul lui Atahualpa, incaşii adunaseră aur şi nestemate cu care s-a umplut camera pînă la locul respectiv, dar Pizarro, crud şi viclean, nu i-a dat drumul lui Inca, ba chiar a poruncit uciderea lui.

— Asta nu e poveste. Aşa scrie şi la carte — interveni cu importanţă unul din «ajutorii» micului ghid.

— Au trecut mai mult de patru veacuri de atunci — continuă Quispe pe un ton grav — dar nimeni nu a uitat acele întîmplări.

— Tu de unde le cunoşti, Quispe? De la şcoală?

— De la bătrîni. Iar ei le-au aflat de la alţi bătrîni, cînd erau copii. Acum toate astea se învaţă şi la şcoală. De doi ani şi în satul nostru e o şcoală. Nu e departe de Cajamarca. Dimineaţa învăţ, iar după-amiază venim aici ca ghizi. Ne ajutăm şi noi familiile cum putem. Şi apoi e plăcut să fii ghid, nu-i aşa?

În glasul lui Quispe desluşesc parcă glasul viu al istoriei acestor locuri care învie tradiţiile neamului lui şi, într-un fel, prin prezent, prefigurează viitorul. Căci ţine de istoria nouă faptul că, după patru secole de restrişte, copiii indienilor din Peru încep să aibă acces la învăţătură. Iar reforma agrară şi reforma învăţămîntului din Peru, datînd din ultimii ani, contribuie la făurirea acestei istorii noi.

La despărţire, Quispe, trăgînd boneta pe urechi, mă întreabă:

— Dacă veţi povesti prietenilor dumneavoastră ce aţi auzit de la noi vă vor crede?

— Vor crede, Quispe...

— Dacă vor avea îndoieli, daţi-le semnătura mea. Şi, de sub pelerina-i de lînă scoase un boţ de creion şi un carneţel. Rupînd din el o foaie, îşi caligrafie încet numele, urmărit de privirile admirative ale celor doi «ajutori» ai săi.

Aveam impresia, transformată aproape imediat în certitudine, că — dîndu-mi semnătura — Quispe a vrut nu numai să certifice autenticitatea relatărilor sale, ci şi faptul că, într-adevăr, este şcolar, aşa cum afirmase.

De aceea, fila aceasta de carnet este, poate, cea mai scumpă amintire cu care am plecat din Cajamarca...

ELENA POP

NAVĂ DESCOPERITĂ DUPĂ 22 DE SECOLE

Cea mai veche navă comercială din istorie, descoperită nu de mult, a dezvăluit specialiştilor importante date privind navigaţia de acum peste două milenii. Este vorba de un mic cargou grecesc din lemn de pin de Alep, scufundat probabil de piraţi acum 22 de secole. Naufragiul s-a produs în perioada lui Alexandru cel Mare, adică după un secol de cînd nava respectivă fusese lansată la apă, spre a cutreiera Marea Mediterană. În ultima sa călătorie, nava transporta trei sute de amfore cu vin de Rhodos şi cîteva zeci de ulcioare cu migdale, obţinute în schimbul unor pietre de moară aduse din insula Samos (Marea Egee).

Toate acestea au putut fi stabilite abia după 22 de secole. Într-o după-amiază a anului 1965, un scafandru din Kyrenia a zărit, din întîmplare, numeroase amfore zăcînd îngrămădite pe fundul mării. Doi ani mai tîrziu, un specialist american, împreună cu o echipă de o sută de arheologi, studenţi şi scafandri, au pornit într-o extraordinară expediţie arheologică submarină. A fost nevoie de şase ani pentru a fotografia la o adîncime de 50 m rămăşiţele epavei şi pentru a-i face inventarul, eliberînd fiecare bucată de sub stratul de sedimente şi ridicînd-o apoi la suprafaţă. Abia după ce au scos pe uscat amforele şi pietrele de moară scufundate a putut fi adusă la suprafaţă şi nava. Timp de mai multe luni lemnul navei a fost spălat de sare şi nisip pentru a fi scufundat apoi într-o baie caldă de ceară sintetică. Descoperirea este considerată deosebită, întrucît ea va permite specialiştilor să studieze atît tehnicile de navigaţie maritimă de pe vremea lui Alexandru cel Mare, cît şi unele aspecte din viaţa cotidiană a timpului.

„PODUL SUBMARIN“

În portul iugoslav Bakar, situat în golful cu acelaşi nume din nordul Mării Adriatice, a fost realizată o construcţie unică în felul ei: un tunel subacvatic lung de aproape 400 m. Acesta face legătura între instalaţiile portuare de pe malul vestic al golfului cu o întreprindere de producere a cocsului, de pe malul opus. În interiorul tunelului, în diametru de 3,5 m, o bandă transportoare, cu o capacitate de 2 500 kg cărbune pe oră, va duce cărbunele cocsificabil adus de nave spre locul de prelucrare. Originalul «pod submarin», situat la 6 m adîncime aduce, pe lîngă avantaje economice, şi o însemnată contribuţie la evitarea poluării atmosferei din pitorescul amfiteatru natural pe care-l formează culmile ce înconjoară portul.

DEŞERTUL ÎNAINTEAZĂ

Pe fotografiile efectuate de sateliţii artificiali ai Pămîntului în pustiul Libiei, specialiştii au observat că acesta înaintează în direcţia Deltei Nilului, ameninţînd terenurile fertile. Viteza de înaintare a nisipurilor spre valea Nilului şi spre regiunile sudice ale Sudanului este de 13 km anual. Specialiştii afirmă că dacă nu vor fi luate măsuri de oprire a fenomenului, în următorii 20 de ani regiunile amintite, considerate «grînarul Africii», ar putea fi acoperite de nisipuri.

O NOUĂ STEA A TENISULUI MONDIAL

ROMÂNCA VIRGINIA RUZICI

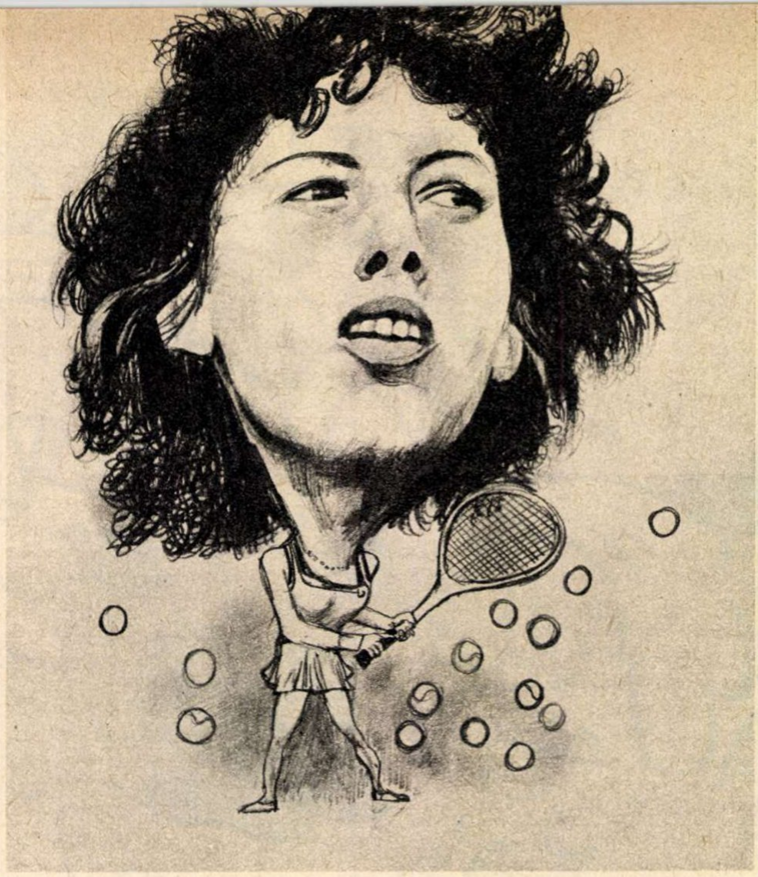

Cine a văzut-o jucînd tenis, în ultimii ani, pe terenurile Arenei «Progresul» din Capitală, pe Virginia Ruzici, chiar fără să fie mare specialist în «sportul alb» a intuit, în această fată vioaie, înaltă, cu mers de gazelă, talentul nativ, marea campioană. Virginia putea să obțină, în orice moment, o performanță de zile mari. Și iată, vremea realizării ei a sosit: prima cunună de lauri a fost așezată pe fruntea Virginiei Ruzici, duminică, 10 iunie, după-amiază, în celebra arenă Roland Garros din Paris...

...După ce timp de un deceniu, pe firmamentul tenisului mondial a strălucit — și continuă să strălucească — o rachetă românească de excepție, numită Ilie Năstase, secondată de o altă rachetă, simbolizînd tenacitatea, ambiția, inteligența, numită Ion Țiriac, iată că era tenisul românesc este departe de a se încheia, acum venind rîndul și fetelor să obțină performanțe strălucite, să intre în elita mondială a «sportului alb».

După ce, cu cîteva săptămîni în urmă, ajunge în finalele altor două mari turnee europene — cele de la Hamburg și Roma — tînăra Virginia Ruzici se califică, la campionatele internaționale ale Franței, desfășurate în celebra arenă Roland Garros, în trei finale: la simplu, la dublu feminin și dublu mixt. Obținînd apoi, sîmbătă, victoria în proba de dublu, cu partenera și prietena ei, Mima Jausovec, campioana Iugoslaviei (5—7, 6—4, 8—6), în confruntarea cu perechea franco-australiană Gail Lovera — Leslie Bowrey, a doua zi Virginia reușește marea performanță, în fața aceleiași Mima Jausovec, în întîlnirea decisivă în proba de simplu feminin, pe care o domină în mod categoric, cîștigînd la distanță partida, cu 6—2, 6—2. Cele două titluri, care constituie cea mai valoroasă performanță de pînă acum a tenisului nostru feminin, se completează fericit cu valorosul loc doi în proba de dublu mixt (în care reprezentanta noastră a avut neșansa ca partenerul de joc, francezul Patrice Dominguez, să se accidenteze și, astfel, să cedeze perechii Tomanova — Slozil, Cehoslovacia, cu 6—7, abandonînd în setul doi).

La încheierea finalei, cîștigătoarea Roland-Garros-ului (considerat de mulți specialiști drept un campionat mondial pe teren de zgură) a declarat ziariștilor în cadrul conferinței de presă: «Sînt fericită cum n-am fost poate niciodată. Am reușit să cuceresc acest prețios trofeu, dominînd-o și învingînd-o pe marea mea rivală și prietenă Mima Jausovec.» *Într-o convorbire telefonică cu redactorul de specialitate al ziarului «Sportul», Virginia Ruzici își explică succesul:* «Pentru această finală m-am pregătit special. Am pregătit o nouă lovitură, liftul, care a surprins-o pe partenera mea, care-mi știa dirve-urile lungi pe care ea le para din fundul terenului, dînd mingiei diferite efecte, care mă derutau. Prietena mea este o tehniciană de mare clasă. Cu această lovitură scurtă, liftată, rapidă mi-am scos adversara din jocul obișnuit. Și încă ceva: am mizat pe ofensivă. Era partida mea cu care puteam să intru în ierarhia elitei. N-am fost sigură de victorie, am avut emoții pînă am reușit acel 3—0 în setul doi, cînd realizasem un nou break. Am continuat, pe urmă, cu aceeași vigoare, și cu încredere, pînă la ultima minge. Și, apoi, să nu uit — spectatorii francezi, care m-au susținut tot timpul, de parcă jucam acasă, la Progresul.»

Cine este Virginia Ruzici?

Are 23 de ani, s-a născut și a început să joace tenis la Cîmpia Turzii, primul ei antrenor fiind un tenace și fervent animator al tenisului, Gavrilă Vaida. Dragostea pentru sport s-a născut în familie, tatăl Virginiei, Iosif Ruzici, fiind un valoros fotbalist, care a făcut parte din echipa de aur a Rapidului. Pregătirea, perfecționarea ei au continuat la clubul «Dinamo»-București, în cadrul căruia activează și în prezent, sub îndrumarea competentă a antrenorului Aurel Segărceanu. Un succes de răsunet internațional a obținut anul trecut, la Sofia, cînd, împreună cu compatrioata sa, Florența Mihai, au cîștigat titlul de campioane mondiale universitare la proba de dublu feminin. A cucerit de patru ori consecutiv titlul de campioană a țării. Anul trecut a ocupat poziția 18 în ierarhia mondială. Anul acesta va avea, însă, o ascensiune spectaculoasă. După accidentul (menisc) de acum doi ani s-a refăcut complet, progresele înregistrate în ultima vreme și forma ei anunțînd un sezon foarte bun. Să nu uităm — urmează imediat Wimbledonul. Apoi Forest Hills! Cum se știe, Virginia Ruzici posedă o lovitură de dreapta fără replică, are primul servici foarte puternic și, în plus, jocul ei e caracterizat de spirit ofensiv, ilustrat prin desele veniri la fileu. Ea este ajutată în marile tentative de o aprinsă și neînduplecată ambiție: cînd vrea să cîștige, învinge orice dificultăți.

Desigur, cu această excelentă performanță, Virginia Ruzici începe o carieră nouă. Sîntem siguri, cunoscîndu-i talentul, calitățile fizice și morale, rîvna cu care muncește pentru a-și perfecționa procedeele tehnice, că va dobîndi, în continuare, succese și mai mari, reprezentînd cu cinste, cu demnitate și glorie, sportul românesc în arena internațională. Un viitor de aur pentru o nouă stea a tenisului nostru, precum și a celui mondial.

VASILE CĂBULEA

Concursul „EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ“

ATENȚIE!

Un anunț important pentru toți participanții la concursul nostru.

La cererea a numeroși cititori, din momentul de față vom publica taloanele în fiecare număr de revistă (nu din două în două numere ca pînă acum).

Așadar, **de-acum încolo în fiecare număr al revistei noastre veți găsi cîte un talon de concurs.**

Deoarece timpul necesar verificării și trierii răspunsurilor se reduce substanțial, vă rugăm să decupați taloanele ca și pînă acum, să răspundeți la întrebări **dar să nu le mai trimiteți la redacție, unul cîte unul ci, începînd cu talonul de față (nr. 4), să le păstrați la voi pînă la apariția ultimului dintre acestea, care va fi talonul cu nr. 12. Abia atunci, cînd veți avea toate taloanele strînse (începînd cu talonul nr. 4 și sfîrșind cu talonul nr. 12), le veți trimite pe adresa redacției, toate într-un singur plic.**

Iar acum,

TALONUL NR. 4

Întrebare: Regulamentul de circulație interzice bicicliștilor să ruleze pe drumurile naționale dacă în direcția în care se deplasează există drumuri sau poteci laterale ce pot fi folosite de ei. Care sînt semnele ce permit identificarea drumului național?

Răspunsuri:

☐ a) culoarea roșie a calotei pietrelor kilometrice;

☐ b) culoarea roșie a calotei pietrelor kilometrice și a pietrelor hectometrice;

☐ c) culoarea roșie a calotei pietrelor kilometrice și inscripția D.N. de pe aceste pietre.

Întrebare: Un elev traversează strada în zona de acționare a indicatorului ««Atenție la copii». In această situație are prioritate față de vehiculele care se apropie de el?

Răspunsuri:

☐ a) da;

☐ b) nu;

☐ c) în zona de acționare a indicatorului respectiv au prioritate față de vehicule numai copiii pînă la vîrsta de 10 ani.

Adresa participantului . . . .

. . . .

. . . .

. . . .

Vă reamintim: regulamentul concursului a apărut în numărul 18 pe a.c. al revistei noastre; în numerele 20, 22 și 24 pe a.c. au apărut taloanele nr. 1, 2 și, respectiv, nr. 3; participanții la concurs trebuie să stabilească răspunsurile corecte prin marcarea lor cu un X în spațiul special rezervat (pătrățelele din stînga talonului); **taloanele, începînd cu cel de față (nr. 4) și sfîrșind cu ultimul (nr. 12) vor fi trimise la redacție la sfîrșitul concursului, toate într-un singur plic.**

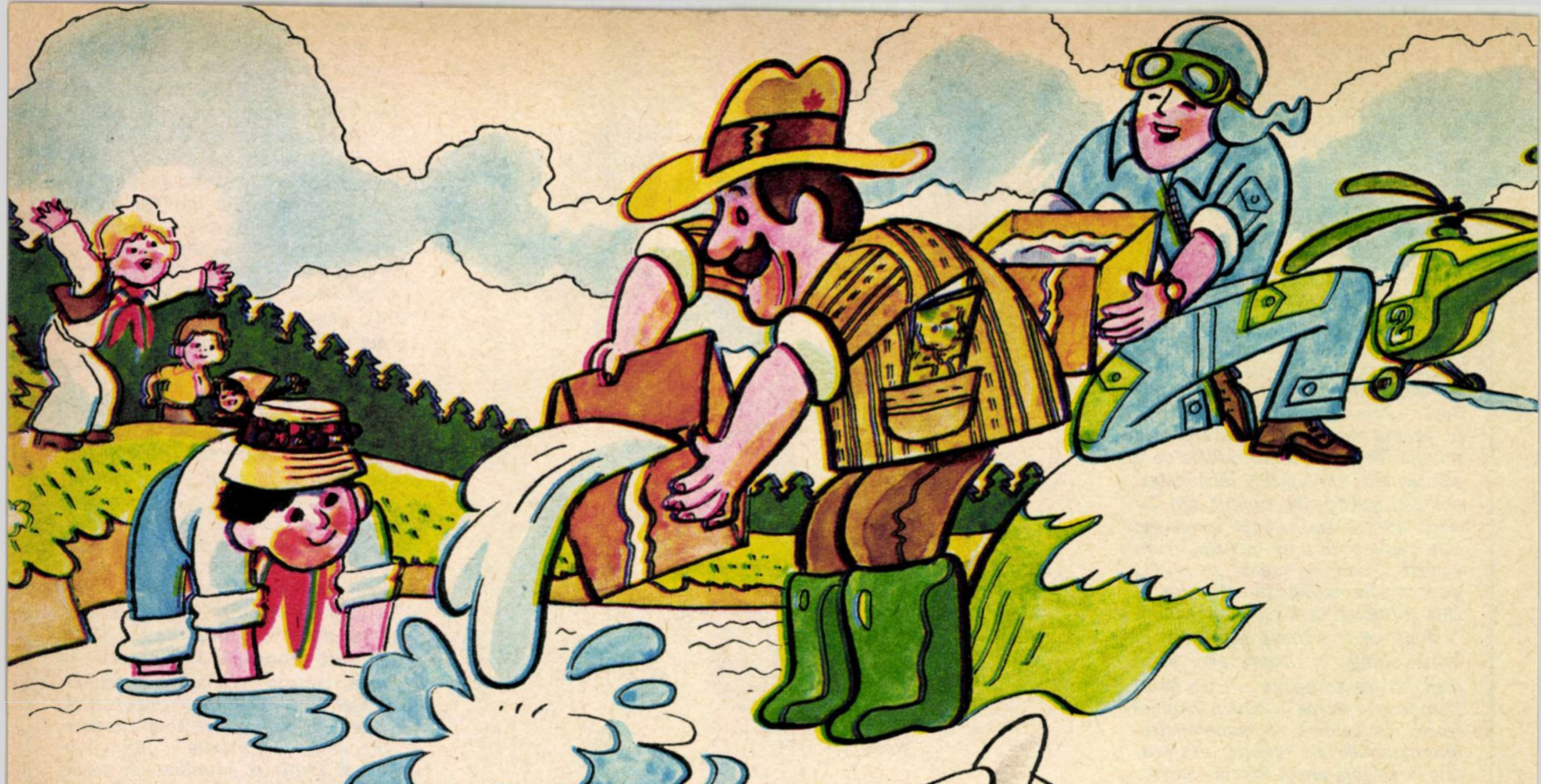

desen de
DUMITRU DOBRICĂ

AVIATORUL

Traian urcase dealul în fugă și se oprise să scruteze depărtările. Deodată, chipul i se lumină de-o mare bucurie. Nu întîrziase. De aici, de sus, curtea școlii părea un stup uriaș în care albinele, zumzăind, pregăteau ceva.

Coborî, ocolind cărările și luînd-o de-a dreptul printre brazi, în cîteva minute ajunse în curtea școlii și se amestecă printre pionieri. Încercă să-și găsească grupa și mai ales să-l întîlnească pe Liviu, dar între atîția copii preocupați numai de tactica ce urmau s-o folosească în timpul concursului de orientare turistică, era greu.

În sfîrșit îi zări. Liviu explica însă cu atîta înflăcărare colegilor de grupă felul în care se găsește unghiul de marș, că nici nu-l băgă în seamă. Îi strecură în palmă cheia de la casă și-i șopti:

—A zis maică-ta că poate o să întîrzie și să ai grijă de gospodărie.

Liviu dădu din cap în semn c-a înțeles, apoi continuă:

—Pe traseu s-ar putea să găsim plicuri în care să ni se ceară să enumerăm speciile de copaci din jur. Să fiți atenți la capcane. Uneori se împlîntă cîte o creangă de salcîm în pămînt anume ca să credem că-i crescută acolo și s-o scriem. Vă imaginați ce rîs ar fi. Salcîm în vîrf de munte!

Traian nu-l mai asculta. Liviu fusese într-o tabără națională și mereu le povestea cîte ceva despre acțiunile organizate acolo. Se înflăcăra din orice și vorbea, vorbea... Într-un timp avusese mare încredere în el și-i spunea ca unui prieten bun tot ce-i trecea prin minte, dar de cînd și-a dat seama că nu-l înțelege, că nu-l crede în stare să lupte pentru un gînd al lui...

În ziua aceea, întîmplător fusese ascultat și la fizică și la matematică și luase de fiecare dată zece.

—Măi Traiane, măi! De-o vreme m-ai cam întrecut cu notele tale. Vrei să iei neapărat premiul întîi? îl întrebase în drum spre casă Liviu.

—Nu-ți fie teamă, n-o să te concurez, dar... am și eu un vis al meu.

—La ce te gîndești?

—Vreau s-ajung aviator.

—Tu?! Aviator?! se întorsese spre el și-l privise ca pe-o insectă.

El se înflăcărase și-i spusese cu gîndul de a-l convinge:

—Desigur, aviator vreau să devin. Tata mi-a spus că deocamdată e important să învăț bine și să-mi educ curajul. Și-apoi cînd voi fi mare voi deveni pilot de cursă lungă. Voi trece peste munți, peste ape, voi întîmpina răsăritul soarelui, primind primul lumina pe aripi...

—Oho! dar știu că visezi, frățioare! Deocamdată n-ai aripi și nici nu prea văd c-ar vrea să-ți crească! Nici măcar de fluturaș. Hai mai bine să ne jucăm.

Își aruncase servieta pe iarbă și alergă să întărească echipa lui Duțu care de cum îi zărise le făcea semne disperate. N-avusese chef să bată mingea. Pornise singur spre casă. Era pur și simplu decepționat. Ar fi vrut să-l facă părtaș la acest vis și pe Liviu. I-ar fi fost mai ușor să fi mers umăr la umăr în viață cu prietenul lui, dar... Ar fi vrut ca discuția lor să se desfășoare altfel. Auzindu-l, ar fi vrut ca Liviu să se entuziasmeze și să-l întrebe:

—Vrei, într-adevăr, să devii aviator?

—Desigur!

—Să zbori pe deasupra norilor?

—Oho!

—Uite, dacă nu te superi, aș vrea să-ți țin tovărășie. În loc de un aviator...

—Să fim doi.

—Să fim.

Și-ar fi început o trîntă frățească, așa... de bucurie, să simtă că-s pe-un gînd. Dar așa...

A doua zi, Liviu făcu ce făcu și află toată clasa. Colegii îl luară în focuri:

—Și vrei să te faci aviator, măi?

—Vreau!

—Păi tu încă de pe acum cam zbori peste bănci, îl înțepă Silvia, amintindu-i că se cam întrecuse cu joaca uneori.

—Și ești curajos, Trăienică? Nu ți-e teamă de ochii pisicilor noaptea?

Nu le răspunse. Ce era să le răspundă? Dar de atunci, copiii l-au poreclit aviatorul. Numai ce-i auzea:

—Aviatorule, nu-mi spui rezultatul la problema a doua?

—Aviatorule,lasă-ți aripile-n jos că ne scoți ochii!

Apariția tovarășului comandant-instructor de unitate îi spulberă gîndurile. Toți priveau cu bucurie și nerăbdare la hărțile și busolele ce le ținea în mîini. Se făcu liniște deplină.

Deodată se auzi un bîzîit îndepărtat care crescu din ce în ce mai mult, pînă umplu văile de zgomot.

—Elicopterul! Elicopterul! strigară cîțiva îndrăzneți, rotindu-și ochii pe sus după țînțarul uriaș.

—Va coborî pe Lunca Morii. A venit să aducă păstrăvi pentru repopularea rîului Păltinița, zise tovarășul comandant.

—Să-l vedem și noi! Să-l vedem!

—Haideți!

Toți pionierii se îndreptară spre luncă. Pe drum, se desfășură cel mai strașnic cros. Premiu? Elicopterul.

Cînd au ajuns, elicopterul aterizase și din trupul lui fuseseră scoase vase în care înotau mii de peștișori argintii. I-au dus la malul apei și le-au dat drumul în undele limpezi. Peștișorii își revenîră în apa oxigenată de munte și porniră să inspecteze noile cotloane ale rîului.

—Să aveți grijă de ei, copii, să crească mari. Păstrăvul este regele peștilor și mîndria apelor noastre de munte. Să-i ocrotiți, le spuse un om voinic ce purta o pereche de cizme de cauciuc verzi.

Apoi, aviatorul îi rugă să plece cît mai departe, deoarece elicopterul urma să decoleze. Ușile se închiseră și elicea uriașă începu să bată aerul, la început rar, apoi tot mai tare și mai tare, creînd un vîrtej puternic de aer care-i făcu să se țină de mîini. Zgomotul îi intimidă, iar trepidația aparatului o simțeau sub picioare și-i furnica prin tot corpul.

Deodată, pălăriuța lui Traian fu smulsă de curent și tîrîtă pînă la baza drumului, de unde începea lunca. Copiii își amintiră de el.

—Aviatorul!

—Pălăria aviatorului!

—Te simți în stare să conduci o asemenea namilă de fier? îi strigă la ureche Liviu.

Traian nu-l auzi. Înfruntînd vijelia năprasnică, coborî un pas, doi... apoi curentul fu atît de tare încît trebui să se țină cu mîinile de iarbă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar nu se lăsă. Ajunse la pălărie, o luă și, ținîndu-se de un pomișor, privi curajos pasărea de fier ce lua înălțime. Cînd se întoarse, copiii îl priveau. Ce păcat că trebuise să se țină de pomișor! Nu-i nimic! Acum stătuse față în față cu visul lui, dar cînd va fi mare...

prof. **MARIA IONIȚĂ**

* * *

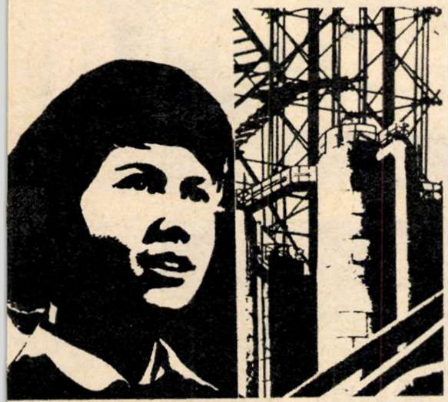

CÎNTEC DE SLAVĂ

Țara vine din trecut
Cu întreaga avuție.
Flacără și zbor și scut!
Slavă ție, Românie!

Țara freamătă în noi
Chiar din fragedă pruncie.
Veșnic leagăn de eroi,
Slavă ție, Românie!

Țara intră-n viitor
Cu avînt și bărbăție.
Soare-n steagul tricolor,
Ceaușescu, slavă ție!

SORIN COMĂNIȚĂ
învățător

---

50 DE GAROAFE ȘI 37 DE TRANDAFIRI

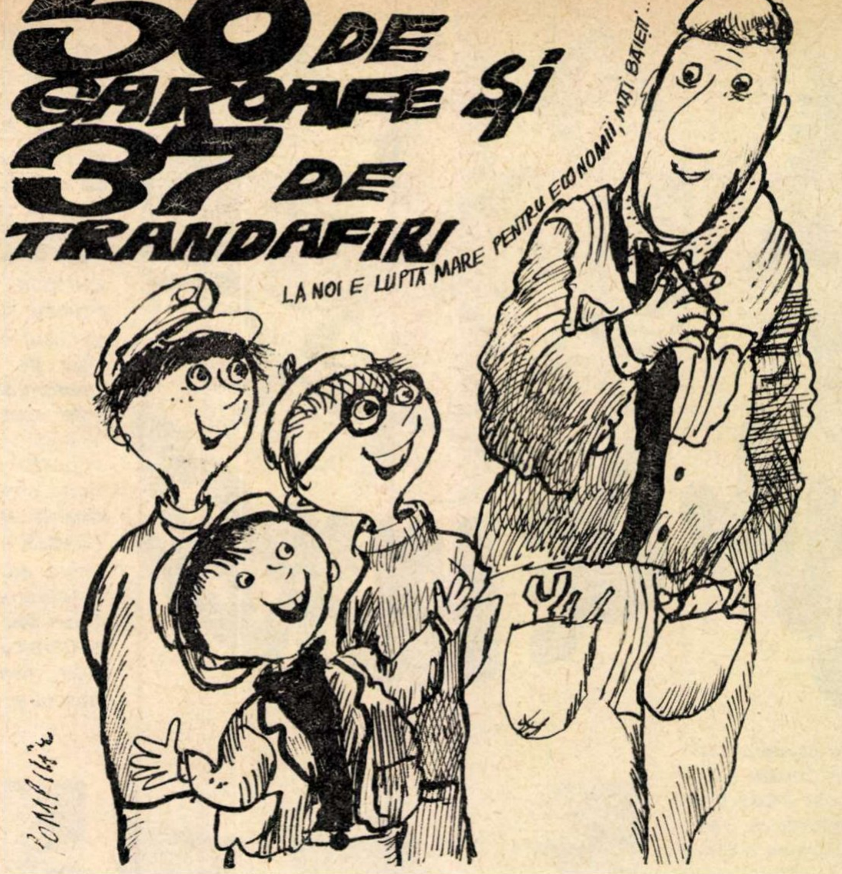
LA NOI E LUPTĂ MARE PENTRU ECONOMII, MĂI BĂIEȚI!

O bună parte din timpul lor liber, băieții dintr-a VII-a și-l petrec pe la secția de mecanizare. Nea Fane, mecanicul șef de întreținere, este prietenul lor cel mai bun.

— Dacă o să fiți băieți serioși, le spune nea Fane, veți ajunge și voi să spuneți, mîine, poimîine, copiilor voștri: «Am 50 de ani, din care, hai să nu ziceți chiar ca mine, 37 în meserie, dar 34 tot o să aveți.

— Nea Fane, zice Costel în glumă, și dacă o să ne dai dumneata o hîrtie la mînă cum că am fost ucenicii dumitale, o să ne conteze vechime?

Nea Fane zîmbește prietenos, îl bate pe umăr și zice: «N-o să fie nevoie. Să fiți voi băieți serioși și o să vă îndepliniți și visul ăsta. Și-apoi, dacă stau bine să mă gîndesc, ce faceți voi aici nu este ucenicie, cum se zice, la cataramă. Adică, vreau să zic, voi nu lucrați aici efectiv cîteva ore pe zi, cu un program anume, ci numai așa, de plăcere, în timpul vostru liber. Dar e bine și așa. O să cunoașteți multe lucruri și o să vă fie mult mai ușor ca ucenici, dacă țineți cu tot dinadinsul să ajungeți mecanici».

«Dar de ce o fi tot spunînd nea Fane mereu că trebuie să fim băieți serioși?» — se întreabă Marin în sinea lui, în timp ce spală niște piese cu apă caldă.

— Nea Fane, zice Sandu după un moment de tăcere, eu am văzut odată un tractorist că spăla piesele cu motorină...

— Ăla e un fiu risipitor. Noi le spălăm cu apă caldă. Așa am hotărît la adunarea de partid din luna martie. De atunci economisim douăzeci de litri de motorină la o întreținere. La noi e luptă mare pentru economii, măi băieți, să știți și voi. Vedeți suporții ăia de la stocajul mașinilor? Noi i-am făcut din niște materiale pe care alții le-ar fi dat la fiare vechi. Ehei, face nea Fane din toată inima, întreținerea mașinilor nu e așa, o vorbă în vînt. Îți cere multă bătaie de cap. Și eu cred că unde nu e bătaie de cap nici treaba nu iese ca lumea. Trebuie să fii sever, să fii sever mai întîi cu tine dacă vrei să fii cu alții, să nu admiți, adică nici un fel de încălcare a regulilor tehnice. Atelierul, măi băieți, e sala noastră de operație, zice nea Fane, în timp ce aranjează în rafturi niște piese de rezervă.

Nea Fane este un bărbat în toată puterea vîrstei, potrivit la statură, are fața de culoarea bronzului și în ochii lui căprui se poate citi cuvîntul «hotărîre». Seara, după program, el mai întîrzie puțin de vorbă cu pionierii, se vede că se simte bine în compania lor.

— Eu cred, îl iscodește Sandu — că în viața dumitale ai lucrat pe mai multe tipuri de tractoare. Care dintre ele ți-a plăcut mai mult?

— Prima dată am avut în primire un «Internațional», apoi un «Lanz», un «IAR», un «K.D.», un «Universal 27» și... ultimul, care mi-a plăcut cel mai mult, un «Universal 650». Îl știți și voi. Dar să nu anticipez cu preferințele mele, că nu se știe ce mai născocesc mințile luminate ale inginerilor noștri de la Brașov. Sîntem vestiți în toată lumea cu tractoarele noastre. Ne cunoaște și în India. I-am uimit și pe americani.

— Nea Fane, intervine Petre, dar unde ai învățat matale meserie?

— Păi, tot aici, unde m-am născut, măi băieți. Aveam doisprezece ani. În '38, pe locurile astea, cît vezi cu ochii, se întindea moșia boierului Tefilitis. Avea boierul șase tractoare. Tata, în schimb, avea nouă copii. Zicea că asta e toată averea lui. Abia ce ne vedea mai răsăriți și gata, spunea: «La muncă, pîinea e scumpă!» Eu am fost patru ani ucenic, fără să primesc un ban.

Cîteva clipe nu se mai auziră decît respirația și mersul pașilor pe cărarea pietruită care duce spre sat.

— Nea Fane, îl asaltează Sandu cu o altă întrebare, dumneata crezi în timpul probabil care se dă la televizor?

— Avem și noi meteorologii noștri, foarte buni, și eu îi cred pe cuvînt. Seara, pe cîmp, îl auzi pe cîte unul din băieții noștri zicînd: «Nea Fane, eu mă duc să mai trag cîteva brazde, că mîine plouă.» Zis și făcut. A doua zi plouă de rupe pămîntul, nu alta. Vedeți voi, dragii mei, tractoristul e și el în felul lui un astronom. El știe semnele cerului și mersul văzduhului...

După ce a ascultat toată conversația, fără să sufle o vorbă, Vanghele nu se lasă nici el mai prejos:

— Nea Fane, dacă ai mai fi așa ca noi, ce meserie ți-ai alege, la ce te-ai gîndi mai întîi?

— Dacă aș mai fi ca voi, tot mecanizator m-aș face. Pămîntul are nevoie de noi, așa cum avem noi nevoie de el să ne poată hrăni. La ce m-aș gîndi mai întîi, e o chestie mai complicată. M-aș strădui să cunosc viața plantelor, așa cum alții se străduiesc să cunoască și să mînuiască mașinile agricole. Aș căuta să învăț cît mai mult, fiindcă învățătura îți deschide capul, îți luminează mintea și-ți mărește pofta de muncă.

A doua zi, în zori, cînd nea Fane împlinea 50 de ani de viață, din care 37 de meserie, detașamentul clasei a VII-a, în frunte cu Costel, îl aștepta la intrarea în secție. Aici, copiii formaseră un culoar viu de inimi și flori proaspete. Nea Fane abia își mai putea stăpîni emoția. Cînd a intrat în atelier, omul cu fața de bronz ducea cu el 50 de garoafe și 37 de trandafiri. Copiii îi făcuseră o surpriză de neuitat.

prof. **GHEORGHE BĂJENARU**

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef-adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11225, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

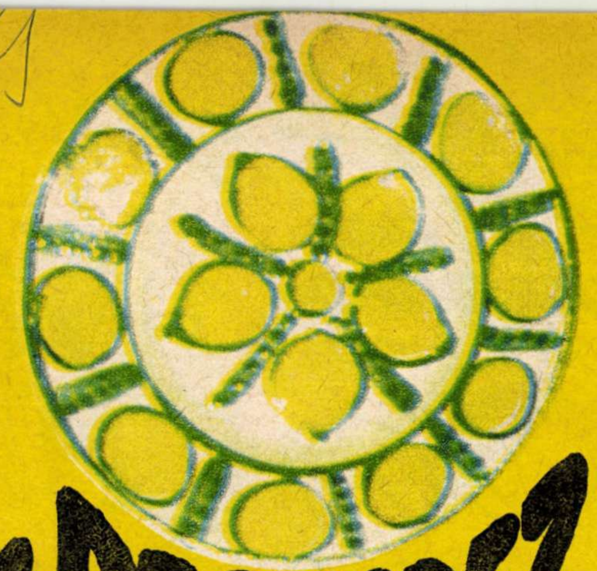

COCOŞUL DE HUREZ

O nouă sărbătoare s-a adăugat în calendarul de muncă şi creaţie al localnicilor din ţinutul Vîlcii, fiindcă aici, la Horezu, de patru ani încoace se intîlnesc meşterii olari din toate centrele de tradiţie ale ceramicii româneşti. Aflat la cea de a VIII-a ediţie, tîrgul naţional «Cocoşul de Hurez» oferă imaginea amplă şi diversificată a acestei străvechi arte. In obiectele plămădite de palma olarului sînt investite şi însuşirile de utilitate practică dar şi fecunda sa imaginaţie plastică, înrudită cu natura, cu cîntecele, cu legendele şi obiceiurile «moştenite de la bunii şi străbunii noştri» — aşa cum frumos spunea meşterul horezan Victor Ogrăzeanu. Fiecare obiect grăieşte despre felul cum «a ascultat» legile prime ale materiei din care a fost zămislit — argila cenuşie sau neagră —, ale tehnicii de lucru şi ornamenticii de tradiţie (elemente geometrice, vegetal-florale, zoomorfe sau antropomorfe), îmbogăţite continuu printr-o secretă ştiinţă ce îmbină motivele vechi cu altele noi, transfigurîndu-le în infinite armonii decorative şi cromatice.

Am întîlnit aici vestiţi olari ale căror nume au trecut hotarele judeţului, precum Marin Truşcă, Ion Răducanu din Oboga-Argeş, nepoţii meşterului Colibaba din Rădăuţi, Iosza Ianos din Corund, Petru Nedea din Obîrşa-Hunedoara, alături de Victor Vicşoreanu, Stelian şi Victor Ogrezeanu din Horezu. Însă Tîrgul naţional «Cocoşul de Hurez» a inclus şi o manifestare de debut, pe care o socotim imperios continuată: pentru prima oară au fost invitaţi să participe şi meşteri cu cravată de pionier . Au expus aici lucrări de certă valoare plastică foarte tineri creatori de ceramică din Deva, Corund, Vaslui, Galaţi, Sibiu, Braşov, Miercurea-Ciuc, Vlădeşti şi Horezu.

Panoul expoziţional al pionierilor din Deva a ilustrat o ceramică legată de formele căucelor pădureneşti — împletită cu elemente antropomorfe. Exponatele pionierilor din Galaţi au oferit o imagine grăitoare pentru specificul cu precădere pescăresc, vădit atît în decorarea obiectelor de folosinţă, dar şi în modelarea figurinelor din lut. Grupul statuar «Surorile» — adevărate tanagre — imaginează de asemenea personajele unei poveşti pescăreşti. Sibienii modelează vaze, puşculiţe, suporturi de creioane, plăci în reliefuri şi... păpuşi! Colindă satele din împrejurimi şi muzeele etnografice pentru a culege modele de tradiţie pe care le îmbină cu formele imaginate de ei, adesea surprinzătoare prin originalitate, îndrăzneală, prospeţime. Juriul le-a acordat premiul I.

Dintr-un sat depărtat, Dumeşti-Vaslui, au venit însă copii care abia de un an au deprins meşteşugul olăritului! Dar au adus cu ei culorile tăcute şi odihnitoare — albastru şi alb — ale unei ceramici arhaice. Pe vasul de flori sau ulciorul de băut prinde relief motivul tradiţional al strugurelui şi viţei de vie. Impresia dominantă este de simplitate, autentic şi poezie. Născut şi crescut într-o familie de olari, Constantin Buşe, premiat şi el la acest tîrg, ne-a împărtăşit — ce-i drept, cu destulă zgîrcenie — cîteva din tainele meşterilor din Horezu: «Emblema ceramicii locale este, desigur, cocoşul de Hurez, care porneşte de la un obicei legat de Anul Nou. Elementele vegetal-florale predomină în decoraţia pictată, nu zgrafitată care este specifică, de pildă, altei zone vîlcene — Vlădeşti. Procedeul tehnic utilizat de noi este «jirăvitul cu gaiţa» pe vasul aflat în mişcare pe roata olarului». Vestita ceramică de Horezu, cu nuanţe strălucind în roşu, verde, alb şi negru, creează un echilibru coloristic de mare rafinament artistic.

Intîlnirea de la Horezu a meşterilor olari, mai tineri sau mai vîrstnici, vorbeşte despre adînca şi statornica dragoste pentru frumos, pentru tradiţie, pentru pămîntul milenar pe care ne-am născut şi ne-am durat ca neam viguros şi înţelept.

ILEANA PIŢA

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

Pionieri și școlari !
Să strîngem cu toții
cît mai multe
plante medicinale
și aromatice !

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 6 IULIE 1978,
ANUL XII (NR. 562)

27

TROFEELE HĂRNICIEI

Să fim fruntaşi în acţiunea de colectare a plantelor medicinale şi aromatice!

Semeţia munţilor, răcoarea pădurilor, frumuseţea şi bogăţia naturii patriei noastre îi îmbie pe toţi copiii — şcolari şi pionieri aflaţi acum în cea mai lungă vacanţă — să pornească în expediţii, să se întîlnească în tabere, să organizeze nenumărate excursii. De la prietenii revistei, corespondenţi harnici şi în timpul verii, aflăm că în toate aceste acţiuni pionierii nu uită de îndatorirea lor patriotică, de angajamentele pe care şi le-au luat privind colectarea şi predarea a importante cantităţi de plante medicinale. Iată numai cîteva dintre aceste îmbucurătoare veşti:

Aproape o tonă de plante medicinale şi-au propus să adune cei 150 de pionieri din municipiul Roman, constituiţi într-o tabără de muncă patriotică. «Vom lucra mai multe ore pe zi», ne-au informat corespondenţii noştri, asigurîndu-ne că angajamentul luat va fi îndeplinit.

Peste 1 000 de pionieri din judeţul Vaslui, constituiţi în tabere de muncă şi odihnă, vor petrece zile de vacanţă deosebit de bogate în satisfacţii: ei (este vorba de pionierii din comunele Creţeşti, Deleni, Pogana, Albeşti, Muntenii de Jos, Viişoara, Huşi, Murgeni, Cîrja, Avereşti, Bîrlad) şi-au propus să organizeze în aşa fel zilele de tabără încît, în afară de activităţile obişnuite, zilnic, sistematic, organizaţi în echipe, să pornească la culegerea plantelor medicinale.

«Pentru sănătatea noastră, a tuturor»-şi-au intitulat acţiunea de colectare a plantelor medicinale pionierii din oraşul Sîngeorz-Băi (judeţul Bistriţa-Năsăud) declanşînd şi o întrecere pentru «Cel mai harnic detaşament».

Acţiunea a fost declanşată în zona din jurul municipiului Braşov: Drumul Poienii, Valea Răcădăului, Noua. Curînd însă, pionierii braşoveni, la fel ca şi colegii lor din întregul judeţ, au hotărît să caute şi să găsească sursele cele mai bogate în plante medicinale, să le colecteze şi să le depoziteze în astfel de condiţii încît nimic să nu se piardă.

În pădurea Sălcuţa, pionierii din comuna cu acelaşi nume se duc foarte adesea. Îi atrage, desigur, ideea petrecerii unor momente frumoase în mijlocul naturii, dar şi dorinţa de a-şi depăşi angajamentul luat în privinţa colectării de plante medicinale. «Cantităţile adunate cresc zilnic, văzînd cu ochii», ne-au scris ei, bucuroşi. (jud. Dolj)

«Cutezătorii» FORUM '78 TRANSMITE:

Sălaj şi Bihor —*două judeţe vecine ai căror pionieri îşi desfăşoară lucrările forumurilor în acelaşi timp. De aceea, participanţii au hotărît ca într-una dintre zile să organizeze o întîlnire — la o «masă rotundă» — în jurul căreia să-şi poată împărtăşi părerile, să facă un util schimb de experienţă.*

Galaţi. *Lansarea, de curînd, la apă a unei noi nave de 18 000 tone a avut loc în prezenţa unui numeros public, în cea mai mare parte constituit din pionieri - delegaţi la forumul judeţean, care se aflau într-o vizită la constructorii de nave de la Şantierul naval Galaţi. Întîlnirea cu muncitorii, discuţiile au făcut ca acest moment al forumului să fie bogat în învăţăminte.*

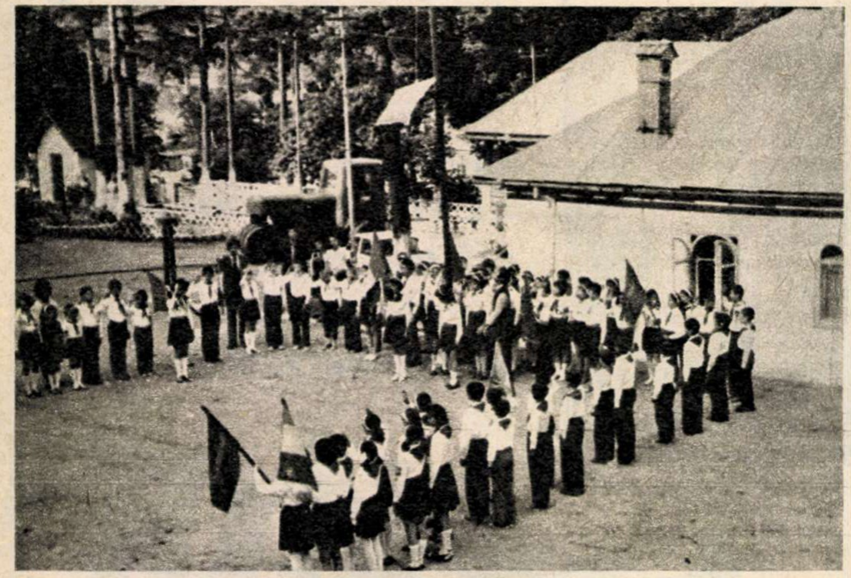

S-a dat semnalul începerii unei noi zile de activitate în cadrul Forumului judeţean de la Lotru-Brezoi (Vîlcea).

Bistriţa-Năsăud. *Dezbaterea «Învăţăm, muncim şi trăim în chip comunist» a fost urmată de vizita pionierilor pe platforma industrială a oraşului Bistriţa, unde s-au întîlnit şi cu primarul oraşului. În felul acesta, tema dezbaterii a fost, în mod firesc, şi mai mult adîncită, clarificată. În cinstea gazdelor lor din acea zi, copiii au prezentat un bogat spectacol cultural-artistic intitulat «E tinereţea noastră partidului datoare».*

Aspect din timpul dezbaterilor la tema «Învăţăm, muncim şi trăim în chip comunist» (Forumul judeţean — Vîlcea).

Tulcea. *Îmbinînd dezbaterile cu munca, veselia şi jocurile, participanţii la forum desfăşoară o bogată şi interesantă activitate. Amplele discuţii purtate cu tovarăşi activişti de partid şi de stat au relevat pionierilor încă o dată necesitatea unei pregătiri temeinice pentru muncă, pentru viaţă.*

Un moment plăcut şi mult aplaudat: programul artistic pregătit, împreună, în cadrul forumului (Sălaj).

LA SALCIA, VACANȚA SE ANUNȚĂ BOGATĂ!

Reporter și fotoreporter, am cunoscut în comunca Salcia din lunca Dunării (județul Mehedinți), oameni ce s-au făcut cunoscuți prin roadele muncii lor, atît în județ cît și în întreaga țară. La marile recolte oferite de pămîntul lucrat cu multă rîvnă și grijă, se alătură un puternic sector zootehnic, bazine piscicole, crescătorii de nurci și vulpi, alcătuind bogățiile acestei cooperative agricole de producție fruntașă. De cum am sosit, firesc, cercetăm construcțiile «mîndre» cum numesc localnicii casele lor și celelalte clădiri noi din comună: un complex comercial, școală, poștă. Admirăm straiele sărbătorești de trandafiri, panseluțe, petunii ce împodobesc străzile și frumosul parc ce se află în centrul comunei. Gîndim că în toate acestea se păstrează și prezența mereu activă a pionierilor. Și nu ne înșelăm. Numirea trofeelor hărniciei lor ar impune o înșiruire generoasă de date și cifre. Creșa și grădinița construite de curînd sînt și un rod al muncii copiilor care au transportat și sortat cărămizile. Parcul și, în genere, spațiile verzi sînt îngrijite de pionieri (deși ei au uitat, din prea multă modestie, să instaleze o tăbliță cu mențiunea «Parc îngrijit de pionieri»). În munca la cîmp și-n livezi, mîna de ajutor a pionierilor a fost nelipsită. Totdeauna, neprecupețit și acolo unde era nevoie. Cum s-a întîmplat toamna trecută, cînd pionierii au salvat grădina de legume, amenințată de brumă. Acum, în zilele de vară, acei ce încă nu au plecat în satul de vacanță Dubova, sînt în grădini, la recoltatul legumelor. «Noi ajutăm din obișnuință; știm să muncim», răspunde oricare dintre ei cînd este întrebat. Răspuns de superioară reflecție al celor care respectă mai întîi glasul faptei, al muncii. La școală, de asemenea, se dovedesc vrednici gospodari. Și-au amenajat o bază sportivă, au făcut să răsară o grădină pe un loc lîngă școală unde băltea apa; pentru întreținerea grădinii au instalat o sursă de apă, folosită din plin (după cum se poate vedea în una din imaginile-foto). Au construit o stație meteorologică (fotoreporterul a surprins un moment al studiului la aparate) și au în gînd să asfalteze curtea școlii. Sînt foarte harnici culegători de plante medicinale (foto coperta), sericicultori și, de curînd, apicultori. O izbîndă a muncii lor: de Ziua pionierilor au raportat că și-au realizat angajamentul lor de muncă patriotică sută la sută pe întregul an.

Întemeindu-se însă tocmai pe energia și îndemînarea atestate de aceste reușite, pionierii din Salcia trebuie să se afirme și în alte privințe, așa cum de altfel și-au și propus. Voința lor —, ne-au mărturisit pionierii Ilie Borojan, Irina Mihaela Loga, Nicolița Pădureanu, Mariana Călușar, Georgeta Nisip și ceilalți din unitate, este ca în cununa roadelor muncii lor să răsară și să înflorească noi trofee: îmbogățirea repertoriului artistic, pregătirea unor spectacole artistice și mai reușite, obținerea unor izbînzi mai concludente pe terenul de sport, în vederea cărora echipa de fotbal este îndeosebi foarte antrenată, realizarea unei expediții pionierești. Sînt proiecte ce preschimbate în faptă vor exprima voința de a se depăși, de a fi cutezători, de a face mereu noi pași înainte. Le dorim, la rîndul nostru, succes!

MARGARETA MICU
Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Forum'78

TRIBUNA PIONIERULUI DELEGAT

CONCRET, DESPRE CALITATE!

Stăm de vorbă cu unul dintre cei mai activi delegați din cadrul forumului pionierilor gorjeni. Se numește **Gabriel Tîlvescu** *și este comandant al unității de la Școala generală nr. 6 din Tg. Jiu.*

— Ce apreciezi în mod deosebit la forumul vostru, la felul cum se desfășoară?

—Mai ales bogăția ideilor, a experienței pe care ne-am străduit să ne-o împărtășim unii altora. În cadrul dezbaterilor, de pildă, cred că n-a fost pionier care să nu-și spună părerea la una sau alta dintre teme. Ne-am ferit însă de «vorbe mari»; am trecut, direct, la subiect.

— De pildă?

—Să ne oprim, de exemplu, la dezbaterea **«Calitatea muncii fiecăruia, expresie a conștiinței pionierești».** *La început, ni s-a părut că la această temă ar trebui să discutăm mai mult în general, teoretic. Foarte curînd, însă, ne-am dat seama că, de fapt, numai exemplele din unitățile noastre, experiența și învățămintele obținute în viața de*

organizație ne pot sluji în dezbaterea temei. «Calitatea, a spus colega mea **Oana Amza,** *de la Școala generală nr. 8 din Tg. Jiu, nu e ceva care plutește deasupra lucrurilor. Ea se vede —ca și în munca părinților noștri —în înfăptuirile concrete, în fapte».*

După părerea mea — spune Gabriel —, Daniela avea foarte multă dreptate, și eu am susținut această idee povestind despre Ionel Popa, colegul care ne trăgea pe toți cei dintr-a VI-a în urma celorlalte detașamente. Notele slabe, absențele și neastîmpărul din timpul orelor, întreaga comportare a lui Ionel ne amăra mult. Se părea că sîntem neputincioși în dorința noastră de a-l schimba. Degeaba îi vorbeam despre «datorie», «conștiință», «onoare». Ne lăsa să credem că ne dă dreptate, dar tot ce știa el făcea. În cele din urmă, ne-a venit ideea să luăm în seamă și «cealaltă față» a lui Ionel: hărnicia și îndemînarea la activitățile practice, aptitudinile deosebite la sport. Am început să-l lăudăm, să-l încurajăm pentru succesele lui pe aceste planuri și, în curînd, colegul nostru s-a simțit, oarecum, «reabilitat» în fața detașamentului. Încet, încet, situația lui la învățătură a ajuns să se schimbe radical. Acum, cînd Ionel Popa se numără printre elevii buni ai detașamentului, sîntem siguri că înțelege pe deplin ce înseamnă mîndria pionierească, ce importanță are calitatea muncii fiecăruia dintre noi în conturarea calității muncii întregului colectiv.

ELENA MĂNESCU

N.R. *Desigur, Gabriel și colegii săi au pus sub lupa calității multe alte aspecte ale vieții pionierești —dar ei ne-a vorbit mai mult despre învățătură.*

Prilej pentru noi, însă, de-a face precizarea ca în dezbaterile voastre (inclusiv cele de la Forumul Național) să abordați problemele calității nu doar în ceea ce privește învățătura, ci, în egală măsură, referitor și la alte activități: o adunare de detașament, o activitate de muncă patriotică, un spectacol etc.

Vacanța-atelier a iubitorilor de frumusețe!

Cenaclul literar pionieresc de la Școala generală nr. 185 din București a fost distins cu premiul I — faza pe municipiu — la Concursul național de creație literară **«Tinere condeie».** Această știre, în aparență simplă, conține în ea o adevărată încărcătură de energie pasionantă și creatoare, caracterizînd un întreg colectiv, ca pe un punct de foc viu, hotărît să dea replică frumoasă chiar frumuseții!

Spre Școala generală nr. 185 se merge, dincolo de marginea orașului, tot spre nord printre mari livezi de piersici și lanuri de grîu. Însăși școala răsare dintr-un codru de pomi fructiferi, din splendoarea trandafirilor incendiați de soare și înflorire ca un cer roșu. Și pentru că sîntem în primele orizonturi deschise ale vacanței mari, președinta cenaclului literar de la Școala generală nr. 185, pioniera Nicoleta Andrei, ne mărturisește că harnicii condeieri, îndrăgostiți de poezie, povestire, jurnal, teatru, și-au propus ca în această vară să organizeze, în natură, recitaluri din poezia patriotică și revoluționară a scriitorilor clasici și contemporani. În programul de vară al cenaclului literar pionieresc de la Școala generală nr. 185 sînt prevăzute două «expediții literare în taberele din munți și în Delta Dunării», tot așa cum întîlnirile cu scriitorii și istoricii literari, invitați la ședințele de lucru din această perioadă vor răspunde setei de cunoaștere profundă a limbii și literaturii române din toate epocile. Dacă mai adăugăm la acest însuflețitor program de vacanță și dorința expresă a tuturor pionierilor de a-și valorifica munca și creația în paginile revistei «Cutezătorii», în emisiunile de radio și televiziune, avem de fapt, sintetizat în lumina lui albă, focul viu al unor pionieri talentați, harnici și dornici de învățătură continuă, cu ferestrele deschise către toate bucuriile vacanței de vară.

ION CRÎNGULEANU

* * *

Instantanee

DIALOG...

La început nu-l băgase nimeni în seamă pe băiatul înălțuț, singuratic — deși de fiecare dată venea îmbrăcat la fel: tricou și «adidași», iar în mînă, invariabil, avea o geantă de sportiv și un bloc de desen.

Căuta locurile mai liniștite — lucru greu de izbutit într-un furnicar cum e Cișmigiul. Cînd le găsea — sau cînd credea că le-a găsit — scotea blocul, pensulele și începea.

La început nu-l băgase nimeni în seamă, mai apoi cîțiva curioși au dat să se uite peste umărul lui. Eh, un copil care mîzgălește. Cîte unul mai îl lua și la întrebări. «De ce nu-ți vezi tu de vacanță, să te duci la un film sau altceva?». Numai el, bătrînul acela cu părul alb, alb, cu invariabila sa geantă vernil, nu-i punea nici o întrebare, nu i se uita peste umăr, nu-i intra în suflet; îl privea de pe-o bancă apropiată. După cîteva zile statornicul admirator a prins curaj: a venit și s-a așezat chiar pe banca băiatului. Și a tăcut în continuare. O zi, două. Băiatul a început să se obișnuiască cu bătrînul și uitase dintr-o dată că se află în Cișmigiu — acest furnicar de oameni. «Ce desenează el acolo? Aha, copacul acela. Lacul. O bancă, niște copii jucîndu-se. Acum și sălciile.»

Dar bătrînul nu întreba nimic: făcea doar efortul de-a recunoaște ce anume din jurul său pune băiatul în desen.

De la o vreme, pe planșele lui Doru au început să apară imagini greu de descoperit în natura din jur, în foiala de pe alei. Admiratorul intrase în derută — dar tot nu l-a întrebat nimic pe băiat — nici cum îl cheamă: era atît de concentrat în ceea ce făcea! «Aha! El vine aici nu neapărat pentru a copia decorul, ci pentru că aici se simte bine penelul său. Acum inspirația zboară printre alte gînduri, imagini». Omului i-a plăcut propria explicație și a tăcut mai departe.

În dimineața aceasta e soare mult și cald. S-au adunat amîndoi pe bancă: și-au pus gențile jos și...

Astăzi, ce va mai apare sub penel?

ILIE TRAIAN

Foto: **C. CREȚU**

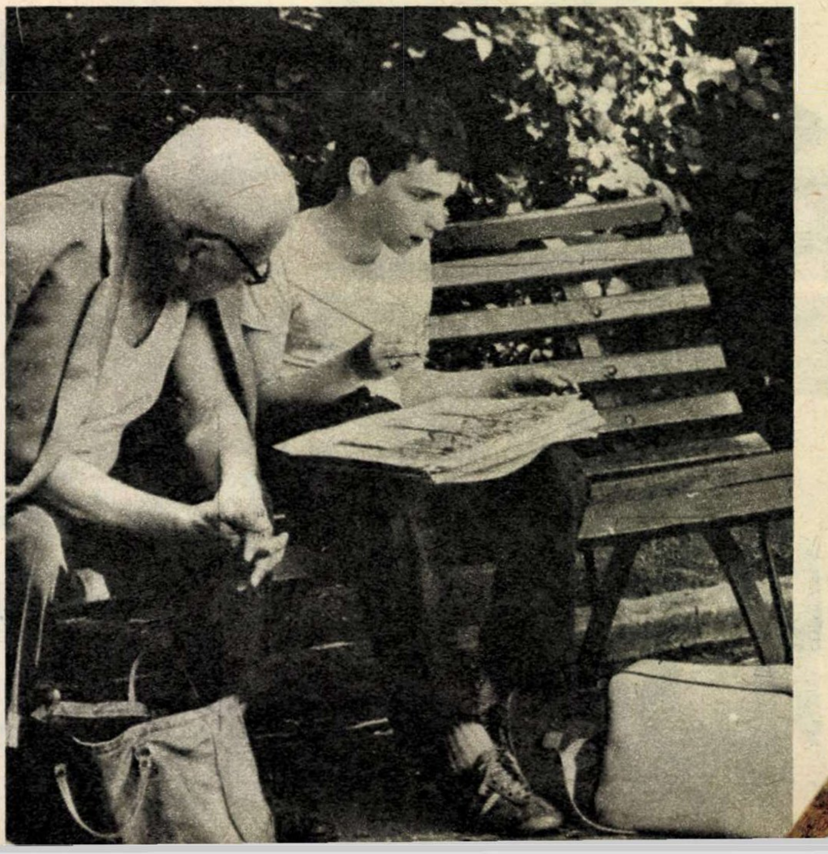

EXPEDIȚIILE „Cutezătorii"

„BUSOLA DE AUR" LA HALMEU

8 iunie. O zi de școală ca multe altele. Nu însă și la Halmeu. Pentru elevii și profesorii de la Școala generală din această mare și frumoasă așezare rurală din nord-vestul țării (județul Satu Mare) ziua aceasta a fost cu totul și cu totul deosebită de celelalte. În această zi, celor două echipaje reunite de la amintita școală — **«Lanterna magică 1»** și **«Lanterna magică 2»**, participante la ce-a de-a IX-a ediție a Expedițiilor «Cutezătorii» — le-a fost înmînată «Busola de aur».

Orele 12,20. Animația din curtea școlii se potolește brusc. Dar nu pentru mult timp. În haine de sărbătoare, orînduiți în careu în jurul catargului, sutele de pionieri și școlari, profesorii lor, părinți și alți săteni, emoționați și bucuroși, întîmpină cu aplauze apariția marelui trofeu. În sfîrșit, mult rîvnita «Busolă de aur» e aici, e a lor! Și-nconjurată de atîtea medalii și diplome!... Toate privirile sînt ațintite asupra ei. Din cînd în cînd însă mai lunecă și într-o parte. Spre grupul «eroilor» acestei zile. Spre componenții celor două echipaje (11 fete și 12 băieți) care, prin expediția lor deosebit de reușită din vara anului trecut, au făcut ca marele trofeu să se orienteze spre nord-vestul țării, să vină și să poposească aici, în satul și-n școala lor. Uite-i, stînd «smirnă», copleșiți de importanța și solemnitatea evenimentului dar, în același timp, evident fericiți de succesul lor. N-au nimic deosebit și dacă n-ar sta grupați, mai în fața careului, nu i-ai putea descoperi printre ceilalți pionieri și școlari. Și totuși ce performanțe strălucite au reușit să realizeze!...

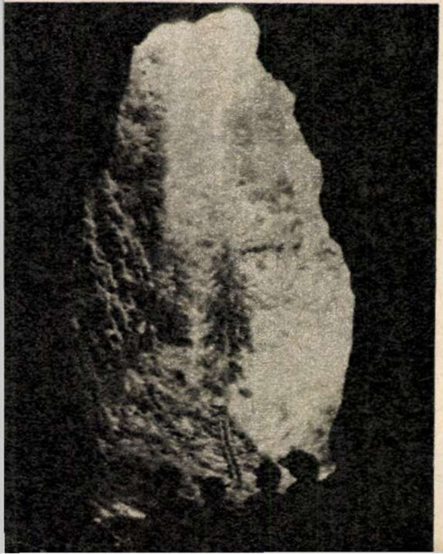

Istoria acestor performanțe e lungă și complicată. Lui Viorel Bura, cronicarul celor două echipaje reunite, i-au fost necesare aproape 200 de pagini de... registru(!) pentru a consemna toate amănuntele. Dar în rezumat e o istorie deosebit de interesantă, pe alocuri chiar palpitantă, a seriozității și hărniciei, a ingeniozității și răbdării, a dîrzeniei și curajului manifestate de cei 12 băieți și 11 fete, împreună cu cei doi profesori-comandanți ai lor — soții Mircea și Maria Sfâșie — de-a lungul unui an întreg, în situații de cele mai multe ori inedite.

Propunîndu-și ca obiectiv principal cercetarea peșterilor mai puțin cunoscute din Munții Apuseni, cei 25 expediționari-speologi și-au început pregătirile în vederea acestei temerare acțiuni cu exact un an de zile mai înainte. Nu vom intra în amănunte. Vă spunem doar că a fost o pregătire «la cataramă» — după cum mărturisește cronicarul echipajelor — de-o mare complexitate și care le-a «înghițit» mult timp și multă muncă. Un singur exemplu: paralel cu documentarea asupra peșterilor în general și asupra celor din Apuseni în special, cu numeroasele «ieșiri de antrenament» în condiții cît mai apropiate de cele reale, ei singuri, cu posibilități și după soluții proprii, și-au confecționat întregul echipament absolut necesar unor speologi amatori — și cele cîteva sute de metri de corzi și de scări de frînghie, și cele două costume de scufundători, și dispozitivele de măsurare a adîncimii și înclinației peșterilor, și o lanternă cu dinam, și un telefon speologic, și blocatoarele (niște dispozitive folosite pentru asigurarea deplină a coborîrii sau urcării pe coardă), la care au meșterit mai bine de trei luni de zile.

● *Itinerarul celor două echipaje, străbătut pe jos (atît la suprafață, cît și prin subterane) măsoară peste 300 kilometri.*

● *In total au fost explorate 20 de peșteri, dintre care 6 descoperite de ei.*

● *Cea mai mare adîncime, în subteran, atinsă de* **echipa specială** *a băieților, a fost de 108 m.*

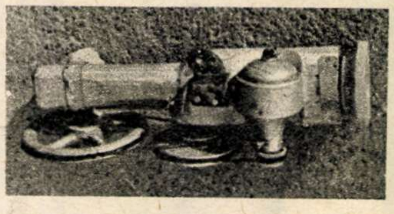

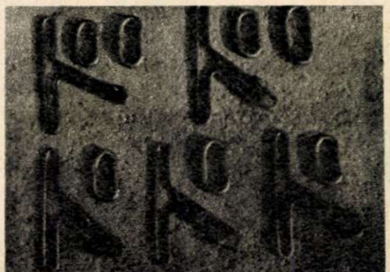

In imagini, lanterna cu dinam și celebrele «blocatoare».

● *Părerea autorizată a unuia dintre membrii juriului republican,* **prof. univ. dr. Marcian Bleahu: «Explorările celor două echipaje pionierești se situează la nivelul celor efectuate de speologii profesioniști. Traseele parcurse de ei sînt excepțional de grele, dar pregătirea temeinică și materialele speologice pe care și le-au confecționat — dintre care unele sînt inovații pe plan mondial — le-a permis să-și realizeze obiectivul propus fără nici un fel de risc. Merită pe deplin marele trofeu «Busola de aur».**

Cu o asemenea pregătire, cei 25 expediționari-speologi de la Școala generală din Halmeu nu numai că și-au realizat obiectivul propus, ci — așa cum o să aflați din paginile viitoarelor numere ale revistei noastre, în care vom publica jurnalul lor de bord — și l-au depășit cu mult. În cele mai bine de două săptămîni petrecute în Munții Apuseni și în Munții Țibleșului, ei au cercetat numeroase peșteri mai puțin «călcate» și, totodată, au descoperit altele noi, trecînd prin fel de fel de întîmplări, una mai palpitantă decît alta, ieșind cu bine dintr-o mulțime de dificultăți, trăind la cea mai înaltă tensiune și cu mare folos o adevărată viață de expediționari.

Orele 13,23. Clipa mult visată și așteptată a sosit: «Busola de aur», însoțită de tradiționalul act ce le permite cîștigătorilor să efectueze o excursie colectivă în străinătate, este decernată celor două echipaje reunite. Conform noului regulament al Expedițiilor, timp de doi ani de zile trofeul va rămîne aici, la Halmeu, în vitrina cu distincții a școlii și a unității de pionieri, mărturie convingătoare a faptului că aici se află cei mai destoinici expediționari ai celei de a IX-a ediții, 1977, a Expedițiilor «Cutezătorii».

D. CONSTANTIN